

RECUPEREM EUROPA

Guanyem el futur

**PROGRAMA ELECCIONS
EUROPEES 2019**

en comu.cat

 **EN COMÚ
PODEM**

Benvolguda, benvolgut,

Les properes eleccions europees són clau per al nostre futur, per al de tothom. Aquestes eleccions van del nostre futur, que no està assegurat. Resulta ja massa evident que les coses no poden seguir com fins ara i anar trampejant. Ens calen canvis en profunditat: en la democratització de les institucions europees, en assegurar una economia al servei de les persones, en garantir un futur i un clima habitable i sostenible i en convertir Europa en un espai de protecció social. Els retocs cosmètics ja no són solució. És el moment de la integració europea democràtica i social que posi al centre la sostenibilitat de la vida, les cures i el benestar.

S'estén la sensació que no tothom pot seguir el ritme de les transformacions accelerades que vivim. Que hi ha massa gent que s'està quedant enrere, que no se li asseguren els recursos per adaptar-se a un entorn cada cop més imprevisible. Som moltes les que sentim preocupació, angoixa i incertesa. Davant d'això cal que Europa -en oposició al que sovint s'ha impulsat des de les institucions europees- sigui capaç de crear i assegurar certesa, seguretat i esperança. Que sigui un espai de drets socials i seguretat econòmica. És ja sentit comú que el nivell actual de les desigualtats socioeconòmiques és èticament insuportable, que és un dissolvent de la cohesió social i que esdevé un fre al progrés. Necessitem una Europa que garanteixi la cohesió, la prosperitat i el progrés compartit.

Venim de deu anys d'una crisi econòmica i financera sense precedents, amb unes receptes austeritàries de tall neoliberal profundament decebedores que han prolongat de fet l'especificitat de la crisi a Europa i han comportat un desastre social i econòmic i un patiment que hagués estat evitable. Cal un gir absolut en l'orientació de les grans polítiques econòmiques, que permetin definitivament passar pàgina de

les nefastes regles i propostes aplicades. Cal obrir un camí de desenvolupament econòmic sostenible i equitatiu i disposar dels instruments i les polítiques adequades per quan arribi una altra crisi.

La gent jove, amb més intensitat que ningú, ha llançat un crit d'alerta: La crisi climàtica està a tocar i calen polítiques valentes i ambicioses que parin i mitiguin el canvi climàtic de forma urgent. Com més triguin, més brusques i disruptives hauran de ser les solucions en el futur. No hi ha un planeta B, ni temps per a ajornar l'acció. Europa ha de liderar amb ambició la concreció dels acords de París a escala interna i global i proposar un nou paradigma de desenvolupament sostenible. Un "Green New Deal" d'abast europeu, un horitzó verd que alineï els objectius d'ocupació, inversions i clima i adopti unes transicions justes per als sectors econòmics implicats.

Junt amb aquesta onada, hem viscut amb esperança dues altres d'abast europeu que han connectat amb els valors universals de la solidaritat i la igualtat. L'aixecament a molts països d'una ciutadania demandant solucions humanes i europees a la gestió de l'acollida de les persones refugiades. L'activació d'un moviment sense precedents -anomenat ja com la revolució de les primeres dècades del segle XXI-, l'onada feminista que esdevé i ha de ser una marea irreversible per a aconseguir la igualtat efectiva entre homes i dones.

Alhora, la internacionalització i el treball en xarxa del moviment municipalista, posant les batalles -com l'habitatge- dels nostres municipis al centre de l'agenda política i coordinant-se amb moviments socials, organitzacions i instàncies d'abast europeu per aconseguir aquest canvi de prioritats ha permès establir una xarxa de complicitats i solidaritat més necessària que mai.

En el sentit contrari, un espectre repulsiu recorre també Europa i el món. És una reacció, un retorn -que s'ha fet majoria i govern en uns quants països del planeta i en alguns europeus- de l'odi, dels lideratges reaccionaris i del nacionalisme autoritari. Des de la societat

i les institucions, també les europees, cal fer-hi front defensant i aprofundint la democràcia, confrontant aquells que promouen els discursos de l'odi, reivindicant el pluralisme i la diversitat i aïllant institucionalment a l'extrema dreta. Col·laborar-hi als parlaments o adoptar la seva agenda i discurs és legitimar-la.

En els països del Sud d'Europa, hem viscut -en paral·lel- una forta caiguda de la confiança tant en les institucions estatals com en les europees. Una frustració amb les respostes que han donat tots els nivells institucionals. Ens cal, doncs, democratitzar a fons les institucions europees. Fer-les més clares, intel·ligibles i transparents, i que responguin directament a l'interès de la ciutadania. Ens cal passar d'una UE basada en una lògica de conflicte i cooperació entre estats, amb regles escrites immodificables, a tenir unes institucions europees fortes, ben legitimades democràticament, que puguin definir les orientacions de futur en tots els àmbits pensant i devent-se a l'interès general del conjunt de la ciutadania europea. Uns canvis que en l'horitzó implicaran una reforma en profunditat i constituent dels Tractats.

Pensem que la UE ha de ser una palanca civilitzatòria per al canvi. És i ha de ser el camp de batalla i l'escala privilegiada on abordar -des de la capacitat democràtica- alguns dels grans reptes com el canvi climàtic, la pau i la seguretat global o l'excés de poder del sistema financer que, com sabem, transcendeixen i desborden les forces dels estats-nació. Una palanca civilitzatòria, una aliada, tant en l'espai europeu com en un escenari global on el multilateralisme es veu amenaçat. Que sigui capaç de trobar el seu lloc al món i superar les múltiples amenaces, que veiem caracteritzades en Trump, entre d'altres. I que pugui ser un espai promotor de la democràcia, les solucions diplomàtiques, el multilateralisme, la cerca d'una cooperació no conflictiva, la pau i els drets humans arreu.

Venim d'una feina feta de forma incansable al Parlament Europeu. Entre d'altres, hem aturat de moment el TTIP i hem posat al centre del debat la justícia fiscal, amb la necessitat d'una fiscalitat europea i un combat decidit contra els grans evasors i les pràctiques de les multinacionals

per no pagar els impostos que els correspon. Hem aprofundit l'agenda d'igualtat per tal que es passés de les declaracions benintencionades als fets, els recursos i les polítiques. I hem estat martell incansable de les polítiques austeritàries i de les tebiors en l'agenda climàtica per tal de lluitar amb la màxima ambició contra el canvi climàtic. Venim, però, amb energies renovades i un impuls decidit. Amb una candidatura plena de persones compromeses en treballar sense descans per a la majoria.

Volem ser la veu catalana al Parlament Europeu que sigui alternativa a l'estatu quo i a la "gran coalició". Volem superar les dinàmiques nefastes de Gran Coalició i fer possible que una majoria d'esquerres plural pugui ser qui marqui el pas a la UE. Ens cal més col·laboració i unitat que mai entre les forces d'esquerres europees. I alhora ens comprometem a treballar per a què totes les forces democràtiques no col·laborin amb l'extrema dreta i les forces reaccionàries antidemocràtiques i permetin el seu aïllament efectiu.

És el nostre compromís també, ser útils i treballar al Parlament europeu per dur-hi la veu del municipalisme i dels interessos i necessitats dels sectors populars de Catalunya. Per transformar en acció política els valors de la pau, la justícia, el respecte als drets humans, la llibertat, la igualtat i la fraternitat. I, com hem fet fins ara, fer que la qüestió nacional catalana es redireccioni cap al diàleg, l'acord i el consens majoritari a Catalunya, en definitiva cap a la política, i s'allunyi dels tribunals i la paràlisi. Cal aturar la judicialització del conflicte català per a què torni a la via política. Estem vivint un judici que representa el fracàs de la política, i que ha estat precedit d'un llarg període de presó preventiva injusta pels líders socials i polítics encausats.

Volem fer del futur, un lloc de progrés compartit, un horitzó d'esperança i confiabilitat que respongui als interessos de la majoria, no d'uns pocs. Aquí tens un programa d'acció i les nostres propostes per transformar Europa. Ara és l'hora de construir una Europa en Comú.

Programa Eleccions Europees 2019 En Comú Podem

BLOC 1: L'Europa del progrés econòmic compartit: economia, fiscalitat, comerç, model productiu. 8

1.1 Reforma de l'Eurozona, una unió econòmica veritablement democràtica	15
1.2 Per la justícia fiscal i per acabar amb els paradisos fiscals.	19
1.3 Reforma del sistema financer: posar els bancs sota control	22
1.4 En defensa dels drets dels treballadors i les treballadores i per assegurar la protecció en un entorn laboral canviant	24
1.5 Una nova política comerç internacional: un comerç internacional just i democràtic	29
1.6 Política industrial	32
1.7 Competència i rellevància empresarial	34

BLOC 2: Canvi Climàtic. Green New Deal i transició ecològica justa. Energia i transport. 36

2.1. Aturar el canvi climàtic	37
2.2 Green New Deal Europeu: pla europeu per l'ocupació i el clima. Un horitzó verd per a les inversions.	40
2.3 Energia	43
2.4 Sistema elèctric, gas natural i hidrocarburs en general	45
2.5 Transport i mobilitat sostenible	47
2.6 Ciutats sostenibles i en transició ecològica	49

BLOC 3: Europa social: Seguretat econòmica i benestar. Una Europa que protegeix les persones i garanteix les cures i els serveis públics 51

3.1 Transformar el "pilar europeu dels drets socials" en legislació vinculant i compromisos d'inversió	53
3.2 Un sistema de renda mínima garantida adequada a tota la UE	54
3.3 Treballs de cures proporcionats per l'Economia de les Cures	55
3.4 Política d'habitatge europea	56
3.5 Posar fi a la pobresa infantil	58
3.6 Corresponsabilitat per reduir el sensellarisme	59
3.7 El repte del canvi demogràfic i l'envelliment	60
3.8 L'accés a una educació de qualitat assequible	61
3.9 Garantir el dret a l'energia a Europa i a l'accés a subministres per combatre la pobresa energètica	62
3.10 Vida Independent: Igualtats d'oportunitats i no discriminació.	64
3.11 Defensar i enfortir el tercer sector i la societat civil	64
3.12 Cultura: Una Europa diversa, creativa i integradora es construeix apostant per la cultura.	65
3.13 Salut i sanitat públiques	68
3.14 Dret a l'alimentació i seguretat alimentària	71
3.15 Esport: Dret a un oci saludable	73

BLOC 4: L'Europa democràtica: Democratització de les institucions europees.	75
4.1 Un procés democratitzador i constituent Europeu	78
4.2 Democratització de la governança econòmica	80
4.3 Contra l'Europa dels lobbies i dels poderosos.	82
4.4 Transparència i bon govern	84
 BLOC 5: Drets, Llibertats i Seguretat	 87
5.1 Drets fonamentals	88
5.2 Drets de ciutadania europea	90
5.3 Garantir els drets, les llibertats i el respecte al pluralisme i a l'estat de dret a tots els estats membres	91
5.4 Memòria històrica i democràtica	93
5.5 Protecció contra totes les discriminacions i lluita contra el discurs de l'odi	94
5.6 Laïcitat	96
5.7 Drets, mitjans de comunicació i noves tecnologies	97
5.8 Drets i protecció dels consumidors	99
5.9 Seguretat	100
 BLOC 6: L'Europa multinivell i amb cohesió territorial: el municipi a Europa i la veu de Catalunya a les institucions europees.	 105
6.1 La presència i participació de les institucions catalanes i de la llengua catalana a Europa	107
6.2 L'Europa municipalista dels pobles i les ciutats	109
6.3 Les àrees metropolitanes europees i les regions	112
6.4 Una política territorial basada en la justícia socio-ambiental	113
 BLOC 7: Polítiques de sostenibilitat i justícia ambiental: agricultura, aigua, medi i entorn natural.	 116
7.1 Justícia ambiental	117
7.2 Política Agrària Comuna	118
7.3 Aigua	120
7.4 Pesca	122
7.5 Biodiversitat	124
7.6 Aire. Contaminació i gestió de residus.	126
Plàstics i tòxics.	126
7.7 Benestar animal	129
 BLOC 8: Feminismes i LGTBI	 132
8.1 Posar la vida al centre de les polítiques a través del reconeixement i la redistribució de les cures.	134
8.2 Garantir els drets laborals i econòmics de totes les dones.	135
8.3 Garantir el reconeixement, accés i gaudi dels drets sexuals i reproductius per a totes	136
8.4 Promoure polítiques feministes des de les institucions europees	137
8.5 Garantir una Europa lliure de violències masclistes	138
8.6 Garantir els drets LGTBI en una Europa feminista i diversa.	139

BLOC 9: L'Europa de l'emancipació: joventut	142
9.1 Generació amb projectes de vida digna	143
9.2 Generació del clima	144
9.3 Generació feminista	145
9.4 Generació oberta	146
9.5 Generació connectada	147
9.6 Generació implicada	148
 BLOC 10 : L'Europa acollidora: Una proposta europea per al repte de les migracions i el dret d'asil	 150
10.1 Una UE amb polítiques de migració regular	153
10.2 Una UE que lluita contra les causes de migració forçada	154
10.3 Una UE solidària i que reparteix les seves responsabilitats	155
10.4 Una UE en la qual el dret a l'asil no és negociable	157
10.5 Una UE que salva les persones en risc.	158
10.6 Una UE en la qual l'ajuda al desenvolupament sigui la clau de la protecció internacional	160
 BLOC 11 : L'Europa defensora dels drets humans en el món: acció exterior, pau, multilateralisme, seguretat, cooperació i DDHH	 162
11.1 Acció exterior europea	164
11.2 Multipolaritat i multilateralisme, reforma de Nacions Unides i establiment d'una veu europea a NNUU	166
11.3 Política de veïnatge	167
11.4 Desescalar, pacificar i donar sortida als diversos conflictes al món des d'una perspectiva regional i promoure una cooperació positiva	168
11.5 Polítiques de cooperació i justícia global	170
11.6 Iniciatives en la prevenció de conflictes i promoció de la pau	172
11.7 Defensa Europea	174
11.8 Apèndix: Brexit	177
 BLOC 12: Ciència, Recerca, Futur	 179
12.1 Recerca i innovació: un model de R+D+I per al salt a Europa	180
12.2 Ciència, universitat i carreres professionals en la recerca	181
12.3 Dona i ciència	183
12.4 Cap a una ciència oberta	184
12.5 Reptes existencials per a l'espècie humana: intel·ligència artificial i enginyeria genètica	185

BLOC 1: L'Europa del
progrés econòmic
compartit: economia,
fiscalitat, comerç, model
productiu.

BLOC 1: L'Europa del progrés econòmic compartit: economia, fiscalitat, comerç, model productiu.

Europa social vs Europa neoliberal i de l'austeritat

Les polítiques d'austeritat fiscal, de reformes estructurals i devaluació salarial com a única recepta contra la gran crisi econòmica han portat a la “dècada perduda” que estem patint actualment a la UE. La recessió ha suposat greus costos socials, més desocupació i el creixement de la precarietat. Hem vist un fort augment de la desigualtat i la pobresa i retallades en els serveis públics i en les polítiques socials.

La cronificació de la recessió ha perpetuat els greus costos socials de la crisi, creant una bossa de persones a l'atur a llarg termini mentre a tota la UE s'instal·lava la precarietat en el mercat laboral. Han crescut les desigualtats i la pobresa, mentre les retallades en els serveis públics i en les polítiques socials deixaven a les poblacions a la intempèrie. S'ha creat una profunda fractura social dins de cadascuna de les societats mentre creixia també la fractura entre països (centre i perifèria; creditors i deutors).

Pel que fa al vessant monetari i financer, la crisi va afectar greument a la Unió Europea però especialment la zona de l'euro, deixant al descobert les disfuncions de disseny dels fonaments de la unió monetària. Algunes d'aquestes disfuncions han contribuït a agreujar la crisi en determinats estats membres. En comptes d'aconseguir una autèntica convergència socioeconòmica entre les regions o els estats que van adoptar l'euro

la crisi ha agreujat les disparitats entre ells i ha dividit la Unió. El fet de comptar amb una moneda comuna sense polítiques fiscals i econòmiques comunes ha impedit prendre decisions econòmiques que tinguessin cura de tot l'espai europeu. Això ha fet que els estats amb més influència imposin les seves polítiques i que, en l'actualitat, alguns estats membres es trobin en plena ocupació, mentre que altres estan experimentant uns nivells d'atur molt elevats. Aquesta situació de divergències en comptes de convergència, combinada amb relats d'acusacions entre països i amb la incapacitat o la manca de voluntat del lideratge europeu per abordar aquestes deficiències ha perjudicat greument durant uns anys crítics el suport popular a la idea de la integració política europea.

Més de 25 anys després de l'inici de la integració econòmica, s'ha fet palès que els criteris i l'enfoc de Maastricht van ser un error: una unió monetària sense una unió fiscal és una unió econòmica incompleta i disfuncional, tal com ja van alertar en el seu moment alguns dels propis arquitectes del procés com Jacques Delors. La crisi financera va tensionar el funcionament del sistema i es va comprovar que una moneda única en països amb polítiques macroeconòmiques diferents produeix mals resultats. A més de les greus mancances democràtiques en la presa de decisió i governança de l'euro, també s'ha evidenciat que aquesta desconexió entre política monetària i macroeconòmica aboca als països a la devaluació interna competitiva com a principal eina per afrontar aquestes profundes crisis, una “solució” en la que les rendes més baixes de cada país assumeixen els costos de la crisi.

El Pacte d'Estabilitat i Creixement primer i el Pacte Fiscal després es van dissenyar seguint la lògica deflacionista que el neoliberalisme aconsella com a política monetària. Es va imposar una visió en la qual l'única cosa rellevant és assegurar “l'equilibri pressupostari”. L'hostilitat ideològica contra els dèficits es tradueix en una manca de suport dels deutes públics dels països per part del

Banc Central Europeu, que no actua com a prestamista de darrer recurs i els deixa en mans dels mercats financers.

Aquests tractats es van complementar amb normes de monitoratge i coordinació, els anomenats “2 pack” i “6 pack”, que a la pràctica van suposar un conjunt de normes estrictes amb capacitat coercitiva únicament en cas d'elevats dèficits, sense eines per combatre altres desequilibris macroeconòmics de gran impacte negatiu a la zona euro com és el de les balances comercials. Aquest conjunt de normes, dogmàtic i extrem, que només volia aconseguir als anomenats mercats financers s'ha demostrat un fracàs d'impossible compliment en moments de crisi i per això han estat diversos els estats que els han incomplert sistemàticament. La instrumentalització política feta per les principals forces dels països del centre de l'euro per aquests incompliments ha generat un corrent d'opinió a aquestes societats contrari a seguir aprofundint en el projecte d'integració europea. Quan el ministre alemany de finances, Wolfgang Schäuble, va intentar escanyar l'economia grega i quan el president de l'Eurogrup, Jeroen Dijsselbloem, va dir que els països del sud no es poden gastar els diners en dones i alcohol i després demanar ajut, alimentaven el sentiment antieuropeïsta als seus països, dificultant processos de major integració econòmica. És per això que cal un nou marc de governança que sigui creïble i assumible pel conjunt de països de la UE, fins i tot en moments de crisi com l'actual, i que tingui en compte tots els desequilibris de la zona euro, també aquells que beneficien fonamentalment a Alemanya i els Països Baixos com són el de les balances comercials.

El reforç de la governança econòmica de la zona de l'euro no ha anat acompanyat d'una major legitimitat democràtica. Així ho hem vist amb el mecanisme de presa de decisions del Consell o la Comissió i en el procés del Semestre Europeu. Però encara més escandalós és el cas de sistemes

institucionals com la Troika (BCE, Comissió i FMI), que van establir els programes d'ajuda econòmica a països en dificultats i que van sobrepassar tots els límits democràtics acceptables intentant castigar políticament a Grècia en les condicions de l'ajust. Els dos poders europeus de la Troika, tot i ser institucions comunitàries, van actuar sota la direcció de l'Eurogrup, que no té cap mena de supervisió democràtica a escala europea. De fet, segons els Tractats, l'Eurogrup és un «òrgan informal» que ni tan sols està subjecte a un reglament intern i que no ha de rendir comptes davant altres institucions de la Unió però que inexplicablement dona instruccions a una d'elles, la Comissió Europea.

A més de l'austeritat l'altre aspecte principal d'orientació ideològica dogmàtica en la política econòmica de la gran coalició és el paper central de les “reformes estructurals orientades al mercat”. Sota el pretext d'elevar la taxa de creixement de les economies europees i fer-les més estables davant xocs externs, a la pràctica ha suposat un important procés desregulador en sectors com el mercat laboral, les pensions o els serveis públics. Aquestes reformes tenen enormes costos socials, alhora que una dubtosa eficàcia per elevar el creixement, reduir l'atur o promoure la convergència real.

El nucli d'aquesta política de reformes estructurals sol situar-se al mercat de treball, amb el consegüent deteriorament de les condicions laborals i la devaluació dels salaris. Es promou l'ús intencionat de la devaluació salarial -associada a una intensa precarització de les condicions laborals, l'increment dels marges de beneficis i la desmobilització dels treballadors i les treballadores- per aconseguir avantatges competitius davant d'altres països. El resultat ha estat una forta competència a la baixa en els salaris, la qual cosa deprimeix la demanda interna, agreuja la crisi per a les majories i augmenta la desigualtat, alhora que promou una cultura empresarial conservadora i bàsicament extractiva.

Neguem que l'austeritat i les retallades massives dels pressupostos públics siguin l'única sortida però la UEM necessita resoldre un problema de sobreendeutament, tant en el sector públic com en el privat, que paradoxalment es combina amb una disminució dràstica de la inversió productiva. Això és el resultat del llarg període de creixement de l'inici de segle impulsat pel "diner barat", el deute i el crèdit. Això va fomentar principalment el consum a curt termini, l'especulació excessiva i les inversions improductives que van conduir a l'acumulació de grans riscos sistèmics especialment al sector bancari, al sector immobiliari i al de les mega-infraestructures.

Les previsions de desacceleració econòmica i les perspectives d'una possible nova recessió en el futur haurien d'activar amb urgència la possibilitat de disposar de les eines institucionals, dels estabilitzadors automàtics i de la capacitat fiscal suficient per fer-hi front. Està vist que només amb política monetària no n'hi ha prou.

El rol del BCE en la crisi del deute sobirà

En restringir la creació de diners i deute per part dels estats i alhora liberalitzar el mercat financer, les necessitats monetàries passen a ser satisfetes pel sector financer privat. Aquest sector procura generar i comercialitzar tot el deute que pot, creant bombolles especulatives amb l'excés de diner generat. Quan finalment aquestes bombolles exploten, deixen sense suport enormes masses de deute que posen en perill el sistema financer en el seu conjunt. Fins i tot sense una fallida en cadena, la velocitat de circulació dels diners baixa molt i per tant es crea una deflació que afecta l'economia real perquè redueix dràsticament la solvència de la demanda de béns i serveis. En esclatar la crisi els i les professionals del BCE al igual que els seus i les seves col·legues de la Reserva Federal es van veure enfrontats a la realitat de què les receptes que predicaven

no eren més que ideologia impràctica.

En primer lloc, va caldre salvar de la fallida els sistemes bancaris de cada país. Però, en comptes d'assumir el control públic de les entitats rescatades, es va optar per regalar els diners a la banca. Això es va fer convertint en deute públic el deute privat. Els estats ja força endeutats per culpa de les rebaixes impositives ideològiques afrontaven ara una càrrega més.

Un cop solucionat d'aquesta manera el primer problema i evitada la fallida en cadena de tot el sistema financer, es va fer front a un segon problema: la deflació de facto. Si salvar els bancs va requerir trencar tabús del dogma neoliberal, el que s'havia de fer per lluitar contra la deflació demanava sacrificis ideològics encara més grans. Ni els tecnòcrates del BCE ni la gran coalició governant les institucions europees han reconegut encara l'error d'haver aplicat les seves receptes ideològiques com si fos una doctrina científica. En comptes d'això, s'ha intentat posar un pegat en forma de política monetària no convencional que permetés incrementar les inversions sense tocar el marc de l'austeritat dels tractats. Aquesta política s'ha anomenat "Quantitative Easing" i consisteix en la compra massiva d'actius per part del BCE. Aquesta política ha estat certament molt millor que aplicar un deflacionisme militant que hauria destruït les economies europees, però no soluciona el problema del deute. En posar diners en circulació sense amortitzar deute aquest segueix creixent i, per tant, la confiança dels actors econòmics segueix llastrada pel convenciment que mai es podrà pagar. L'absència d'inflació fa que el deute pugui sobreviure per sempre.

Cal un replantejament clar de la política del BCE amb un abandonament explícit dels supòsits neoliberals que van guiar la seva creació. El BCE ha d'estar sota el control democràtic del Parlament Europeu i ser un instrument de política econòmica al servei de

la població, no al servei de dogmes ideològics que s'han demostrat fracassats. En aquest sentit, ha de seguir el dictat de la racionalitat econòmica i afavorir una reestructuració del deute sobirà dels estats europeus. Una part d'aquest deute s'ha d'amortitzar directament per reflectir el fet cert que mai es podrà pagar. Aquesta amortització pot prendre la forma d'un refinançament a llarg termini i amb tipus zero. La resta del deute es pot refinançar a terminis menors però prioritzant sempre l'economia real.

Acabar amb l'economia de casino i la barra lliure als mercats financers

Més de 10 anys després de la caiguda de Lehman Brothers i la posterior gran crisi financera s'ha demostrat la debilitat dels governs dels estats de la UE per controlar el sistema financer i els diferents sistemes bancaris nacionals. Cada país va adoptar les seves pròpies receptes per a frenar l'impacte de la crisi i no va ser fins a 2012, després d'anys de fallida dels mercats financers, quan amb l'impuls de la Unió Bancària es va començar a avançar cap a una política comunitària. Tot plegat, enmig de greus problemes per a les finances públiques entre altres motius pel rescat massiu del sector amb diners de tota la ciutadania.

Durant tots aquests anys hi havia un gran consens polític, acadèmic i social sobre que calia controlar més el sector financer, evitar que les entitats insolvents fossin rescatades amb diners públics, reduir els riscos de l'activitat del sector evitant bombolles com la immobiliària, protegir les persones estalviadores, garantir la solvència de les institucions i posar un tallafocs a l'excessiva exposició dels sistemes financers al deute sobirà dels seus propis estats. Avui, el balanç de les diferents regulacions europees impulsades i de les normes estatals establertes en aquesta direcció de controlar i regular el sector financer i bancari és absolutament negatiu. Les normes per reduir

el risc bancari, evitar l'especulació i protegir a les persones estalviadores o usuàries de serveis financers s'han quedat extremadament curtes i, el que és pitjor, moltes estan patint un retrocés normatiu. Fins i tot als Estats Units es va avançar més per controlar el sector financer.

Sense aquest context global i comunitari no es poden entendre algunes de les nefastes conseqüències de la crisi financera a Espanya. Especialment, el vergonyós rescat públic a la banca, del que el Banc d'Espanya calcula que només es recuperaran 14.275 dels 54.353 milions deixant un veritable forat negre a les finances públiques. Amb les directives i reglaments desenvolupats els darrers anys, se suposa que mai més es podrien donar situacions com aquestes. En canvi, el mal disseny de les normes ha demostrat que els estats poden sortejar aquests requisits, com hem vist recentment en el cas dels bancs italians rescatats amb diner públic.

Canvi en l'orientació de les polítiques econòmiques

Europa necessita noves polítiques econòmiques per impulsar un creixement que beneficiï tota la ciutadania, no només a una petita part i poder alhora ser resilient a les crisis. Frenar l'increment de les desigualtats socioeconòmiques i reduir-les és una prioritat inajornable. S'han d'aplicar reformes econòmiques progressives i sostenibles que facin que la política econòmica del semestre sigui més justa i social, rellançant la inversió pública i privada i creant eines per protegir els treballadors i treballadores de la crisi i els xocs econòmics. Les reformes del pressupost de la UE, de la unió monetària i de la formulació de la política econòmica han de garantir que la justícia social vagi de la mà de la competitivitat econòmica.

Justícia fiscal

Als darrers 5 anys, la justícia fiscal ha estat al centre de l'agenda parlamentària. L'escàndol dels papers de Luxemburg va demostrar l'existència d'un sistema fiscal paral·lel opac i corrupte, que beneficiava a les grans empreses i a països de la UE com ara Luxemburg, Irlanda, Països Baixos o Malta. L'escàndol va afectar profundament la credibilitat del president de la Comissió Europea, Jean-Claude Juncker, que va ser un dels arquitectes d'aquesta xarxa d'espoli massiu de recursos públics. Aquest escàndol va ser un preludi d'altres escàndols com els papers de Panamà, els papers de les Bahames o "football leaks". Tots aquests casos van demostrar que grans empreses i individus rics utilitzen l'opacitat d'alguns països per no pagar el que els correspon.

Els recursos que els governs de la UE deixen de rebre per totes aquestes estratègies de frau fiscal massiu i organitzat són al conjunt de la UE al voltant dels 900.000 milions d'euros, gairebé el conjunt del PIB espanyol. Uns 200.000 milions es perden per la "planificació fiscal agressiva" d'empreses que s'aprofiten de diferents règims fiscals especials i utilitzen les normes contra la doble tributació per, de facto, aconseguir una doble no tributació. 150.000 milions d'euros es perden a través de diferents frauds a l'IVA. 50.000 milions es perden per l'evasió fiscal directa: no declarar ingressos, sovint amb l'ús de paradisos fiscals per amagar diners. A més, hi ha una gran quantitat d'ingressos fiscals que es perden per l'economia submergida, el blanqueig de capitals i els diners de l'activitat criminal. Una estimació bastant prudent estaria entorn de 500.000 milions d'euros perduts.

Cal una capacitat fiscal suficient per fer de la UEM un espai de progrés compartit, convergència i igualtat entre territoris i persones i poder tenir les eines suficients per promoure les inversions necessàries i adoptar les polítiques anticrisi i estabilitzadores necessàries.

Una política comercial que no amenaci les nostres democràcies i benestar

Aquesta legislatura s'han debatut al Parlament Europeu diversos tractats de lliure comerç de nova generació amb països amb economies molt desenvolupades com Canadà, Japó o Singapur. Aquests tractats no van únicament sobre el lliure comerç sinó que suposen un abans i un després en com es relaciona Europa respecte a la resta del món, avantposant els interessos de la indústria als del conjunt de la ciutadania.

Les actuals normes internacionals de comerç i inversió i els tractats que d'elles deriven, atorguen a les grans corporacions tant poder que poden desafiar qualsevol govern sobirà i soscavar les seves regulacions.

Així, es genera un món desigual i sumit en la pobresa. El comerç no ha de ser una eina d'espoli i de control per part dels poderosos. Volem que sigui un mitjà al servei de la prosperitat col·lectiva, supeditat als Drets Humans, als límits de la biosfera i a l'economia real sense especulació.

Green New Deal: Un pla d'inversió per crear ocupació i per la transició econòmica i ecològica justa

La transformació productiva de les economies amb una estructura més feble, la convergència real entre els països europeus o la capacitat per enfrontar-nos a reptes actuals com la transició energètica o la digitalització, requereixen que la inversió pública tingui un paper estratègic i que s'implementin polítiques industrials actives. Això evidentment necessita una superació del marc de l'austeritat actualment imperant a la UE.

Aquesta legislatura hem vist com la Comissió Europea impulsava el "Pla Juncker" (el Fons Europeu per a la inversió estratègica, EFSI) en el que va basar tota la seva política d'inversió. Però aquest pla es va basar en premisses falses i va fer falses promeses. El principal

motiu del pla establert per la Comissió era superar la manca d'inversions per l'avversió al risc del capital financer a causa de la crisi econòmica. Sobre la base d'aquest diagnòstic, el pla Juncker va utilitzar el pressupost de la UE per absorbir una part significativa del risc de les inversions, de manera que els inversors se sentissin més segurs a prestar a les empreses. Tot aquest procés ha estat un fracàs perquè, de fet, el problema no és la manca de subministrament de crèdit, sinó la manca de demanda. Hem vist com empreses altament competitives i finançades al mercat financer han rebut recolzament del Pla Juncker, així com inversions en infraestructures faraòniques de qüestionable retorn per a la societat.

Enfront d'aquest projecte fracassat, proposem un nou paradigma, un gran acord d'inversions per l'ocupació i la sostenibilitat, el Green New Deal. Aquest pla d'inversions podria finançar directament o incentivar les inversions en àrees com les connexions ferroviàries transfrontereres, les energies renovables, la innovació sostenible i la transició justa, especialment als estats de la UE més pobres o més afectats per la crisi. Creiem en la centralitat de la proposta d'un "Green New Deal", que detallem al capítol 2.

Segons el Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic, per evitar l'amenaça imminent de l'escalfament global en més d'1,5 graus, hauríem d'aconseguir una reducció d'emissions de CO₂ a un ritme molt elevat que acabés amb zero emissions l'any 2050. Mentrestant, la majoria de les forces polítiques continuen donant suport al creixement de les activitats econòmiques més contaminants.

Des de En Comú Podem creiem que la viabilitat ambiental, social i econòmica de la UE i la resta del planeta requereix un canvi radical i ràpid en el nostre model econòmic per garantir la promoció i expansió econòmica dels sectors directament relacionats amb el compliment dels objectius climàtics i tots aquells que tenen efectes positius sobre

la societat en general. Això ha d'anar en paral·lel a un procés de reducció gradual dels sectors més contaminants i de major impacte mediambiental. Per garantir la viabilitat social d'aquest procés cal tenir en compte la realitat i els llocs de feina de tots aquells treballadors i treballadores que actualment depenen de "l'economia fòssil", com per exemple el sector dels hidrocarburs i de l'automoció, així com els d'altres sectors altament contaminants. Cal promoure des de tots els estats de forma coordinada a nivell UE una transició socialment justa envers l'economia verda. I en paral·lel assegurar que aquesta transició es governa democràticament.

La nostra economia actual es basa en extreure recursos de la natura, fabricar productes, utilitzar-los i després llençar-los. Aquest model lineal ha de ser reemplaçat per una economia circular, creant més valor i utilitzant menys recursos. En lloc de consumir contínuament més recursos, hem de consumir de manera més intel·ligent i moderada.

Volem acabar amb l'obsolescència programada, fent que els productes durin més temps i que siguin més fàcilment reparables, augmentant la durada de les garanties. No podem permetre el malbaratament massiu de recursos i d'aliments, tractant els comestibles com a simples residus. Els plàstics no reciclables han de ser fortament gravats o prohibits, s'han desenvolupar alternatives sostenibles en les quals el reciclatge i la reutilització han de ser la norma i no l'excepció. També s'ha de limitar l'exportació de residus a tercer països i fixar nous impostos sobre l'extracció i importació de matèries primeres.

Al passat segle XX l'expansió de l'estat del benestar va ser un gran jaciment d'ocupació, amb sectors com l'educació, la salut i l'atenció a les persones que van crear molts llocs de treball a més de tenir un retorn positiu a la societat en el seu conjunt. Hi ha molta inversió pendent d'activar-se a l'espera que es dibuixi aquesta transició. Creiem que al segle XXI

la lluita contra el canvi climàtic i l'economia circular seran el gran jaciment d'ocupació amb retorns positius per a la comunitat. Amb les inversions i el marc legal adequat es crearan milions de llocs de feina a Europa, més dels que es perdran a les indústries dependents dels combustibles fòssils. I això a més suposarà grans beneficis en la qualitat de vida, incloent una millora de la salut pública amb el seu conseqüent benefici econòmic col·lectiu.

Tots aquests nous recursos públics han de servir per finançar la transició socialment justa envers l'economia verda.

1.1 Reforma de l'Eurozona, una unió econòmica veritablement democràtica

Cal fer una transformació profunda de la Unió Econòmica i Monetària per aconseguir que sigui un espai de prosperitat compartida. No hi pot haver una unió monetària sense una solidaritat financera i sense unes normes justes. Això només serà possible si es produeix aquesta transformació profunda de la configuració institucional de la UEM per garantir l'aprofundiment en la legitimitat democràtica. L'adopció d'una moneda comuna ha suposat també alguns aspectes positius per al conjunt de la ciutadania europea però no es pot caure en un balanç triomfalista limitant-se a l'estabilitat de preus o la facilitació de la mobilitat. El que cal ara és adoptar mesures d'integració similars en els àmbits econòmic, democràtic, ecològic i social.

Ens neguem a romandre inactius i inactives davant la degradació institucional i la caiguda de la credibilitat de la governança econòmica a la zona euro. Creiem que el necessari augment de la integració política de la zona de l'euro no hauria de conduir a la cristallització d'una Europa de dues velocitats, sense, però, que els països reticents tinguin capacitat de bloqueig. Cal democratitzar i reformar el sistema comú de governança econòmica. Una major integració europea només pot sorgir d'un projecte comú per al futur d'Europa basat en un mètode comunitari reforçat que posi fi a l'enfocament intergovernamental. Així doncs, la major coordinació de les polítiques públiques només pot ser el resultat d'un debat democràtic i transparent sobre la divisió de competències entre la UEM, els estats nacionals i els governs regionals per tractar la qüestió de la transferència addicional de sobirania a nivell de la UEM.

Per això, cal completar el govern de l'euro amb una unió fiscal i de transferències. La UE es va construir com una unió monetària

sense acompanyar-la de la necessària unió política. Cal establir un marc legal que permeti l'existència de l'euro amb mecanismes de resposta davant els shocks econòmics i que aprofundeixi en la solidaritat europea. Promoure un projecte socialment avançat de governabilitat econòmica de la UEM en lloc del model de governança neoliberal socialment regressiu que impera en l'actualitat.

El nou model de governabilitat ha de fonamentar-se en tres pilars: un pressupost europeu que deixi de ser marginal i que, per tant, permeti una veritable política econòmica de caràcter europeu; la garantia i l'extensió de nivells de prestacions socials de qualitat que assegurin un nivell de benestar estàndard a tota la ciutadania europea; i el compromís d'impulsar com a objectius prioritaris la reactivació econòmica i l'eliminació de la pobresa.

Creiem que la regulació del sector bancari i financer s'ha de guiar per un principi rector bàsic: si una entitat és massa gran per deixar-la caure, té massa risc com per existir. El procés espanyol de desaparició de les caixes d'estalvi i la gran concentració financera en unes poques entitats cada vegada més grans, va precisament en la línia contrària d'aquesta filosofia, la qual cosa ens fa pensar que tot i que sembli que les turbulències han passat, la deficient regulació del sistema financer segueix sent un dels principals riscos per a les nostres economies i societats.

Canviar la manera en què es prenen les decisions sobre impostos a la UE és imprescindible per evitar que les petites minories bloquegin les ambicions de la majoria. Les matèries tributàries són competències exclusives dels estats i per fer qualsevol reforma dels tractats s'exigeix unanimitat. Això fa que un petit nombre de països que s'han especialitzat en fer regals fiscals a les grans empreses poden vetar qualsevol proposta.

Recentment s'ha obert amb força en debat

sobre la necessitat d'un major rol internacional de l'euro i d'un model financer i monetari global més multilateral. En aquest sentit, considerem que el primer pas per superar la dependència excessiva del dòlar i avançar en el reequilibri en l'escenari internacional és completar la Unió Econòmica i Monetària dotant-la dels necessaris mecanismes estabilitzadors.

És fonamental, en definitiva, que per als assumptes econòmics, financers i fiscals a escala europea es passi d'un sistema dissenyat en base a regles i normes que s'han anat construint i consolidant amb forts biaixos ideològics i amb resultats de sobres coneguts i s'avanci cap a un sistema que prengui les decisions en aquestes matèries en espais institucionals forts amb legitimació democràtica.

1. Derogació del Tractat d'Estabilitat, Coordinació i Governança, el "Fiscal Compact" (acció que haurien de fer els estats membres que el van signar en mètode intergovernamental) i no reconèixer-lo a la UE. Eliminar l'exigència de "Regles d'Or" d'equilibri pressupostari a les Constitucions estatals, que a Espanya va suposar la reforma de l'article 135 de la Constitució l'any 2011.
2. Acabar amb totes les polítiques d'austeritat i la consolidació fiscal. Concretament, amb l'anomenat paquet de 6 (6-pack), que introdueixen els mecanismes d'alarma per detectar alguns desequilibris macroeconòmics i apliquen sancions correctives quan els estats no compleixen amb els objectius de dèficit i deute.
3. Afrontar el problema del deute públic i privat: és evident que per a diversos països la qüestió del deute públic i/o privat és un llast per al seu futur econòmic. I les responsabilitats són compartides entre creditors i deutors. És per això que caldrà impulsar una Conferència Europea del Deute, en la qual tots els actors públics i

privats hi participin i es pugui donar una sortida negociada a una reestructuració (i quites) profundes, així com avaluar la sostenibilitat dels nivells de deute públic i privat a la UE, les seves conseqüències futures i examinar els mètodes per abordar el sobreendeutament.

4. Avançar cap la capacitat pressupostària de l'eurozona, amb funcions d'inversió, convergència, competitivitat i estabilització. Per a tenir capacitat d'inversió, redistribuïdora, d'estabilització, convergència i capacitat contracíclica, el pressupost per a l'eurozona ha de ser suficient i tenir capacitat pròpia. En línia amb el que hauria de passar amb el conjunt del pressupost de la UE, en la propera legislatura s'hauria d'augmentar fins a un 4%, assumint que per a què tingui una capacitat significativa en la propera dècada caldria arribar gradualment a percentatges del 10-15%. Un pressupost específic de la zona de l'euro que sorgeixi també de recursos propis de nova creació. Aquest no hauria de dependre de la discrecionalitat de les aportacions dels estats membres i, per tant, l'eurozona hauria de disposar d'ingressos propis a través de l'assumpció d'alguns dels impostos i trams més rellevants. En aquest sentit fem nostres les orientacions generals de l'informe aprovat recentment al Parlament Europeu sobre una capacitat pressupostària per a l'eurozona.

5. Promoure que sigui obligatori realitzar una valoració/avaluació ("Assessment") de l'impacte sobre les desigualtats socioeconòmiques dels principals projectes i polítiques europees.

6. Fer del semestre europeu una eina de coordinació econòmica i social efectiva i que faci el seguiment i avaluï l'acompliment de la agenda EU 2020, amb la participació dels agents socials i les organitzacions patronals i sindicals, a nivell europeu i nacional.

7. Modificar el Procediment de Desequilibris Macroeconòmics per tal que tots els indicadors que hi manquen siguin considerats (en especial atur, pobresa i superàvit comercial).

8. Creació dels Eurobons: el deute públic, amb uns determinats límits i condicions ha de ser recolzat per la zona de l'euro en el seu conjunt. Aquesta eina ha de protegir els estats dels atacs especulatius amb el seu deute. El sistema d'eurobons tindrà com a objectiu ser vehicle d'inversió i reduir les taxes d'interès del deute sobirà dels estats membres, mitjançant la substitució dels bons d'emissió nacionals per bons europeus, dels quals cada estat es fa plenament responsable però amb una garantia solidària de tots els estats de l'eurozona. Aquest sistema requereix la reforma del Tractat de Funcionament de la Unió Europea. A curt termini es pot impulsar la mutualització del deute dels països de l'euro. El principi de mantenir la totalitat dels deutes de cada estat de forma independent s'ha constatat erroni i ha constituït, alhora, una font de perpètua inestabilitat. Per tant, cal configurar mecanismes de mutualització dels deutes públics a nivell europeu. Es podria dur a terme un Programa de Conversió de Deute Limitat. El Tractat de Maastricht permet a cada estat membre europeu l'emissió de deute sobirà fins al 60% del PIB. Proposem que el BCE ofereixi als Estats membres la possibilitat d'una conversió del seu deute pel valor del Deute Permès Maastricht (DPM), encara que el pagament dels interessos de les accions nacionals del deute convertit seguirien sent atesos per separat per cada estat membre.

9. Un mecanisme d'estabilitat europeu reforçat que tingui a la seva disposició un fons prou gran per donar resposta als problemes financers dels estats membres i, fins i tot, dels seus sistemes financers, sense que hagi de ser la ciutadania qui els assumeixi. S'ha de dotar d'escrutini democràtic i control ex-ante i ex-post a totes

les decisions sobre la utilització d'aquest mecanisme. Per això, rebutgem el contingut de la proposta actualment en tramitació per a la creació d'un Fons Monetari Europeu, basada en principis intergovernamentals.

10. Reforma del marc institucional de la zona de l'euro amb un fort paper per al Parlament Europeu en l'escrutini i la legislació, i plena transparència en les decisions. Així mateix assegurar les atribucions necessàries per a la persona comissària dels assumptes de la zona euro i alhora la seva fiscalització per part del parlament europeu.

11. Creació d'instruments de repartiment de riscos, com ara un sistema de garantia dels dipòsits bancaris europeu (EDIS) i un sistema de garantia complementari europeu per als sistemes nacionals de prestació d'atur.

12. Reforma en profunditat del BCE. Ampliació dels seus objectius, per incloure al costat de l'estabilitat de preus, i al mateix nivell, l'ocupació i l'estabilitat financera. Aquest doble mandat es pot fer possible tant a través de l'ampliació del mandat en els objectius dels estatuts del BCE, com de l'assumpció plena de l'article 127 del TFUE que requereix al BCE a donar suport a les polítiques econòmiques generals de la UE, que inclouen els objectius de la Unió, com la plena ocupació i un creixement econòmic equilibrat. Això ha de suposar també la coordinació formal de la política monetària amb la resta de polítiques econòmiques. Garantir el paper de prestador de darrera instància no només dels bancs, sinó també dels tresors nacionals, més enllà que el BCE hagi acabat exercint implícitament aquesta funció al llarg de la crisi per iniciativa pròpia.

13. Impulsarem polítiques per acabar amb la "bombolla financera del carboni", garantint que els criteris ambientals s'incorporen als criteris de risc de les

avaluacions d'impacte obligatòries per a inversions. Treballarem per a que el reglament sobre la taxonomia del que es consideren inversions verdes, inclogui també "clàusules marrons" amb totes aquelles inversions altament contaminants per tal que desapareguin dels pressupostos públics i siguin fortament penalitzades en el sector privat fins a aconseguir la total desinversió. Defensarem en les negociacions amb el Consell la posició del Parlament que exigeix que el carbó, la nuclear o qualsevol activitat intensiva en ús de combustibles fòssils no pugui ser mai considerada com a inversió sostenible. De la mateixa manera, impulsarem una reforma dels programes de compres d'actius del BCE, el conegut com a QE, per garantir que es prioritzen els "green bonds", les inversions en economia verda i s'elimina gradualment qualsevol inversió en sectors generadors d'emissions com l'automoció, les autopistes o la generació d'energia amb combustibles fòssils. Hem d'alinejar la política monetària amb l'ambiental. Cal integrar l'impacte sobre les emissions de gasos d'efecte hivernacle (GEH) com a criteri que hauria de guiar la reestructuració de les carteres, així com els criteris d'elecció en reinvertir els ingressos del Corporate Sector Purchase Programme (CSPP). Les dificultats tècniques associades a les avaluacions d'impacte de GEH són reals, però superables, i no es poden utilitzar per justificar la inacció.

14. Revisió del marc financer plurianual amb una perspectiva de gènere, inclusió d'objectius de gènere ("gender mainstreaming on budgeting").

15. Promoure i implementar pressupostos de gènere com a part integral del procés pressupostari de la UE a totes les etapes i línies pressupostàries.

16. Promoure un Pla Intersectorial per a la igualtat social..

1.2 Per la justícia fiscal i per acabar amb els paradisos fiscals.

En una Unió Econòmica i Monetària, no es pot tolerar que alguns governs busquin atraure els ingressos fiscals d'altres països a través de rebaixes fiscals a empreses multinacionals. La Comissió ha fet front a aquest fenomen tractant aquests acords fiscals entre governs i grans empreses per tal de reduir el pagament dels seus impostos com ajuts d'estat il·legals. Però aquesta estratègia ha mostrat les seves limitacions i ha faltat voluntat política per part dels estats per impulsar les úniques normes que poden atacar el problema d'arrel: més transparència, unificació de les normes fiscals bàsiques i fixació d'uns tipus impositius mínims per a les empreses a nivell comunitari. La fiscalitat és fonamental en la lluita contra la desigualtat.

Per establir la justícia fiscal, Europa ha d'adoptar mesures més fortes per tancar els paradisos fiscals, lluitar contra l'elusió i l'evasió fiscal, tant fora com dins de la Unió. Una major harmonització sobre allò que es grava i com, amb una base imposable corporativa consolidada i sòlida (Directiva BICCS o CCCTB) per a grans empreses i un tipus d'impost mínim corporatiu, es reduiria la competència nociva entre els Estats membres. Més enllà de comprometre's amb aquest marc comú, els estats membres haurien de mantenir la capacitat d'abordar els desavantatges inherents a les seves economies. Els beneficis derivats de la reducció de l'evasió fiscal també s'han d'utilitzar per a les inversions europees per reduir la desigualtat social i donar suport a comunitats desfavorides i perifèriques. Cal reforçar els requisits per a les empreses multinacionals d'informar públicament on paguen impostos.

La fiscalitat ha de ser adequada per a la nostra economia globalitzada. Cal una fiscalitat i uns impostos propis d'abast

europeu, tant en lògica ambiental, com sobre el sistema financer, les indústries i fortunes amb alta mobilitat. Hem d'introduir mesures més fortes per lluitar contra la manipulació del mercat, l'especulació abusiva i la "insiderització", i millorar la transparència en els mercats financers. Proposem un impost sobre les transaccions financeres per limitar l'especulació i finançar inversions sostenibles. Europa també ha de trobar una forma justa i funcional d'impostos de serveis digitals i abordar els riscos per a la transparència fiscal que suposen les criptomonedes.

1. Establirem una harmonització generalitzada de l'Impost de Societats, començant per un tipus impositiu mínim comú a tota la UE. Crearem un marc europeu per a l'Impost de Societats que acabi amb la competència fiscal entre els estats membres mitjançant l'aprovació de la Directiva relativa a una base imposable consolidada comuna de l'impost sobre societats (BICCS). Les bases impositives s'han de calcular igual a tots els països europeus i s'han de gravar els mateixos conceptes.

2. Per acabar amb el bloqueig sistemàtic de les mesures de justícia fiscal per la norma d'unanimitat, invocarem l'article 116 del TFEU per les greus afectacions que el dumping fiscal té en la competència en el mercat. Reformarem el disseny d'aquest article per incloure també l'erosió de la base imposable d'altres estats membres entre els criteris que fan possible utilitzar-lo. Volem superar la norma de la unanimitat per als afers tributaris i fiscals avançant cap a les decisions per majoria qualificada en assumptes fiscals i impulsar que el Parlament tingui capacitat legislativa al respecte.

3. Exigir des del Parlament Europeu i des de la Comissió que els estats a través del Consell Europeu acabin amb el bloqueig dels Informes país a país (CBCR, Country-by-Country Reporting) en els quals les

multinacionals han de desglossar per país els seus beneficis i pagaments fiscals.

4. Desenvoluparem un paquet de mesures europees contra el blanqueig de capitals, per garantir que diners d'origen criminal enriqueixin a alguns sense cap mena de control. En primer lloc, vigilarem que els Estats membres transposin adequadament els importants avenços fets per la nova Directiva Contra el Blanqueig de Capitals (AMLD per les seves sigles en anglès). Defensarem una llista negra de països que permeten el blanqueig que inclogui països com Panamà i Aràbia Saudí. Garantirem els recursos pressupostaris suficients tant per a l'Autoritat Bancària Europea com per a la Comissió Europea en aquesta matèria, per desenvolupar les seves noves funcions de supervisió. Impulsarem la creació d'una Unitat Europea d'Informació Financera, que actuï com a organisme d'investigació criminal transnacional. Els delictes de blanqueig són de naturalesa transfronterera per això ens cal una unitat que garanteixi l'essencial intercanvi entre països d'informació financera precisa i creïble de manera puntual. A més, podria tenir capacitat per iniciar investigacions en cas de tenir sospites fonamentades de negligències en els nacionals supervisors. Desenvoluparem la supervisió en els sectors no financers, ja que el blanqueig pot produir-se a partir d'altres actors com els comptables, advocats i consultories fiscals. Actualment la supervisió en aquest camp és molt limitada, fragmentada entre els diferents estats i sense fórmules de coordinació a nivell UE.

5. Millorarem la transparència, fent que la Directiva de Cooperació Administrativa (DAC) inclogui l'obligatorietat per a tots els estats de fer públic qualsevol acord entre empreses i les hisendes dels països en matèria tributària (els coneguts com a "tax rulings" que permeten empreses i governs pactar els impostos a pagar d'avant mà i independentment de l'activitat realitzada o

beneficis generats).

6. Ampliarem la informació disponible al públic en general sobre quant, com i on paguen les empreses, mitjançant l'aprovació de la Directiva relativa a la divulgació d'informació relativa a l'impost de societats per part de determinades empreses i filials (informes per país, CBCR en les seves sigles en anglès). Informacions bàsiques com quantes persones treballen, quants impostos paguen, quin és el volum de negoci i quins beneficis tenen, de forma desagregada país per país i filial per filial. També treballarem per aconseguir total transparència sobre qui són "beneficiaris final" de tots els negocis i inversions europeus, per evitar l'ús de testaferros o empreses pantalles per desviar els impostos que corresponen.

7. Harmonització dels tractats sobre la doble imposició (dins de la UE i respecte dels països tercers), que sovint s'utilitzen per empreses per aconseguir una doble no tributació.

8. Refer la llista negra sobre paradisos fiscals de la UE, actualment coneguda com a llista de jurisdiccions no cooperatives a nivell fiscal, amb un procediment transparent i objectiu, incloent els països de l'UE que incompleixin els criteris. Afegirem sancions a les administracions que no compleixen.

9. Prohibir les fórmules d'arbitratge amb dividends i de "treaty shopping" (abús de tractats), així com els esquemes financers dissenyats amb el propòsit d'evasió fiscal.

10. Desenvolupar les propostes d'Impostos a la riquesa i les fortunes d'abast europeu.

11. Desenvoluparem la fiscalitat digital (impostos digitals europeus) per garantir que la nova economia a Internet, més difícil de localitzar geogràficament, també paga impostos.

12. Impulsarem una transició de models tributaris en la que s'incrementi la fiscalitat ambiental i es redueixi progressivament el pes de la fiscalitat sobre els salaris.

13. Impulsarem impostos ambientals europeus com: un impost sobre l'energia produïda a la UE; un impost sobre els bitllets d'avió; un impost sobre els combustibles d'ús a les carreteres com el dièsel i la benzina; un impost d'ajustament del CO₂ dels productes importats, que apliqui un gravamen als productes energèticament intensius importats des de fora de la UE; un impost sobre el CO₂ per a tots els sectors de fora de la UE obligats pel Sistema de Compra d'Emissions.

14. Impuls definitiu a la implantació de l'Impost sobre Transaccions Financeres (Taxa Tobin), actualment en tràmit d'implementació per cooperació reforçada. Ha de consistir en un tipus impositiu d'entre un 0,1% i un 0,25 % en cada transacció financera internacional. Aquest impost reduiria els moviments financers especulatius, sent la recaptació obtinguda dirigida a reduir les desigualtats i combatre la pobresa al món, per la qual cosa els ingressos obtinguts haurien de repartir-se a parts iguals entre els estats en vies de desenvolupament i el pressupost de l'eurozona del qual seria un recurs propi.

15. Impuls d'un acord intergovernamental per a fer desaparèixer de la UE tots els règims especials dels impostos sobre les rendes personals (IRPF) per a persones "impatriades" o desplaçades. Aquests règims, que en el cas espanyol es van crear mitjançant la "Llei Beckham", permeten a alts directius i/o altres professionals altament remunerats pagar tipus impositius molts més baixos del que els correspondria. Sota l'excusa "d'atraure talent" es promou una cursa a la baixa que perjudica el sistema públic d'ingressos en el seu conjunt.

16. En el marc de la reforma dels tractats s'incrementaran els poders del Parlament Europeu, creant una comissió d'investigació permanent similar al model del Congrés dels Estats Units, amb poders i competències per investigar en profunditat tant els esquemes d'elusió i evasió com casos individuals de grans empreses defraudadores.

17. Inclusió del gènere a les polítiques fiscals, com ara individualització dels impostos i acabar amb la taxa als objectes d'higiene femenina (com els tampons, p.ex.) a tots els acords comercials de la UE.

18. Actualitzar la Directiva d'Interessos i Royalties (2003/49/EC), en consonància a la proposta de revisió feta l'any 2011 i bloquejada pel Consell, amb regulacions d'impost mínim i retencions impositives. Actualitzar també la Directiva relativa a fiscalitat de les matrius (Parent Subsidiary Directive 2011/96/EU) amb regulació del dret d'imposició i de repartiment de beneficis que assumeixi la realitat econòmica.

19. Promoure que la Directiva de contractació pública europea ("public procurement") obligui a les empreses que participin en concursos públics a operar amb transparència fiscal, desagregant i fent públiques les seves dades de facturació, beneficis, persones treballadores, en actiu i factures fiscals país per país. Aquesta directiva ha de permetre a les administracions públiques excloure a empreses que operin amb opacitat fiscal sense que es consideri una violació de la Llei de Competència.

1.3 Reforma del sistema financer: posar els bancs sota control

Per assegurar l'estabilitat financera i prevenir crisis futures, hem d'abordar els riscos sistèmics i evitar que les institucions financeres siguin massa grans per "deixar-les caure", que és l'excusa que els poders econòmics posen per a justificar els seus rescats. Els bancs necessiten majors requeriments de capital i la banca crucial per a l'economia real han d'estar separats del comerç. Europa necessita una regulació financera més ferma per assegurar que el sector financer contribueix plenament a una economia resistent i sostenible.

1. Reforma del sector hipotecari europeu. Una norma europea de segona oportunitat que garanteixi la protecció de deutors hipotecaris. Reforma de la directiva d'hipoteques per fer una llista positiva de pràctiques i comissions abusives explícitament prohibides com ara l'IRPH, les clàusules sòl, les clàusules de constitució, les hipoteques multidivisa, etc. Cal limitar el mercat secundari d'hipoteques que està fent que fons voltor com Blackrock s'estiguin expandint en tot el continent apropiant-se massivament del mercat immobiliari i protegir els drets de les persones que tinguin crèdits impagats amb les entitats financeres. Per això ens oposarem a la Directiva sobre els administradors de crèdits, els compradors de crèdits i la recuperació de les garanties reals (Directiva d'NPLs).

2. Una unió bancària completa amb una separació total entre els bancs minoristes (d'estalvi i préstecs convencionals) i els d'inversió, i una forta limitació del risc bancari en el seu conjunt. De la mateixa manera s'haurà d'aplicar el principi que si una entitat és massa gran per deixar-la caure, és massa gran per existir i, per

tant, iniciar un procés de diversificació d'entitats financeres contra l'actual procés de concentració imperant. Recuperarem la proposta legislativa d'una reforma estructural del sector bancari de la UE, que va ser retirada per la Comissió per la manca d'acord entre estats membres i que pretenia aconseguir una separació efectiva entre les activitats bancàries d'estalvi minorista i aquelles relacionades amb la inversió i el risc.

3. Increment dels requisits de capitals als bancs per garantir que redueixen la seva activitat de risc i, alhora, poden fer front amb recursos propis als seus problemes financers sense haver de dependre de l'ajut públic. Impulsarem una nova reforma de la Directiva i el Reglament de Requisits de Capital, per garantir que hi ha una reducció significativa del risc als balanços dels bancs europeus, incrementant el seu capital propi i provisions. També modificarem la Directiva de Resolució Bancària, que és aquella que regula com s'han de gestionar els bancs que fan fallida, per tancar els buits jurídics que han permès a alguns països fer rescat d'entitats amb ús de diners públics, com va passar en el cas dels bancs italians a l'any 2017.

4. Control del sector bancari a l'ombra aplicant les mateixes normes que al sector financer en el seu conjunt. El sistema bancari a l'ombra és l'activitat d'intermediació creditícia o finançament realitzada per qualsevol entitat financera, infraestructura, plataforma que es troba fora totalment o parcial del circuit bancari tradicional i, per tant, fora de l'abast de les entitats de regulació nacionals. Els hedge funds, el crowdfunding i el peer to peer lending són alguns dels exemples d'aquest tipus d'activitat. Aquest sector bancari a l'ombra està creixent exponencialment a Europa tal com indiquen els informes del BCE i creiem que és necessari i urgent dur a terme un marc regulador exigent d'aquesta activitat que està acumulant la

major part del risc financer.

5. Limitació dels bonus i primes que cobren els directius i directives de la banca i limitar el pagament de dividends en cas de pèrdues a l'entitat.

6. Acabar amb els DTA, els préstecs fiscals que reben entitats financeres per compensar pèrdues futures.

7. Promoure una xarxa d'alerta europea de productes financers fraudulents i impulsar una defensoria europea de la ciutadania davant les estafes bancàries.

1.4 En defensa dels drets dels treballadors i les treballadores i per assegurar la protecció en un entorn laboral canviant

Un desenvolupament econòmic veritablement inclúsiu requerirà d'un mercat laboral amb institucions més sòlides, amb una negociació col·lectiva i una protecció a l'ocupació que permeti el creixement salarial, l'eliminació de la precarietat i la reducció de les desigualtats. Les polítiques de devaluació interna han tingut efectes negatius per a la demanda i la inversió i han promogut la competència deslleial entre els estats membres sobre salaris i condicions de treball. És urgent i imprescindible situar la creació d'ocupació de qualitat com a principal prioritat política. A més d'un pla d'inversions liderat des del sector públic i al servei del canvi de model, ens cal establir unes normes socials vinculants que garanteixin el benestar de la ciutadania i evitin una cursa a la baixa entre estats que competeixin per oferir treball més barat que els seus veïns europeus.

Volem actualitzar les normes laborals i els règims de benestar perquè, en un context de naturalesa canviant del treball, també protegeixin les persones treballadores autònomes i les persones treballadores en l'economia del joc i de les plataformes. I volem protegir els drets dels treballadors migrants i combatre totes les formes d'explotació laboral i treball forçós a Europa.

La naturalesa del treball ha anat canviant, més sovint per satisfer les necessitats dels empresaris que no de les persones treballadores. La taxa d'ocupació temporal a la UE28 ha augmentat del 13,6% el 2013 al 14,3% el 2016, i prop de 8% dels treballadors de la UE28 informen que tenen més d'un treball. En la majoria dels casos (58%), el segon treball és una feina "ocasional" en

comptes d'una "regular". Un de cada vuit o deu persones treballadores (segons els càlculs) de la UE està en risc de pobresa.

Els drets laborals per tothom són una pedra angular d'una societat pròspera i inclusiva. Donem suport al dret de les persones treballadores a organitzar-se en sindicats, així com a la negociació col·lectiva, el diàleg social i la participació de les persones treballadores, especialment a escala europea en les companyies transnacionals. Les institucions europees alhora han de reforçar el diàleg i els processos de consulta amb el sindicalisme i evitar el dumping laboral i salarial. Cal que les persones treballadores i la seva representació sindical tinguin accés a la informació suficient i anticipada en tots els processos empresarials de "fusió i adquisició".

Una de les grans batalles, des dels municipis a Europa i el món, és la regulació de l'anomenat capitalisme digital o l'economia de les plataformes, que està revolucionant l'organització del treball i els microcosmos empresarials. Les àrees en les que l'activitat digital està present s'estan multiplicant any rere any. Cal que tant des de la Unió Europea, com des dels estats, les regions i com des dels ajuntaments es repensin noves normes. La Unió Europea ha avançat molt en el mercat únic digital però va amb retard pel que fa a les condicions socials i laborals de persones treballadores i consumidores. Volem actualitzar les normes laborals i els règims de benestar perquè reconguin la naturalesa canviant del treball, també protegint les persones treballadores autònomes i les persones treballadores en l'economia "col·laborativa" i de "plataforma".

Volem que la UE, a través de la nova Autoritat Laboral, creï un mínim comú de drets per a tots els treballadors i treballadores i col·labori a regular la "falsa" economia col·laborativa i que protegeixi els drets de les persones treballadores davant dels canvis tecnològics i de la robotització per evitar que hi hagi buits legals que puguin utilitzar-se per saltar-se els

drets laborals ja adquirits o la regulació fiscal.

Hem de garantir que les polítiques públiques es formin per reflectir la importància d'adaptar els sistemes educatius, la formació i els sistemes d'aprenentatge permanent, i situar les polítiques actives del mercat de treball en el centre de la formulació de polítiques.

Per adaptar-se a aquests canvis, la UE necessita regles de joc millors i més fortes per protegir les persones treballadores, en lloc de permetre que el discurs de "treball i creixement" s'utilitzi per afavorir els interessos corporatius sobre el benestar de la ciutadania. Disposicions com la directiva de conciliació familiar i laboral, tot i que són de mínims, són necessàries ja que hi ha països sense permisos de paternitat i amb permisos de maternitat desiguals per això cal assegurar-ne una implementació efectiva.

Tot i que actualment les competències en món del treball i relacions Laborals estan bàsicament en mans dels estats membres, considerem que des del Parlament Europeu s'ha d'impulsar l'uropeïtzació de la regulació del Dret Laboral, en el camí d'anar avançant cap a un marc europeu de relacions laborals. En aquest sentit s'ha d'impulsar:

1. Promoure un creixement adequat dels salaris, renunciant a utilitzar la seva devaluació com un instrument per obtenir avantatges competitiu. Definir una referència comuna per al creixement salarial que impedeixi la competència a la baixa i reconnecti el creixement dels salaris amb l'evolució de la productivitat. Fixar com a objectiu immediat la recuperació del pes dels salaris en la renda previ a l'inici de la crisi econòmica.
2. Consolidació i capacitat de l'Autoritat Laboral Europea. Assegurar que l'Autoritat Laboral Europea tingui les capacitacions i competències per fer efectiu el seu mandat. De moment té una orientació consultiva i de suport en facilitar informació de

drets, i col·laborar en disputes laborals transfrontereres. Gradualment ha de dotar-se de més capacitat, recursos i competències per tal d'impulsar un treball efectiu d'inspecció i d'impuls d'harmonització legislativa i regulatòria en els drets laborals i sindicals europeus, així com superar el fet que les observacions siguin voluntàries per als estats.

3. Impuls d'una directiva per a un salari mínim europeu, per donar ple compliment a la Carta Social Europea. La quantia mínima de l'SMI europeu haurà de ser el 60% del seu salari mitjà a cada respectiu estat, i avançar gradualment en establir un salari mínim europeu que suposi un 60% del salari mitjà del conjunt de l'UE.

4. Implantar un assegurament d'atur d'abast europeu ("EUIS") que complementi els sistemes estatals, que afavoreixi l'harmonització a l'alça i que tingui capacitat d'estabilitzador automàtic respecte als xocs econòmics asimètrics. Un sistema d'assegurament d'atur europeu de la zona euro obert a la resta de països. En el marc del diàleg amb els actors socials i al Parlament Europeu s'haurà de concretar la proposta ja que hi ha diferents modalitats i propostes a debat públic sobre el finançament, el grau de complementaritat i de cobertura que ha de tenir aquest assegurament. Pensem que la gradualitat és un bon criteri en la seva introducció.

5. Impulsar una directiva sobre el temps de treball amb l'horitzó de la setmana laboral de 35 hores sense reducció salarial com a horitzó, com a instrument de creació d'ocupació i conciliació de la vida laboral i personal. En paral·lel, cal impulsar mesures per a uns horaris a la feina més eficients promovent una política europea de repartiment del treball, que avanci cap a una generalització de la reducció de la jornada i millor ús del temps.

6. Treballar en una Directiva que assegur

la sostenibilitat i la suficiència de les prestacions dels sistemes de pensions públiques, sabent que, de moment, roman com a competència estatal i avançar en la coordinació i harmonització europea dels sistemes de pensions públics.

7. Promoció del “número” de Seguretat Social Europeu, per tal de facilitar la mobilitat, i l’harmonització i compatibilització de drets.

8. Assegurar un marc europeu de coordinació dels sistemes de seguretat social. Cal accelerar la cooperació en els tràmits entre estats, donar més temps per a la cerca de treball en un altre país, i fer explícit que les cures i assistència de llarga durada formin part de la coordinació dels sistemes de seguretat social. Superar el bloqueig de diversos estats membre a aquestes propostes un cop es pugui votar i aprovar la Directiva de coordinació de seguretat social a l’inici de la legislatura. Avançar en l’harmonització de drets i assegurar la mobilitat i recolzar que les iniciatives tendents a l’harmonització dels sistemes de seguretat social puguin ser aprovades a través de majoria qualificada.

9. Defensarem una transposició acurada i exigent de les normes laborals més ambicioses aprovades recentment. Respecte a la Directiva relativa a unes condicions laborals transparents i previsibles a la Unió Europea, aquesta norma es una eina important per combatre els abusos laborals que sorgeixen de l’evolució de nous patrons de treball i l’economia de plataformes digitals com Uber o Deliveroo. Així aquesta proposta legislativa defensa els drets dels treballadors i treballadores a temps parcial o els que tinguin contractes de molt curt termini, que es dediquen a treballs domèstics o a qualsevol altra forma d’ocupació, com ara el treball a la carta, que tindran una major claredat i previsibilitat en les seves condicions laborals. Per la seva

banda, vetllarem pel ple compliment de la Directiva de Treballadors i Treballadores Desplaçats assegura unes condicions laborals equiparables a totes aquelles persones que duen a terme feines transfrontereres.

10. Creació d’un Estatut Europeu del Treball que estableixi un “mínim per dalt” que permeti igualar els drets laborals per evitar el dumping social dins de la Unió Europea.

11. Desenvolupar el marc normatiu que faciliti i consolidi els Comitès d’Empresa europeus. Defensarem la negociació col·lectiva de qualsevol atac que rebi en les recomanacions específiques de la Comissió.

12. Requerir que la legislació de la UE i la nacional reforci la capacitat i la força dels interlocutors socials, permeti negociar i posar en pràctica els convenis col·lectius i ampliar la seva cobertura entre els treballadors.

13. Assegurarem que totes les persones treballadores no-estàndard, falsos autònoms/es i persones treballadores en precari a les anomenades plataformes d’economia col·laborativa, així com en sectors més tradicionals, inclosos persones treballadores autònomes, tenen condicions salarials i laborals idèntiques a la del conjunt dels treballadores i treballadores, incloent-hi el dret a unir-se a un sindicat i a la negociació col·lectiva. Per tal d’eliminar les situacions de falsos autònoms/es, cal un regulació europea de treballadors de plataformes. Reclamarem també una directiva per regular a nivell europeu les empreses de treball temporal (ETTs)

14. Establir mecanismes de cogestió obligatoris per a les empreses de més de 50 treballadors, mitjançant la participació d’aquests en els òrgans de direcció amb veu i vot.

15. Avançar en el marc dels triàlegs la formació contínua i la formació de suport a les transicions, especialment en aquells sectors econòmics que requereixen profunds canvis davant el repte ecològic.

16. En referència a les negociacions al voltant del Company Law Package per tal de garantir els drets dels treballadors i treballadores en situacions de mobilitat d'empreses intra-UE, defensem que les empreses han de donar informació completa i drets de consulta a la seva plantilla, inclosa la participació del comitè d'empresa europeu si existeix; les empreses han de mantenir i enfortir els drets de participació a nivell de plaça després de la reestructuració transfronterera; els estats membres haurien d'aturar una conversió, divisió o fusió transfronterera quan constitueixi un acord artificial (societats pantalla o "letterbox") establert per evitar obligacions fiscals o d'altres obligacions empresarials.

17. Revisió de la Directiva de persones treballadores transfrontereres amb una aplicació més àmplia dels convenis col·lectius o la protecció dels treballadors desplaçats temporalment.

18. Investigar i combatre les possibles vulneracions de la Directiva de Treballadors Temporals 2014/36/UE i la Carta de Drets Fonamentals de la Unió Europea i més concretament dels drets proclamats en la Carta Comunitària de Drets Socials i Fonamentals dels Treballadors i treballadores, que pateixen els temporers i aspirants a temporers, pel que fa a la gestió privada dels seus contractes i habitatges per part d'ETT i màfies que condemnin aquestes persones a malviure en l'extrema pobresa i en infrahabitatges durant les diferents campanyes agrícoles, fet que succeeix, entre d'altres indrets, en diversos territoris catalans.

19. Comprometre que la Comissió

Europea tingui com a prioritat la lluita per la igualtat laboral, com ara acabar amb la bretxa de gènere als salaris, com ara amb la implementació de les mesures contemplades al 'EU Action Plan 2017-2019: Tackling the gender pay gap', així com la lluita contra la bretxa de gènere a les pensions. A nivell de treball en xarxa, els municipis poden pressionar en aquest sentit a través del Comitè de les Regions.

20. Instar al Consell que desbloquegi la Directiva de quotes als consells d'administració (model noruec 40/60) de les empreses que cotitzen en borsa per tal d'abordar el considerable desequilibri existent entre dones i homes en l'àmbit de la presa de decisions de les grans empreses.

21. Complementar la directiva sobre condicions laborals per a què contingui mesures específiques per lluitar contra el mobbing i l'assetjament sexual a la feina.

22. Concreció en les iniciatives per reduir, fins a la seva eliminació, la bretxa salarial de gènere, aprofitant la consulta pública que ha llançat la Comissió. Exigir que les recomanacions de transparència salarial de la Comissió Europea siguin obligatòries per totes les empreses i administracions públiques de la UE a fi d'establir un marc europeu contra la bretxa salarial similar a l'introduït per Islàndia.

23. Impulsar mesures per a uns horaris a la feina més eficients i desenvolupament normatiu de les iniciatives no legislatives del paquet de "conciliació de la vida laboral i familiar". Impulsar en el marc de la Directiva de Conciliació de la vida laboral i familiar la inclusió i revisió de la directiva de maternitat a fi d'establir un paquet de conciliació coherent, comprensiu i que promogui una veritable distribució igualitària de la cura i les responsabilitats familiars. Reclamar, en aquest mateix marc, l'extensió del permís de paternitat, del permisos de cura, de la no

transferibilitat i la remuneració al 100% de tots els permisos.

24. Impulsar un marc d'harmonització per desincentivar fiscalment que hi hagi un límit superior d'1 a 10 en la diferència salarial intra-empreses, incloent-hi els grups d'empreses.

25. Establir un Fons Europeu de Contingència davant la robotització i altres canvis productius, finançat amb contribucions de les empreses, que permeti la transició justa i la inversió social pública en aquells sectors socials més afectats per la robotització i la transformació tecnològica.

26. Impulsar canvis legislatius que permetin polítiques anti-dumping i anti-deslocalització per protegir els llocs de treball locals i els drets de treballadors i treballadores. Farem que els Fons Europeus d'Adaptació a la Globalització (FEAG) tinguin com a destí central les persones treballadores.

27. Augmentar els recursos del Fons Social Europeu per millorar l'oferta de formació ocupacional i de reciclatge, per tal que les persones en atur puguin accedir a una oferta formativa de qualitat i adequada al seu perfil, també a altres estats de la UE. Calen Mesures de "life-long learning" (aprenentatge continu) i programes de re-qualificació en cas de shock tecnològic

28. Impulsar polítiques a escala europea que millorin la seguretat en el treball i la salut laboral, per reduir la sinistralitat laboral i les malalties professionals derivades del treball.

29. Promoure la regulació sobre la prohibició de repartir dividendes empresarials en cas d'ERO (Expedients de Regulació d'Ocupació).

1.5 Una nova política comerç internacional: un comerç internacional just i democràtic

Necessitem una política comercial que renovi i reforci el teixit productiu i comercial interior i reguli les importacions, exportacions i inversions de manera que es garanteixin els drets humans, l'accés universal a serveis públics de qualitat, els estàndards i la protecció social, les normes laborals i ambientals justes i la democràcia. La política de comerç i inversió s'ha de basar en els principis de justícia econòmica i social, democràcia i coherència amb les polítiques de desenvolupament frenant el comerç nociu.

1. Ens oposarem a una política de tractats comercials internacionals opacs i que busquen desregular en interès de les grans multinacionals, igual com ens hem oposat als acords amb Canadà, Japó, Singapur o Marroc. Evitarem una nova versió del TTIP amb els Estats Units.
2. Rebutjarem nous tractats comercials amb països que no hagin ratificat i compleixin l'Acord de París.
3. Impulsarem la transparència i rendició de comptes a les negociacions comercials, els mandats negociadors de l'UE hauran de votar-se al Parlament Europeu i es realitzarà un escrutini constant del procés.
4. Revisió i anul·lació de les clàusules ISDS en tots els tractats de comerç i inversió existents amb països amb sistemes legals garantistes i amb seguretat jurídica que continguin mecanismes de solució de controvèrsies inversor-estat (ISDS), els quals constitueixen la base per als tribunals d'arbitratge d'inversions. De la mateixa manera, rebutgem també el sistema substitutiu de l'ISDS, l'anomenat ICS, que és fonamentalment la mateixa eina i

presenta els mateixos problemes.

5. Revertir la implementació i paralitzar les negociacions de tots els acords de comerç i inversió que no compleixin amb els principis bàsics de justícia, democràcia i coherència amb la política de desenvolupament.

Renegociar tots els tractats per protegir l'interès públic, el treball digne, els drets humans i la sostenibilitat mediambiental, i les Obligacions Extraterritorials dels Estats.

6. Recolzar, des d'una lògica ambiciosa, les negociacions que es duen a terme al si de l'ONU per a un tractat o convenció jurídicament vinculant d'abast global respecte a les activitats de les empreses transnacionals referides a l'impacte en els drets humans. Una proposta ("Legally binding instrument to regulate, in international human rights law, the activities of transnational corporations and other business enterprises") amb l'objectiu de desenvolupar un instrument internacional jurídicament vinculant que fiscalitzi les activitats de les empreses transnacionals i filials que vulnerin els drets humans i per acabar amb la impunitat de les violacions dels mateixos. Alhora combatrem qualsevol obstaculització que la Comissió Europea pugui mantenir en les rondes de negociació del mateix.

7. Enfortir les aliances amb països del Sud global per no permetre més els acords comercials que generen pobresa i tanquen als socis comercials en relacions d'explotació.

8. Prohibir el comerç d'armes a països on poden ser utilitzats per a repressió interna, agressions externes o violacions de drets humans. Posar mitjans suficients per garantir la prohibició del comerç de persones (esclavitud) i òrgans, de residus perillosos o d'espècies en perill d'extinció. Reduir el comerç de combustibles fòssils.

9. Desenvolupament d'un Pla d'Acció

Europeu per a la promoció del comerç just, sostenible i responsable a tots els nivells i dotar-lo i acompanyar-lo amb prou recursos i campanyes de conscienciació ciutadana respectivament.

10. Promoure, des de les institucions de la Unió, una compra pública responsable que fomenti el comerç just i sostenible. En les compres públiques, la consecució d'un impacte social positiu ha d'anar més enllà de la satisfacció funcional de les necessitats a cobrir pels òrgans de contractació i que aquests com a consumidors poden contribuir al desenvolupament d'un comerç equitatiu, per això els productes de comerç just i sostenible seran prioritzats per defecte en els concursos de contractació, així com les clàusules socials i de compliment del Dret Internacional.

11. Les institucions europees promouran el comerç just a tots els nivells. En aquest sentit poden ajudar i promoure'l en l'àmbit local en capacitar les institucions locals: fomentar l'intercanvi de bones pràctiques; estimular una aplicació ambiciosa de la Directiva 2014 de contractació pública per a incorporar els criteris de "Fair Trade"; donar suport a les autoritats locals a desenvolupar projectes i partenariats entre el nord global i el sud global a través dels Fons Europeus de Cooperació al Desenvolupament; aprofundir els compromisos de l'estratègia de la CE d'inversió i comerç per ajudar als municipis a alinear l'increment de demanda amb l'oferta de productes i serveis sostenibles.

12. Una política comercial feminista. Estudiarem l'impacte de gènere en els acords comercials ja existents i abans de l'aprovació dels futurs. Incorporarem clàusules i mecanismes sancionadors efectius per assolir la igualtat de gènere, garantir els drets de les dones i el seu empoderament en tots els acords presents i futurs.

13. Incloure avaluacions preceptives d'impacte, pre i post, per a cada proposta legislativa en matèria de comerç: anàlisis exhaustius de les repercussions econòmiques, socials i mediambientals. Establir dues categories específiques: «Impacte en matèria de drets fonamentals» i «Avaluació de l'impacte en matèria de gènere».

14. Reformar l'Organització Mundial de Comerç (OMC) per al desenvolupament i implementació d'una política comercial i d'inversió alternativa a nivell mundial, comptant així amb les demandes i necessitats dels països empobrits.

15. Reforma integral de les agències de crèdit a l'exportació i les agències d'assegurances d'inversió. Amb diners públics no es finançarà l'extracció i el comerç de combustibles fòssils, grans projectes industrials i miners o infraestructura en països en desenvolupament que agreugen el canvi climàtic, desplacen població, destrueixen biodiversitat o violen drets humans.

16. Aprofundir en les normes contra la comercialització de "minerals de sang" o minerals de conflicte, amb especial atenció al Coltan, per controlar tota la cadena de producció així com la importació de productes finals i garantir que a la UE no es comercialitza absolutament cap producte que contingui minerals extrets en zones de guerra.

17. Un impost d'ajustament del CO₂ dels productes importats, que apliqui un gravamen als productes energèticament intensius importats des de fora de la UE.

18. Impulsar clàusules de compliment obligatori dels convenis de l'OIT, així com d'altres acords internacionals de referència en matèria ambiental i social, en tots els acords comercials de la UE, incorporant un sistema de sancions dur i rigorós en

cas de qualsevol incompliment d'aquests estàndards internacionals bàsics.

19. Promoure que la Directiva de contractació pública europea ("public procurement") garanteixi la competència justa de les economies locals en els concursos públics davant les grans corporacions internacionals. En la lògica de passar del concepte d'oferta "més barata" a "oferta més avantatjosa", incloent criteris socials, econòmics i ambientals.

1.6 Política industrial

La indústria és un motor econòmic clau a la UE, implica més de 100 milions de llocs de treball directes i indirectes. La política industrial ha de tenir present els sectors tradicionals i alhora ha d'estar dirigida a la innovació i les solucions intel·ligents, fent també que els productes i els processos siguin més eficients en matèria d'energia i de recursos.

Completar el mercat únic pot aportar llocs de treball i prosperitat, sempre que s'acompanyi d'unes normes comunes ambicioses per protegir les normes del treball, els drets dels consumidors i els serveis públics. Hi ha un gran potencial no explotat en serveis digitals especialment, mentre es garanteixin els serveis socials i els drets dels treballadors i consumidors. La globalització ha creat corporacions globals fora del seu abast per als controls nacionals i cal un enfoc europeu.

“Política industrial” era fins fa poc un terme tabú en els cercles neoliberals. En molts àmbits econòmics i polítics, però, l'impacte de la creixent competència de les potències industrials emergents, inclòs el seu nacionalisme econòmic i la “intransigència comercial” i el proteccionisme del president Trump ha fet que en el debat públic i econòmic aparegui la necessitat d'una política industrial europea. La Comissió Europea ja fa un temps que va adonar-se que Europa havia d'adaptar-se a la realitat en què tots els competidors internacionals disposen de polítiques industrials sòlides. Però, de moment, han estat infructuosos els esforços en convèncer els estats membres d'unir esforços per perseguir una política industrial tan moderna com europea.

Europa ha de poder ser un espai de desenvolupament tecnològic, econòmic i d'innovació resistent als grans blocs econòmics d'arreu del món. La informàtica d'alt rendiment, la intel·ligència artificial (IA),

la “fabricació avançada”, l'economia circular, l'eficiència energètica progressiva, el lideratge en l'eficiència dels recursos; aquestes i altres àrees decisives del progrés industrial no es poden organitzar només a nivell de països membres de la UE. Els esforços fragmentats dels estats són totalment insuficients.

Els propers cinc a set anys seran decisius per al futur de la indústria europea. Estem pressionant contra el desajust en les exportacions procedents de la Xina, estem començant a estudiar la inversió estrangera directa amb més deteniment, estem intentant bloquejar les bogeries de Trump en la política comercial. Estem veient les oportunitats comercials d'Àsia i Àfrica amb nous ulls, però sense una política industrial europea ambiciosa i enèrgica i coordinada, no podrem fer més que jugar a la defensiva.

Per això proposem:

1. Obrir, en la propera legislatura al Parlament Europeu, els debats per tal de disposar una estratègia i una política industrial comuna europea.
2. Augmentar la inversió en R+D+I, per tal d'assolir l'objectiu de la Unió Europea de destinar el 3% del PIB. La inversió en formació, recerca, desenvolupament i innovació és un factor d'adaptació als canvis. La productivitat no pot basar-se en la precarietat laboral i els salaris baixos.
3. Actualitzar i dotar de contingut l'informe RISE del Parlament Europeu aprovat el 2013 (Renaissance of Industry for a Sustainable Europe).
4. Reforma del Fons Europeu d'Adaptació a la Globalització, per garantir que tots els països de l'UE poden fer-ne ús, eliminant el criteri de co-finançament i garantint que no és una eina per pagar la factura del tancament d'empreses socialment irresponsables.

5. Impulsar una estratègia de sobirania tecnològica europea. Aquesta ha d'incloure, entre d'altres, les condicions per al desenvolupament d'una tecnologia europea del 5G i les seves derivades, garantint que es defensa la privacitat de la ciutadania europea, davant dels interessos de determinats sectors tecnològics.

6. Promoure un programa de millora de polígons d'impuls industrial que inclogui: ajuts en inversions per energies renovables i d'autoconsum amb millora de l'eficiència energètica, ajuts per incorporar la fibra òptica o canals de veu i dades, etc.

7. Impulsar una estratègia europea en intel·ligència artificial, que permeti esdevenir un actor global i alhora poder fixar els estàndards en les qüestions ètiques derivades.

8. Promoure que la inversió per a aquesta política industrial pugui ser a través d'un sistema financer / bancari públic.

9. Reforçar la integració dels sistemes de recerca i innovació europeus, incrementant els projectes de cooperació inter-regionals entre universitats, centres de recerca, centres tecnològics, empreses, administracions públiques i agents socials. Fomentar les sinèrgies entre els sistemes de recerca i innovació europeus permetrà millorar la capacitat d'aquests per a generar innovacions tecnològiques, però també la seva capacitat per a difondre aquestes innovacions en empreses, sector públic i societat civil. En particular, és buscarà: i) reforçar el paper dels centres tecnològics com a difusors d'innovacions i agents empoderadors de les Pimes europees, sobretot les Pimes de regions amb majors problemes de desenvolupament econòmic; ii) promoure estratègies europees de recerca i innovació en economia circular i energies renovables, vinculant universitats, centres de recerca, centres tecnològics, empreses, administracions públiques i agents socials.

1.7 Competència i rellevància empresarial

Sovint l'acció dels mecanismes de les institucions europees- en especial la Comissió- per assegurar la competència ha estat la via per protegir la ciutadania i els consumidors i consumidoras davant els excessos oligopolístics i de poder de mercat de les grans concentracions empresarials, especialment en sectors estratègics.

En tensió amb aquest fet hi ha una pulsó emergent per part d'alguns sectors d'intentar limitar les capacitats de les institucions comunitàries al respecte. I es fa sota el pretext que, per a competir eficaçment en els mercats globals, calen "campions empresarials europeus" per tal d'assolir posicions dominants en les cadenes de valor global. El tamany empresarial pot ser important, però la prioritat estratègica europea hauria de ser esdevenir líder de la innovació i l'adopció de les noves tecnologies. I per a això calen inversions, investigació i educació.

Considerem que:

1. Relaxar els controls sobre fusions no pot ser la resposta a l'augment de competència global. Els darrers anys, hem vist com acords com el de la fusió de Monsanto amb Bayer han estat autoritzats per la Comissió, tot i generar un gegant amb posició monopolística.
2. Demanem una autoritat efectiva i independent de la UE per a la supervisió del sector digital per tal de controlar i limitar el poder de mercat de les grans corporacions.
3. Europa ha de perseguir activament una estratègia que creï les condicions, europees i nacionals, per a les inversions i la innovació, per a què les empreses creixin en el mercat únic, que encara cal reforçar, particularment en el sector dels serveis.

4. És possible construir un instrument que s'apliqui a empreses estrangeres que volen assolir posicions oligopolístiques a Europa que aconseguixin avantatges competitives injustes creades per ajudes públiques dels seus respectius països

BLOC 2:

Canvi Climàtic. Green New Deal i transició ecològica justa. Energia i transport.

BLOC 2:

Canvi Climàtic. Green New Deal i transició ecològica justa. Energia i transport.

El canvi Climàtic és una realitat i una repte civilitzatori sense precedents que requereix una acció decidida i urgent tant a escala europea com global. I els xocs a tots nivells (econòmic, financer, productiu, de benestar, de salut, ecològics) seran més durs, disruptius i bruscs quant més es trgui a actuar.

La temperatura mitjana del planeta ha augmentat 1 °C respecte a l'època preindustrial a causa de les emissions de gasos d'efecte hivernacle ocasionades per l'activitat humana. La ciència ens avisa que és imprescindible mantenir l'escalfament global per sota de 2 °C per intentar evitar les conseqüències més catastròfiques, sent molt necessari limitar-lo a 1,5 °C per reduir en gran mesura els riscos associats amb canvis irreversibles. Aquest objectiu requereix una ràpida descarbonització de la nostra economia, aconseguint la neutralitat d'emissions de CO₂ abans de l'any 2050. L'acció insuficient continuada dels governs europeus ens col·loca en una situació en què aconseguir aquest objectiu només és possible mitjançant mesures excepcionals i coordinades globalment, transcendent el nivell estatal. El temps de les mesures graduals i conservadores ha quedat enrere, i els efectes del canvi climàtic comencen a causar seriosos perjudicis a la nostra societat, especialment als més desfavorits.

Objectius Europeus per a la mitigació del canvi climàtic

1. Impulsar objectius prou ambiciosos per mitigar el canvi climàtic i, en particular, per aconseguir que Europa tingui emissions de

CO₂ neutres abans de 2050.

2. Exigir l'aprovació d'objectius nacionals vinculants d'acord amb la magnitud de l'esforç associat al Pla Europeu d'Ocupació i Clima. Aquests hauran de contemplar, com a mínim, un sistema elèctric 100% renovable a 2030 i la transició completa a un model de mobilitat sense emissions el 2040.

No obstant això, precisament per la seva escala sense precedents, aquest desafiament és també una oportunitat per corregir el greu deteriorament que la societat europea ha patit des del començament de la crisi financera fa més d'una dècada.

Així, les transformacions socioeconòmiques necessàries per assolir un model productiu sostenible tenen a més un extraordinari potencial per:

1. Crear milions de llocs de treball de qualitat i d'alt valor afegit a nivell europeu en sectors com les energies renovables o l'eficiència energètica, fent compatible la reactivació econòmica i la innovació tecnològica amb la reducció d'emissions i el benestar col·lectiu.
2. Democratitzar del model energètic, reduint la influència dels oligopolis energètics europeus i empoderant la ciutadania

2.1. Aturar el canvi climàtic

El marc climàtic i energètic de 2030 aprovat pels líders de la UE l'octubre de 2014 estableix els objectius d'una reducció mínima del 40% en les emissions de gasos d'efecte hivernacle (des dels nivells de 1990) fins l'any 2030. Tanmateix, això continua essent clarament insuficient per mantenir-se per sota d'un escalfament de 2 °C tal com ho va ressaltar el darrer informe de l'IPCC, el Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic. Cal que el Parlament Europeu treballi per adoptar objectius més ambiciosos abans de l'any 2030 per a tots els sectors de l'economia. L'octubre de 2018, el Parlament Europeu va votar una resolució en què es demana als governs de la UE i la Comissió Europea que augmentin la reducció de les emissions de CO₂ cap a l'any 2030, del 40 per cent que van comprometre's el 2015, almenys al 55 per cent en comparació amb l'any 1990.

El novembre de 2018, la Comissió Europea va presentar una estratègia climàtica que avaluava la viabilitat d'actualitzar l'ambició climàtica de la UE per al 2050. Desafortunadament, cap dels vuit escenaris exposats reflecteix el sentit d'urgència. L'estratègia no conté objectius clars per als governs de la UE per reduir significativament les seves emissions de gasos d'efecte hivernacle per evitar que l'augment de la temperatura global sigui inferior als 1,5 °C.

Les propostes per frenar el canvi climàtic que presentem tot seguit estan guiades per un principi fonamental de Justícia Social. Segons el qual la transició ecològica ha d'assegurar que els costos econòmics de la mateixa siguin repartits de manera progressiva, traslladant el pes als col·lectius amb més capacitat per afrontar-los i evitant que recaiguin en els menys afavorits:

1. Augmentar l'objectiu de la UE per a la consecució del 2030 més enllà de la reducció del 55% dels gasos amb efecte hivernacle (actualment 40%), i que

esdevingui una economia d'emissions zero a 2050 com a màxim. Europa ha de liderar l'acció climàtica, fent realitat l'Acord de París. Volem que la UE persegueixi tots els esforços possibles per limitar l'augment de la temperatura a 1,5 °C per sobre dels nivells preindustrials. Demanem normes climàtiques europees més ambiciosos, amb pressupostos de carboni vinculants que redueixin per tant les emissions almenys el 55% per al 2030 i construeixin una economia d'emissions zero abans de 2050. Això ha d'incloure la recuperació dels embornals de carboni natural en els boscos i els sòls.

2. Desinversió pública en combustibles fòssils. Aturarem el finançament mitjançant el pressupost de l'UE, el Marc Financer Plurianual, de la UE als combustibles fòssils, sigui directa o indirectament, i obtenir el pressupost més ambiciós possible en inversió per preservar el clima.

3. Assegurar la validesa i el compliment de l'estratègia a llarg termini que la Comissió Europea ha elaborat sobre com aconseguir una economia de 0 emissions per al 2050.

4. Avançar progressivament en la mobilització de recursos per a polítiques i inversions que promouen directament aquesta transformació i transició ecològica i el compliment dels compromisos en canvi climàtic. Situar-lo al 3% del PIB per al proper pressupost de la UE, molt per sobre l'1% del PIB europeu actual. Mobilitzar per a aquestes Inversions públiques en transició ecològica uns 100 mil milions d'euros anuals. A part de les inversions directes, almenys el 50% del pressupost de la UE ha de tenir relació indirecta amb el clima. Això representa almenys 900 mil milions d'euros d'inversions públiques directes en la pròxima dècada. Necessitem definicions clares i específiques per a les despeses relacionades amb el clima per evitar el "rentat d'imatge verd" de les inversions (per exemple, la construcció

- de “carreteres sostenibles”, cosa que és per definició impossible). El conjunt de les inversions públiques i privades necessàries, segons els càlculs de la pròpia Comissió Europea, per aconseguir una economia neta és de 3,2 bilions fins al 2030. La metodologia per al càlcul de les despeses relacionades amb el clima hauria de ser revisada i aclarida per ser compatibles amb l'acord de París. Cal establir una llista negativa per excloure les despeses nocives del clima dels pressupostos públics.
5. Per mostrar el lideratge global, Europa necessita augmentar el finançament internacional del clima. Si els països clau fora de la UE es neguen a limitar les emissions, es poden introduir ajustaments fiscals fronterers i aranzels als tractats i acords comercials per assegurar un nivell igual de condicions per als treballadors i empreses europees. Volem un fort preu de carboni en el sistema de comerç d'emissions.
 6. Promoure que el Banc Europeu d'Inversions adopti una filial com a Banc del Clima.
 7. Assegurar criteris i regulacions estrictes en la necessària mobilització de recursos i fons privats vers la lluita contra el canvi climàtic, evitant que domini el criteri exclusiu de mercat.
 8. La transició cap a una economia verda no passarà de la nit al dia i no sempre serà fàcil. Els treballadors i les regions necessiten una transició justa als mitjans de vida sostenibles. S'ha de crear un règim europeu especial per finançar l'adaptació i el trasllat a nous llocs de treball, proporcionar seguretat social i alleugerir els temors.
 9. Adopció d'un pla d'acció per part dels caps d'estat i de govern de la UE davant la Cimera Mundial del Clima del secretari general de l'ONU, de setembre de 2019, per complir aquests compromisos.
 10. Revisar tota la legislació sectorial per al 2022-2023 per adaptar objectius i mesures als nous objectius del 2030.
 11. Regular les emissions marítimes i les de l'aviació. Incloure reduccions d'emissió del Transport marítima a la UE al Sistema de comerç de drets d'emissions (ETS). Aquest no es va revisar amb la reforma del 2017 però cal assegurar que això es produirà unilateralment a l'UE a partir de l'any 2023 si l'OMI (Organització Marítima Internacional) no lliura un acord mundial aleshores. Demanar a la UE que actuï per assegurar que les reduccions de les emissions del sector de l'aviació contribueixin de forma més ambiciosa a assolir els objectius climàtics de la UE 2030. Establir un nivell equitatiu entre els modes de transport, que significa el final de les exempcions fiscals del querosè de l'avió, l'IVA en els bitllets d'avió i el final de les subvencions de la UE per a les inversions en augmentar el nombre d'aeroports.
 12. Aturar les assignacions gratuïtes a l'ETS i establir un preu adequat per a les emissions de CO₂. El règim de comerç d'emissions és un mecanisme de gestió i comerç establert el 2005 per reduir les emissions de gasos d'efecte hivernacle dels sectors industrials emissors més importants. Cobreix al voltant del 45% de les emissions de la UE, del sector energètic i dels grans sectors industrials. Per assolir l'objectiu general de reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle de la UE per a l'any 2030, els sectors abastats per l'ETS de la UE han de reduir les seves emissions un 43% en comparació amb els nivells de 2005.
 13. Avaluar l'impacte per al clima totes les inversions a la UE i adoptar la sostenibilitat en les polítiques monetàries no convencionals del Banc Central Europeu, el “Quantitative Easing”, desinvertir en els combustibles fòssils i invertir massivament

en transport sostenible, energies renovables, estalvi energètic i eficiència.

14. Treballar amb un “pressupost de carboni”, és a dir, assumir el total de CO₂ que podem emetre d'aquí a 2035 i 2050 per no superar l'objectiu de l'augment d'1,5 °C, i amb aquestes projeccions de possibles emissions ajustar determinades macropolítiques.

15. Canviar el nostre sistema agrícola i alimentari, mitjançant una Política Agrària Comuna revisada, per reduir la seva petjada de carboni i frenar la desforestació.

16. Fer els acords comercials totalment compatibles amb els compromisos de París. Això implica com una condició prèvia que regula les emissions de transport i amplia l'abast dels acords internacionals sobre el clima a la Convenció Marc de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic per incloure el comerç. Això garantirà la coherència obligatòria dels acords comercials amb els compromisos climàtics, en lloc de considerar el clima com un objectiu públic que s'ha de justificar com a legítim quan això implica restringir el comerç.

17. La política de cohesió és clau per garantir que es compleixin els objectius de l'Acord de París, ja que els sectors que més suport reben per a la política de cohesió (com el transport, l'energia i la construcció) són les principals fonts d'emissions de gasos d'efecte hivernacle. L'actual compromís de despesa del 20% en el clima s'ha d'augmentar significativament i substituir-se per una obligació legal i una metodologia adequada per avaluar millor l'impacte i el resultat dels projectes, inclosa la comptabilitat de carboni local i regional i la mesura de la petjada de carboni.

18. Desinversió privada en combustibles fòssils i acabar amb la “bombolla financera del carboni”. Situar les inversions en combustibles fòssils a la llista negra

d'inversions en productes financers per enviar un missatge polític clar als inversors que els millors resultats en el futur seran en energia neta. La Comissió Europea va publicar el maig de 2018 les propostes sobre Finances Sostenibles, una llista per classificar els riscos climàtics de diversos productes financers (“taxonomia”) i aclarir la responsabilitat dels professionals de la inversió cap a les persones que gestionen carteres de productes financers. La creació d'un Marc de Finances Verdes per a pensions i inversions donaria a la gent la confiança que els seus diners s'inverteixen en indústries amb un futur real en una economia sostenible. A la posició del Parlament sobre el reglament s'exigeix que el carbó, la nuclear o qualsevol activitat intensiva en ús de combustibles fòssils, qüestió que ara s'haurà de negociar amb els estats membres. Defensarem que a l'acord final entre estats i Parlament hi hagi una definició d'economia verda ambiciosa, que exclogui elements contaminants i que promogui l'economia verda.

2.2 Green New Deal Europeu: pla europeu per l'ocupació i el clima. Un horitzó verd per a les inversions.

Volem construir una Europa social amb una economia sostenible i amb justícia fiscal. Tothom a Europa hauria de tenir dret a un ingrés digne i als serveis públics bàsics. Hem de reformar el sistema econòmic perquè treballi per a la gent i respecti les fronteres planetàries. Un nou Green New Deal Europeu (un Nou Acord Verd) assignaria milers de milions a inversions i innovacions sostenibles. En compartir els avantatges de l'economia, podem assegurar que ningú quedi enrere. Cal que aquest Green New Deal (GND) sigui almenys d'abast Europeu ja que els sectors implicats estan fortament integrats (sector energètic, productiu, de transport, financer...) i és l'escala en què una regulació ambiciosa pot fer-se efectiva evitant la competició a la baixa entre estats i les amenaces de deslocalitzacions selectives industrials o les pràctiques de dumping.

El "New Deal" va ser un programa d'inversió pública massiva que es va desenvolupar als Estats Units als anys 30 per fer front a les conseqüències de la crisi financera del 29 que van arrasar l'economia nord-americana, amb gran èxit social. Deu anys després de l'inici de la crisi financera, estem davant d'un dels moments més crítics de la història econòmica mundial: els propers anys haurem de superar el model productivista establert a la revolució industrial, cosa que requerirà una gran transició econòmica. Creiem que aquesta transició només podrà ser socialment justa i econòmicament exitosa des del lideratge públic, amb gran ambició ambiental i amb l'audàcia d'avançar-nos al final de l'era del petroli com a matèria primera essencial. I un gran pla d'inversions com el Green New Deal és una eina fonamental per aconseguir una transició justa socialment. Els ajuntaments hauran de jugar un rol clau

ja que el temps de les grans infraestructures destinades al transport privat s'ha acabat. Seran un element central d'aquest pla els projectes municipalistes i les inversions de proximitat, aquelles que facin els nostres pobles i ciutats llocs més habitables, on es consumeix menys energia, la mobilitat sigui més eficient i es generin menys residus.

El GND és un dels conceptes més rellevants amb els que es treballa per a la transformació ecològica i econòmica. El "Green New Deal" és un conjunt de valors, idees i mesures, un full de ruta orientatiu que ens ha de servir com a paradigma del canvi, que inclou també un conjunt de propostes i mesures. S'ha d'entendre també com un Pla Europeu d'Inversions que atengui principalment les necessitats de la transició energètica i la lluita contra el canvi climàtic; els reptes de la digitalització, incloent tant la innovació com la formació; i el desenvolupament d'infraestructures socials i altres projectes lligats al sistema de cures. Una mobilització de recursos a aquesta escala hauria d'incorporar ingressos tant provinents d'impostos com de préstecs i noves formes de finançament. El "Pla Juncker", el Fons Europeu d'Inversions Estratègiques, havia de jugar un rol en aquest sentit, però 4 anys després de la seva creació podem dir que ha estat un fracàs, que no ha aconseguit els seus objectius econòmics i que només ha estat una via de finançament barata a inversions que majoritàriament no estan al servei del canvi de model.

En aquest sentit, plantejem les següents propostes:

1. Impulsar un Green New Deal d'abast Europeu: Un Pla Europeu d'Ocupació i Clima que inclogui un programa d'inversions europeu i un seguit de canvis legislatius que assegurin que una despesa pública anual del 3% del PIB de la UE serà destinat a la lluita contra el canvi climàtic, incloent: (i) el desenvolupament d'energies renovables i mesures d'eficiència energètica; (ii) l'electrificació del transport i

mobilitat sostenible; (lii) la descarbonització de sectors productius, economia circular i programes d'adaptació; (lv) programes de R+D+I.

2. Promoció de l'economia circular, que té un potencial per crear 3 milions de lloc de feina a Europa. Segons la Comissió Europea, l'economia circular generarà 580.000 llocs de treball, produirà 600 mil milions d'euros per a les empreses de la UE (un 8% de la seva facturació anual) i reduirà les emissions de carboni a la UE en 450 milions de tones abans del 2030. Les estimacions oficials demostren que per cada 10.000 tones de residus es crea 1 lloc de feina si s'incineren, 6 si acaben a un abocador, 36 si es reciclen i 296 si es reutilitzen. En l'economia actual, s'extreuen materials, es fabriquen els productes, s'utilitzen i són "eliminats"; tot això a un cost tan baix com sigui possible per les empreses. Això no només és molt contaminant, a més és insostenible en un planeta finit amb recursos limitats. En una economia circular, els productes s'utilitzen durant més temps i al final de la seva vida són reutilitzats, reparats, re-fabricats, actualitzats o reciclats. Així, hi ha algunes propostes essencials per fer avançar els principis de l'economia circular. En primer lloc, cal integrar el consum de recursos i la generació de residus en la comptabilitat econòmica, ja que generen importants externalitats negatives i impactes a les nostres societats. En segon lloc, la creació d'ocupació és part de la transformació, estem a les portes d'una gran transformació econòmica i hem de garantir que les persones treballadores de determinats sectors industrials estaran preparades per afrontar-la. En tercer lloc, no podem concebre el reciclatge com la millor resposta: és únicament el darrer recurs en cas que un producte o material no pugui tenir altres funcions. En darrer lloc, cal invertir en l'economia de proximitat en comptes de l'economia lineal. I per tot això, cal una regulació efectiva, no

només esforços voluntaris per part de les empreses, com ha succeït amb les propostes de la Comissió Europea.

3. Foment de les inversions i especialització productiva: actualment el continent presenta una divisió, especialització i subordinació productiva per zones molt evident. Cal reequilibrar els rols productius entre territoris i harmonitzar la seva capacitat de participar en els segments d'alt valor afegit de les cadenes productives. Per fer això possible caldrà tenir-ho present en els criteris per a les inversions productives del "green new deal". I que aquest incorpori criteris per una harmonització i convergència dels sectors d'alt valor afegit entre territoris i per una diversificació productiva de les diferents regions.
4. Estudiar noves formes de finançar les inversions verdes a través del Banc Europeu d'Inversions. Per exemple, les autoritats europees poden proposar un mandat al Banc Europeu d'Inversions (BEI) per finançar 1.000 milions d'euros d'inversions mediambientals. Aquestes autoritats polítiques alhora afegeixen directrius per al BEI sobre les prioritats ambientals. El BEI llavors emet bons per obtenir els recursos necessaris per finançar aquestes inversions. Aquest és el moment en què el BCE pot avançar comprant els bons del BEI a un ritme determinat per l'expiració dels vells bons del seu balanç. D'aquesta manera, el BCE crea "diners verds" sense accelerar la inflació. Al mateix temps, ja que el BCE compra bons del BEI, crea la possibilitat que el BEI augmenti el seu préstec en els mercats de capitals sense posar en perill la seva qualificació d'AAA.
5. Fer més ambicions i sostenible InvestEU. El programa InvestEU, que opera entre el 2021 i el 2027, es basa en el Fons Europeu d'inversions estratègiques (EFSI) que proporciona una garantia

pressupostària de la UE per donar suport a la inversió i l'accés al finançament a la UE. Té com a objectiu activar 650 mil milions d'euros en inversions addicionals per donar suport a quatre àmbits polítics: infraestructures sostenibles; recerca, innovació i digitalització; petites i mitjanes empreses; i la inversió social i les qualificacions professionals. Caldria assegurar almenys el 40% del total de la inversió com a inversió en clima, el 65% d'inversions relacionades amb el clima dins del capítol d'infraestructures sostenibles, establir la prioritat en el manteniment d'infraestructures de transport sostenible (no en aeroports) i la renovació d'edificis dins del capítol de sostenibilitat.

6. Combinar polítiques econòmiques, industrials, socials i laborals que permetin la creació de milions de llocs de treball locals (en particular en les àrees més afectades per la transició energètica) amb condicions i salaris dignes, per a això es comptarà amb: (i) suport a la creació d'empreses i cooperatives; (ii) suport logístic; (iii) mesures actives per al foment de l'ocupació i formació; (iv) finançament d'inversió creadora d'ocupació.

7. Suport a les regions del carbó per una transició justa. La UE va acordar al desembre de 2018 tant la directiva com la regulació del disseny del mercat de l'electricitat, que preveu acabar amb els subsidis per a les centrals de carbó existents a mitjans de l'any 2025. La UE pot i ha de jugar un paper a l'hora de facilitar el canvi transformacional en la mineria del carbó (especialment el lignit) i, en particular, en la mitigació de les dificultats socials i econòmiques que es poden produir en el transcurs d'aquestes transicions. Una comprensió profunda de la utilització dels instruments de política existents i la seva relació amb la mineria del carbó és un requisit previ per dissenyar instruments normatius eficaços que ajuden a les regions a adaptar-se als canvis

imminents i a impulsar la transformació d'una manera social i econòmica. Cal aprofundir en els reptes específics de la transformació a les principals regions europees de mines de carbó i lignit, com ara Aragó a Espanya, Lusàcia a Alemanya, Silèsia a Polònia i Macedònia occidental a Grècia, i assegurar com es poden trobar i activar els fons de la UE existents utilitzat per a la Transició Justa ("Just Transition").

8. La centralització de tots els processos de transició justa hauria d'implicar una consulta inclusiva per a tots els actors, inclosos els sindicats, les organitzacions de la societat civil, els treballadors i treballadores, els i les representants de la indústria, professionals de la salut i les organitzacions de dones, entre d'altres. A més, els i les representants de la indústria innovadora i els actors financers que realment contribueixen a desenvolupar una economia alternativa que demostrin nous llocs de treball i perspectives a les regions afectades haurien de formar part d'aquest procés de consulta.

2.3 Energia

En un horitzó curt de temps, ni un euro dels contribuents ha de finançar els combustibles fòssils ni per la via dels subsidis ni per la via de les inversions. Els fons que fins ara es destinen a l'energia fòssil es poden reinvertir en solucions sostenibles, com l'eficiència energètica, els trens transfronterers i l'agricultura sostenible.

Per assolir els objectius climàtics, Europa ha de retirar el carbó abans del 2030 i altres combustibles fòssils, inclòs el gas, el més aviat possible després. L'energia nuclear i el fracking no tenen cap paper a jugar en un futur d'energia neta. La nova Directiva d'Energia Renovable adoptada el desembre de 2018 estableix que les energies renovables representaran almenys el 32% del mix energètic de la UE a partir de 2030. Cal assegurar-ho i anar més enllà.

Volem que l'eficiència energètica i l'estalvi energètic siguin prioritàries, abordant en paral·lel la pobresa energètica. Realitzada correctament, la transició energètica a l'energia 100% renovable reduirà la contaminació, generarà llocs de treball i augmentarà la nostra independència energètica, alhora que permetrà a la ciutadania exercir un paper més actiu en la definició de les polítiques energètiques.

Tres vectors han de guiar les propostes:

1. Cal promoure una democratització de l'energia i empoderament dels consumidors i consumidores
2. Assegurar una transició justa i un accés a l'energia socialment just
3. Reconèixer l'energia com un bé comú, garantint l'accés en funció de les necessitats de cadascú

Per tot això, proposem:

1. Defensem una producció energètica 100% renovable per l'any 2050 i amb un 0% de combustibles fòssils el 2040. Per assolir la reducció dels gasos d'efecte hivernacle necessaris per mantenir l'escalfament global a un màxim de 1,5 °C, lluitarem per la revisió dels objectius de 2030. Almenys un 45% de la producció energètica a Europa ha de ser d'origen renovable per a l'any 2030. És el camí que ha de seguir la UE per assolir el 100% de renovables a mitjans de segle.

2. Reforma de la Directiva Europea d'Eficiència Energètica per reduir anualment un 3% del consum energètic actual, fins a arribar a una reducció del 45% al 2030.

3. Una Europa lliure de nuclears i amb energies netes i segures. Proposarem una nova Directiva Europea de Transició Energètica on es contempli un nou model energètic europeu, net, gradualment lliure d'energies fòssils, sense energia nuclear, sense fracking i basat en les energies renovables i l'eficiència. Un model d'autosuficiència energètica i producció el més propera possible, en contraposició del dels oligopolis energètics, i en què el subministrament d'energia sigui considerat un dret.

4. Promourem el desenvolupament legislatiu d'una reforma estructural energètica a escala UE, que garanteixi un sistema de producció descentralitzat i democràtic. Impulsarem la superació de la preeminència en aquest nou model de l'actual distribució energètica oligopòlica i privada.

5. Impulsar un Pla Europeu de Transició Justa que garanteixi que, a les zones de la UE en les quals hi hagi tancaments de centrals de generació elèctrica, indústries, etc. com a conseqüència de la imprescindible transició energètica, es realitzaran les inversions productives necessàries en sectors sostenibles de

manera que no hi hagi destrucció neta d'ocupació.

6. Promoure sistemes de fiscalitat ambiental en els estats membres de la UE de tal manera que, d'una banda, contribueixin eficaçment a assolir els objectius de reducció d'emissions i, de l'altra, no tinguin conseqüències regressives. Per aconseguir-ho, s'establiran els necessaris mecanismes de redistribució.

7. S'han d'incentivar tots els processos d'eficiència i estalvi energètic en tots els sectors productius i àmbits de la societat, i s'aplicarà en particular un Pla progressiu de retirada del mercat europeu de productes de baixa eficiència energètica, prohibint també la seva fabricació i exportació. Per tal d'aconseguir una reducció efectiva del consum d'energia primària i produir així també un estalvi econòmic per als consumidors, cal impulsar mesures en tota la UE per a l'estalvi i l'eficiència energètica.

8. A més es promourà especialment l'eficiència energètica en edificació (sector gran consumidor d'energia, el 40% del total de la UE), incentivant la millora de l'aïllament d'habitatges i equipaments a aquells estats membres més necessitats i fomentant l'autoconsum amb balanç net distribuït a escala local. L'eficiència energètica en nova edificació ha d'abandonar el concepte d'edificis de "consum gairebé nul" i adoptar el d'edificis "generadors nets d'energia", incloent també aspectes d'estalvi en el consum d'aigua i matèries primeres. Cal garantir que la UE sigui garanteixi el compliment de la Directiva d'eficiència energètica dels edificis adoptada el 2018 per a la descarbonització del sector de la construcció abans de 2050. Mitjançant la nova legislació, els estats membres han d'establir una estratègia a llarg termini, per a 2030, 2040 i 2050, per renovar l'estoc nacional d'edificis residencials i no residencials, tant públics com privats, facilitant la transformació

rendible dels edificis existents en edificis gairebé de consum nul. Tots els edificis nous han de complir l'estàndard de gairebé zero energia a partir del 2020.

9. Fomentar la municipalització de les xarxes de distribució a tota la UE, assegurant la participació i el control per part de la ciutadania, fomentant la implantació de microxarxes intel·ligents, que permetin una bona gestió local de l'energia.

10. Incentivar la formació de comunitats energètiques ciutadanes per accelerar la transició energètica. Particularment, establir a nivell europeu l'obligatorietat de garantir que un percentatge de la nova potència renovable que s'instal·li a cada país sigui propietat de comunitats energètiques ciutadanes durant tota la vida útil de les plantes.

11. Promocionar el desenvolupament d'instal·lacions de generació renovable distribuïdes que facilitin la participació ciutadana, generin ocupació local i contribueixin al desenvolupament rural. Amb aquest objectiu s'ha de garantir que aquestes instal·lacions mantinguin la prioritat d'entrada al mercat elèctric ("prioritat de despatx") i siguin retribuïdes per l'energia que aboquin a la xarxa en el cas d'instal·lacions d'autoconsum.

12. Elaborar un programa d'emergència social europeu per a l'energia, que assegurï l'accés a les necessitats d'energia bàsica per a tothom.

2.4 Sistema elèctric, gas natural i hidrocarburs en general

1. Ens oposarem al Midcat i a qualsevol altre projecte o infraestructura d'interconnexió gasística. Les interconnexions a nivell europeu s'han de fer per garantir la continuïtat de proveïment en el marc d'un horitzó d'energies 100% renovables. Així, acabarem amb la promoció de la construcció de noves infraestructures gasístiques (especialment de transport i regasificació), realitzada per exemple mitjançant la seva inclusió en els anomenats Projectes d'Interès Comú. Es tracta d'evitar que esdevinguin actius "encallats" i dificultin l'eliminació del gas natural del mix energètic, alhora que desvien fons públics i privats que podrien contribuir a la veritable transició energètica.

2. No més inversió en noves conduccions de gas. Tal com ja va concloure el Tribunal de Comptes Europeu, la Comissió basa la seva estratègia de seguretat energètica en una gran sobreestimació de la demanda de gas.

3. Urgir als estats membres a impedir noves autoritzacions d'exploració i extracció d'hidrocarburs (convencionals i no convencionals, com el fracking o fractura hidràulica) a la Unió Europea.

4. Revisar el mercat elèctric marginalista, el qual, actualment, no s'adapta a un mix energètic en el qual els costos variables de les noves tecnologies (renovables) són residuals. El redisseny del mercat elèctric tindrà com a objectiu, a més, acabar amb els "beneficis caiguts del cel" que reben algunes centrals en alguns estats membres.

5. Prioritzar la generació elèctrica distribuïda i renovable a prop d'on és consumida en lloc de les grans

infraestructures de transport, les quals només seran admissibles com a últim recurs quan es demostrï fefaentment que la resta d'instruments que permeten la integració de renovables són insuficients.

6. Avançar cap a una major cooperació entre estats membres, l'harmonització normativa i la integració virtual dels diferents sistemes elèctrics, de manera que es garanteixi que els ciutadans dels estats membres siguin menys vulnerables als oligopolis nacionals. Donarem suport a què Competència vetlli per evitar la conformació d'oligopolis europeus.

7. Impulsar la penetració de les energies renovables a les illes, acompanyades d'inversions específiques en emmagatzematge d'energia i l'exclusió del gas en els sistemes elèctrics insulars. Els territoris insulars europeus han de ser els primers a arribar a un mix energètic 100% renovable, servint com a referència per liderar la transició energètica.

8. Proposar un Pla europeu de sortida ràpida i concertada de l'energia nuclear, impedit l'allargament de la vida útil de les centrals existents i establint una moratòria sobre la construcció de noves centrals i permetre que el Parlament Europeu tingui veu en matèria de seguretat nuclear.

9. Vetllar per l'aplicació escrita dels límits dels pagaments per capacitat a 550 gCO₂ / kwh i 500 gCO₂ / kwh a partir l'1 de juliol de 2025 per a les centrals existents.

10. Treballar en un calendari per a la pràctica eliminació del gas natural (que té la imatge falsa de combustible verd i sostenible) del mix elèctric europeu que sigui coherent amb els objectius europeus d'eficiència energètica i de penetració de les fonts renovables i, sobretot, amb els compromisos de l'Acord de París.

11. En el període de transició, assegurar

que els pagaments per capacitat a les centrals elèctriques alimentades per gas natural no esdevinguin una forma de subsidi encobert a combustibles contaminants.

12. Insistir que el pressupost de la UE, el Marc Financer Plurianual 2021-2027, exclogui qualsevol suport directe o indirecte als combustibles fòssils.

13. Acabem amb la producció d'energia provinent del carbó, una de les fonts més contaminants. Reduirem fins l'eliminació les subvencions distorsionadores que es mantenen a les centrals elèctriques no típiques i no competitives (carbó) obertes.

2.5 Transport i mobilitat sostenible

La construcció d'un sistema de transport sostenible requereix invertir en ferrocarrils, connectant països i regions europeus amb trens més accessibles i assequibles, inclosos els trens ràpids i nocturns. En general, un transport públic més fort, a més de reduir la necessitat de transport privat, pot solucionar la congestió del trànsit i la contaminació a tot Europa. El transport de mercaderies es pot moure a carrils o vies navegables existents, reduint l'impacte del trànsit rodat.

Els ajuts per al transport sostenible es poden fomentar destinant les actuals subvencions per a viatges aeris i mitjançant la introducció d'un impost sobre vols europeus, l'IVA europeu als bitllets i l'exempció impositiva de querosè per als avions.

A partir del 2030 no s'haurien de vendre a la UE més cotxes nous que utilitzin combustibles fòssils. La UE hauria de recolzar la creació de zones de baixes emissions a les ciutats d'Europa i promoure el transport a peu i en bicicleta per als desplaçaments urbans. En el curt termini els biocombustibles únicament poden ser acceptables si tenen una petjada de carboni baixa i no competeixen amb la producció d'aliments o causen pèrdua de biodiversitat.

Proposem:

1. Compromís amb l'eix ferroviari mediterrani. Defensar el traçat de l'eix ferroviari mediterrani, que permeti la connexió entre la frontera francesa i Algeciras, on hi ha importants ports marítims, que són elements fonamentals per a la connexió pel sud de tota la Unió Europea. Fomentar el desplegament del programa TEN-T d'interconnexió ferroviària europeu amb els fons europeus necessaris

i garantint la no destrucció del territori. Aquest eix ha de permetre augmentar de manera substancial el transport ferroviari de mercaderies.

2. Impulsar un Pla Estratègic per una Xarxa Europea de Ferrocarril, per l'ús, la coordinació entre operadors, les inversions en infraestructures necessàries i la interconnectivitat.

3. El Connecting Europe Facility (CEF) és la principal eina d'inversió comunitària transfronterera per a infraestructures energètiques, de transport i digital. Volem que la UE estableixi el camí adequat sobre finançament d'infraestructures i que coincideixi amb els objectius climàtics i energètics, d'acord amb l'Acord de París. Els aeroports i els gasoductes, els mega-enllaços d'autopistes i els projectes de transport i emmagatzematge de carboni n'haurien de quedar al marge. Per contra, cal més inversió i despesa en xarxes europees de projectes ferroviaris de valor afegit, de ciclisme i vies navegables sostenibles.

4. Fer del transport públic el mitjà de transport prioritari a Europa, ja que permet realitzar desplaçaments de forma més eficient i redistributiva. Aprofundir els plans de infraestructura ferroviària, potenciant el transport de mercaderies i el suport al transport de viatgers de rodalies.

5. Promoure més inversions en ferrocarrils, connectant països europeus i regions transfrontereres amb trens més freqüents, més accessibles i assequibles, incloent la revitalització de trens nocturns. Una millor integració de diferents modes de transport (intermodalitat, interoperabilitat i interconnectivitat) també aportaria les millores necessàries d'eficiència.

6. Fomentar l'ús de la bicicleta i de la mobilitat compartida. De forma complementària al transport públic, es

promourà l'increment dels carrils bici, amb objectius mínims de km de carril bici per habitant (tenint en compte l'orografia, densitat de població, climatologia, etc.), i s'establiran règims de foment de la mobilitat compartida, incloent-hi avantatges fiscals per a les empreses i organitzacions que la facilitin.

7. Elaborar una directiva marc sobre mobilitat sostenible i segura, amb una part específica sobre elaboració de plans de mobilitat a les empreses i creació de gestors de mobilitat, i que incideixi en la gestió de la mobilitat com a eina per reduir l'ús del cotxe privat en els desplaçaments domicili-feina.

8. Reduir les emissions dels cotxes. Les emissions del transport per carretera tenen efectes molt negatius per al planeta i per a la salut de les persones, de manera que es fa necessari reduir-ne els límits màxims d'emissions dels cotxes a nivell europeu i incrementar-ne els controls per evitar casos de frau.

9. Establir límits exigents a les emissions de CO₂ de la flota europea de vehicles, de manera que no es vegin afavorits els alimentats amb gas natural.

10. Donar suport a la mobilitat elèctrica, fixant, en particular, objectius europeus de penetració dels vehicles elèctrics i de punts de recàrrega. Aquest programa inclourà ajuts a la compra de vehicles elèctrics per particulars (ajuts directes i crèdits tous), la conversió del parc mòbil de les administracions públiques a vehicles elèctrics i una reforma tributària per tal que els impostos al transport depenguin de les emissions per km i pes del vehicle.

11. Establir un programa-marc europeu per a la promoció de la indústria del vehicle elèctric (bicicletes, ciclomotors, vehicles professionals o particulars urbans, ferrocarril, tram i transport públic), en

col·laboració especialment amb les regions i ciutats. Facilitar la creació d'ocupació verda en aquest sector i una transició adequada en el sector de l'automoció convencional.

12. Blindar l'acord per les emissions de vehicles lleugers terrestres. Les emissions de cotxes i furgonetes són responsables del 70% de les emissions del sector del transport per carretera a la UE. Reduir les emissions en un 70% el 2030 és necessari per assolir els objectius de l'Acord de París. Mentre la Comissió Europea va proposar una reducció del 30%, el Parlament va defensar un objectiu del 40% i el compromís assolit amb el Consell és del 37,5%.

13. Augmentar l'ambició en la reducció d'emissions dels vehicles de transport terrestre pesants, incloent la promoció d'increments de flotes de Camions elèctrics. Al novembre de 2018, el Parlament Europeu va adoptar la seva posició sobre el reglament per frenar l'emissió de CO₂ de camions i vehicles de mercaderies pesants. Els camions i els vehicles de mercaderies pesades hauran de reduir les seves emissions de CO₂ un 20% el 2025 i un 35% el 2030, en comparació amb els nivells de 2019, fet que segueix estant lluny d'assolir els objectius de París. La proposta també exigeix una introducció mínima del 5% el 2025 i el 20% el 2030 de vehicles zero i de baixa emissió.

2.6 Ciutats sostenibles i en transició ecològica

Els governs locals, que actualment estan adoptant iniciatives com el Pacte d'Alcaldes per lluitar contra el canvi climàtic, tenen molt a oferir i poden transitar justament a nivell local.

Aquestes són les nostres propostes:

1. Promourem l'elaboració d'un "Llibre Blanc sobre Ciutats Sostenibles i en Transició" d'àmbit comunitari, en el qual s'establiran els criteris i objectius d'urbanisme sostenible que han d'assolir les ciutats europees per reduir el seu impacte en l'ambient. Altres criteris que s'hi inclouran són la millora de la seva resiliència, la prevenció de l'amenaça del pic de petroli i el foment i adaptació de les ciutats per a un canvi de model energètic basat en les energies renovables, dissenyant ciutats compactes, humanes i intel·ligents, amb més qualitat de vida, adequant també a la biocapacitat del territori on s'ubiquen.

2. Per tal de millorar la salut de la població urbana i la seva seguretat, es promouran plans específics per ciutat de lluita contra la contaminació (química i acústica), amb mesures com ara l'ampliació de zones de vianants i zones verdes (parcs, jardins i cinturons verds), el foment de sengles urbanes (vies amples i preferents de vianants, segures i flanquejades per vegetació arbòria), la limitació de velocitat dels vehicles a 30 km/h excepte a determinades àrees (model "Ciutats 30"), i la limitació estricta dels nivells de soroll en general però especialment en zones residencials i de descans.

3. Creiem necessària una directiva que obligui a què la legislació urbanística exigeixi a totes les localitats de més

de 50.000 habitants i a les empreses i institucions amb més de 100 empleats a la redacció de plans de desplaçament i mobilitat que incloguin rutes, accés, transport alternatiu (bicicleta, transport públic), i formació en mobilitat sostenible. Els plans d'ordenació del territori han d'obligar a l'adequació de les infraestructures per a la bicicleta (i quan fos imprescindible la construcció d'infraestructures noves), fomentant la participació ciutadana en la redacció d'aquests plans.

4. Ens oposem al projecte de Directiva de Notificació de Serveis, derivada de la directiva Bolkestein. La proposta de la Comissió establiria que qualsevol modificació dels usos del sòl, és a dir qualsevol limitació del canvi d'ús de residencial a turístic, per exemple, hauria d'estar sotmès a un escrutini previ per part dels seus serveis abans de ser aprovat. En teoria es volia controlar que no es restringís l'establiment de proveïdors de serveis però això podria portar a un bloqueig de la política local i a una vulneració del principi de subsidiarietat. Actualment aquesta proposta està bloquejada per manca d'acord entre Consell, Comissió i Parlament, però ens mantindrem vigilants per evitar que entri en vigor.

BLOC 3:

Europa social: Seguretat econòmica i benestar. Una Europa que protegeix les persones i garanteix les cures i els serveis públics.

BLOC 3:

Europa social: Seguretat econòmica i benestar. Una Europa que protegeix les persones i garanteix les cures i els serveis públics

El model imperant a la UE pel que fa a les polítiques d'austeritat i del gran capital ha desmantellat el nostre estat de benestar, ha incrementat la pobresa, la desigualtat i l'exclusió al nostre país. Cal donar-li la volta i utilitzar la UE per a garantir els drets socials contra el poder dels negocis i els mercats.

La riquesa, en termes de PIB, generada per l'economia del conjunt de la UE va ser de gairebé 28.000 euros per persona el 2017, fent de la regió una de les més riques del món. Malgrat aquesta riquesa, gairebé un de cada quatre habitants de la UE (un 22,5% el 2016) corre risc de pobresa o d'exclusió social. La desocupació continua a la Unió, amb 20 milions d'uropeus i europees sense feina, un de cada vuit o deu persones treballadores (segons els càlculs) està en risc de pobresa.

La desigualtat d'ingressos ha augmentat des de la dècada de 1980: els ingressos del 10% superior són 7 vegades superiors al 10% inferior. Mentre que el 20% de la població més rica posseeixen a prop de dos terços de la riquesa neta, la proporció del 40% més pobre es limita a només el 2,5%. Desigualtats molt més extremes quan veiem els percentatges de l'1%, del 0,1% o del 0,01% de la població més rica.

L'increment de la pobresa i les desigualtats demostren la injustícia de les polítiques que s'apliquen però hi ha un altre camí que situa

els drets socials i a les persones al centre de les polítiques, que lluita contra les desigualtats i promou la solidaritat entre la ciutadania, una UE que utilitza la seva riquesa econòmica per promoure el benestar.

Durant molt de temps, els drets laborals i els drets socials en general s'han considerat principalment des de la perspectiva de la millora del mercat únic i subordinats als problemes econòmics. Cal revertir-ho i situar els drets socials i laborals al centre de les polítiques europees, com una eina per reduir la pobresa i millorar la qualitat de vida, no simplement per garantir que es disposa de mà d'obra qualificada arreu de la Unió.

Volem visibilitzar la lluita en contra de la precarietat laboral, la desigualtat, l'especulació amb l'habitatge i els béns comuns i fer que esdevingui una batalla prioritària i compartida. Un factor clau per aconseguir-ho és a través d'una contractació pública basada en clàusules socials. Per això, des dels municipis, reclamem una revisió de les directives relacionades amb la contractació pública per tal que atorguin una major flexibilitat als ajuntaments i a les altres administracions per introduir clàusules socials i de sostenibilitat.

Els ajuntaments moltes vegades han de donar solució als grans problemes de la gent, tot i que la solució d'aquests té una resposta multi-nivell. L'emergència habitacional és un clar exemple d'aquesta circumstància. L'accés a l'habitatge ha esdevingut una de les màximes prioritats per a la ciutadania, especialment per als veïns i veïnes de les zones urbanes però la solució no pot venir únicament dels municipis sinó que passa per la cooperació de totes les administracions.

Fem una crida per una "Europa social": hem de blindar uns estàndards mínims legislatius en matèria de drets socials, tant a nivell de la UE com dels Estats membres, un fonament jurídic sòlid per garantir que els drets socials no puguin estar subordinats a consideracions econòmiques o fiscals a curt termini. Cal

incorporar la lògica del Semestre Social Europeu. La seguretat econòmica ha de ser l'antítesi de la precarietat i de la incertesa.

Només en aquest marc es pot assegurar a la ciutadania que, tant en èpoques econòmiques bones com difícils, els drets socials centrals estiguin protegits i els governs estiguin obligats a adoptar totes les mesures possibles per millorar els seus ingressos i les seves condicions de vida i que la reducció de les despeses no sigui excusa per retallar el finançament de serveis essencials.

Per preservar la cohesió social, la solidaritat i l'esperit de cooperació entre els pobles d'Europa, és vital prendre passos racionals i radicals per canviar el curs.

En definitiva ens cal que el pilar social de la UE esdevingui un nou i ambiciós Contracte Social Europeu i que sigui vinculant a nivell legislatiu i no una simple declaració d'intencions. Els drets socials no poden deixar-se al voluntarisme dels estats. No és possible assegurar els pilars i suficiència de l'estat del benestar sense una perspectiva supranacional, especialment en fiscalitat.

3.1 Transformar el “pilar europeu dels drets socials” en legislació vinculant i compromisos d’inversió

El pilar europeu dels drets socials és un conjunt de 20 principis molt generals que no vinculen, l’objectiu del qual és “complementar” les polítiques econòmiques. Pot actuar, però, com a palanca de drets socials si el dotem de contingut i es fa servir per promoure les polítiques socials i la convergència social a escala Europea, harmonitzant a l’alça les polítiques socials dels estats membres.

El pilar social ha d’esdevenir una salvaguarda independent dels drets socials, amb compromisos específics, pressupost i estàndard mínims sobre elements claus de la política social i laboral. Els mecanismes de protecció social a nivell de la UE són essencials per garantir que la Unió Econòmica i Monetària sigui coherent amb una veritable Unió Social.

Volem un marc jurídic vinculant que inclogui tots els drets socials establerts a la Carta dels Drets Fonamentals, per això proposem:

1. Directiva de Drets Socials que inclogui tots els drets consagrats a la Carta de Drets Fonamentals, promovent l’harmonització, l’aturada de les polítiques d’austeritat i l’acord de no aprovar cap més legislació amb conseqüències sobre la pobresa, l’exclusió i les desigualtats.
2. Convertir el “Social Scoreboard” (el quadre d’indicadors socials) en element de referència per a l’orientació de les polítiques macroeconòmiques i dels criteris de condicionalitat político-econòmica cap els estats, incorporant-lo legalment al procés del semestre europeu.
3. Pla d’Inversió en Drets Socials acompanyat d’una reforma fiscal alternativa,

més justa i redistributiva, amb el compromís de fixar un sòl mínim d’inversió social.

4. Presentació anual per part de la Comissió d’un informe d’acompliment i d’impacte social que inclogui indicadors vinculats amb objectius en el marc de la governança econòmica de l’Eurozona com els ingressos disponibles per a les llars, la pobresa o l’atur juvenil.

5. Reconèixer el paper dels municipis com a actors imprescindibles i interlocutors clau per articular el pilar social europeu, incloure’ls en la governança i seguiment i permetre que puguin rebre finançament directe de la UE.

3.2 Un sistema de renda mínima garantida adequada a tota la UE

Un dels principis del pilar europeu dels drets socials que cal desenvolupar amb més urgència és el número 14 sobre ingressos mínims, que necessita urgentment un mateix marc jurídic per tota la UE.

Els règims d'ingressos mínims són mesures de suport d'últim recurs dissenyades específicament per assegurar uns nivells de vida dignes per a les persones i les famílies que no tenen altres mitjans de suport econòmic. Els règims d'ingressos mínims no només ajuden els més vulnerables, sinó que també estableixen l'economia i la societat.

Els governs han mobilitzat milers de milions per salvar els bancs. És inacceptable que afirmen que no hi ha diners per proporcionar una salvaguarda decent contra la pobresa i l'exclusió.

Cal garantir una xarxa de seguretat en tots els estats membres per a tothom i totes les etapes de la vida. Ha de ser adequat per assegurar una vida digna i donar suport a la participació a la societat. Hauria d'ajudar a la gent no només a sobreviure sinó a prosperar.

Tots els estats membres de la UE ara tenen algun règim d'ingressos mínims però, pel que fa a l'adequació, tots els països del sud i gairebé tots els països d'Europa central i oriental han establert esquemes a un nivell inferior al 60% de la renda mitjana. Cal una harmonització de les polítiques de garantia de rendes a la UE i que es prenguin mesures legislatives a nivell de la UE per garantir que tots els Estats membres actualitzin els seus règims d'ingressos mínims per sobre de la taxa de pobresa.

Perquè els règims d'ingressos mínims siguin eficaços han d'anar acompanyades d'un accés

a serveis i mesures de qualitat que facilitin l'entrada o la reincorporació al mercat laboral de persones en situacions vulnerables, per això proposem:

1. Elaborar una Directiva que estableixi un sistema de garantia d'ingressos equivalent al 60% de l'ingrés mitjà a cada estat membre que permeti garantir un mínim vital en l'àmbit de l'alimentació, l'habitatge i els subministraments dirigida a persones sense ingressos estables que estiguin en situació de risc de pobresa o exclusió social.
2. Promourem una renda garantida mínima europea amb l'horitzó del 60% de la renda mitja del conjunt europeu.
3. Que la Comissió Europea elabori un estudi amb les conclusions de les experiències sobre rendes mínimes i rendes bàsiques existents arreu d'Europa, impulsades per governs nacionals, regionals o local amb recomanacions al respecte.
4. Que es permeti que els Fons Estructurals europeus puguin cobrir el finançament de les rendes garantides impulsades per ajuntaments i comunitats autònomes.

3.3 Treballs de cures proporcionats per l'Economia de les Cures

Necessitem urgentment passes clares per a la transformació sostenible de la nostra economia i la creació de llocs de treball de qualitat i de llarga durada.

L'economia de les cures s'entén com el conjunt d'activitats que es desenvolupen quotidianament per sostenir i reproduir la vida i que permeten fer front a les necessitats que tenim al llarg del cicle vital. Ens centrem en activitats que estan a la base del sistema social i econòmic i que tenen impacte sobre el benestar de les persones cuidades i cuidadores.

La UE no pot tampoc restar aliena especialment al repte de l'envelliment, a la necessitat de donar noves respostes d'atenció des de paràmetres de proximitat i qualitat i al potencial de creació d'ocupació. És urgent incorporar la perspectiva de la cura a l'economia.

Per això cal donar llum a tota aquesta creació de riquesa invisible i treballar perquè no generi explotació, violència o exclusió, ni dins de casa ni des de fora. Perquè aquests treballs deixats al mercat solen arrossegar desvalorització i precarització, sent els sectors més feminitzats i més explotats.

Per tot això proposem:

1. Derogar la Directiva Bolkestein en aquells aspectes necessaris per tal de poder desmercantilitzar el sector de les cures amb l'objectiu que el sector pugui quedar també sota la cobertura estatal i del sector comunitari.
2. Creació d'un estatut europeu del treball de cures, com a marc general que doti de cobertura de drets els sectors de persones treballadores de les cures atenent a les

seves especificitats.

3. Impulsar un pla europeu de treball públic relacionat amb les cures.

3.4 Política d'habitatge europea

L'accés a un habitatge de qualitat assequible no és cap luxe sinó un dret que els poders públics han de garantir. L'habitatge és un dels determinants socials clau de la salut. Les condicions d'habitatge pobres també formen part d'un cicle viciós que augmenta el risc de pobresa i exclusió social.

El 2016, l'habitatge va ser la despesa més alta per a la ciutadania europea. Els preus tant de lloguer com de compra creixen més ràpidament que els ingressos a la majoria dels estats membres, mentre que la desigualtat social i l'exclusió en l'accés a l'habitatge es reforcen mútuament. Trobar habitatges adequats i econòmics on existeixen oportunitats laborals és cada cop més difícil.

A Alemanya, el 16% de les persones gasta més del 40% dels seus ingressos en l'habitatge. A Romania, el 50% de les persones viuen en condicions d'amuntegament i a Grècia, el 95% dels grecs pobres experimenten una exposició al cost immobiliari molt elevada, segons mostren les dades de la European Federation of National Organisations Working with the Homeless (FEANTSA).

L'habitatge social ha de ser una prioritat de la UE. Necessitem urgentment un marc europeu per a habitatges socials per impulsar mesures de garantia del dret a l'habitatge i coordinar les polítiques nacionals de forma més eficient. Les polítiques d'habitatge han de fomentar també la convivència i la cohesió social des del respecte i la integració de la diversitat, per tal de contrarestar les normes estatals que aporten avantatges indeguts a la creació d'empreses o que faciliten la segregació de les persones més desfavorides en determinades zones.

Proporcionar un habitatge social i/o assequible permet que les autoritats públiques tornin

a respondre a les deficiències del mercat, satisfacin una necessitat social urgent i assegurin els drets fonamentals. També és una inversió social estratègica, ja que proporciona llocs de treball locals, redueix l'endeutament de les famílies, lluita contra el canvi climàtic i la pobresa energètica, i alleuja els problemes de salut i les ineficiències socials que provoca el mercat privat.

Aquest marc també ha de protegir les persones llogateres dels abusos per part de les propietàries, proporcionant guies que estableixin uns estàndards mínims. A més, cal incorporar-hi un programa important orientat a fer més ecològicament sostenible l'habitatge. Un nou model d'habitatge basat en la construcció i el manteniment amb baixos recursos energètics proporciona no només l'accessibilitat i l'acció climàtica, sinó també nous llocs de treball. Aquest marc també ha de tenir present la democratització dels processos d'assignació dels fons públics (procés, ubicació, contractació, destinataris...).

La definició d'un marc jurídic i d'inversió europeu d'habitatge també ha de contemplar la prohibició dels desnonaments sense alternativa habitacional i reconèixer la dació en pagament. Cal que fomenti la regulació de lloguers i orienti el preu de l'habitatge cap a la no superació del 30% de la renda de les llars, que impulsi els estats a destinar un mínim d'un 1,5% del PIB europeu a polítiques públiques d'habitatge i que estableixi mecanismes d'equilibri territorial per a aquells estats i regions amb menor percentatge d'habitatges assequibles.

A més d'una directiva comunitària, ens cal una xarxa de ciutats per compartir bones pràctiques i parlar amb una veu unida en defensa del dret a l'habitatge a nivell europeu i global.

Per tot això proposem:

1. Impulsar una directiva comunitària sobre el dret a l'habitatge, reconeguda per la

jurisprudència del Tribunal de Justícia de la UE el 2014, com servei d'interès general, plantejant obligacions de servei públic mínimes a desenvolupar d'acord amb el principi de subsidiarietat. Aquestes mesures hauran d'abordar qüestions relatives a:

2. La cohesió territorial i social a través de mesures de lluita contra la gentrificació com són el control de lloguer de preus, mesures de “inclusionary zoning” o mixtura social.

3. El reconeixement de la funció social de l'habitatge, a través de la imposició d'obligacions a actors privats que garanteixin la provisió d'habitatge d'acord amb l'interès general, consistents en mesures dirigides a la mobilització d'habitatge buit, obligacions de manteniment i rehabilitació, l'establiment de percentatges obligatoris d'unitats destinades a habitatge assequible per sota del preu de mercat en les promocions immobiliàries privades i la regulació dels augments dels preus del lloguer d'habitatge privat.

4. La protecció de consumidors, establint figures similars a les ja existents en l'àmbit energètic a través de la categoria de “consumidors vulnerables” per als diferents règims de tinença de l'habitatge. Igualment, s'adoptaran mesures per garantir la no discriminació en l'accés i gaudi del dret a l'habitatge.

5. El desenvolupament sostenible urbà, a través de la incorporació de criteris sobre impacte social de les polítiques d'habitatge, especialment les de caràcter urbanístic, inclòs l'enfocament de gènere.

6. La promoció de règims d'habitatge basats en fórmules col·lectives de tinença, com el co-housing i community land trust, que planteja alternatives d'accés a l'habitatge que detreuen lògiques i interessos especulatius.

7. L'adopció d'una “estratègia europea sobre habitatge” que, de manera transversal, abordi les diferents mesures que des de l'àmbit comunitari s'han d'adoptar per garantir el dret a l'habitatge amb el compromís pressupostari de destinar com a mínim el 1,5% del PIB, tant a nivell de les polítiques de la UE com dels Estats membres.

8. Creació d'un impost d'abast europeu contra l'especulació immobiliària.

9. Desenvolupament de les regulacions sobre preus.

10. L'impuls de mesures per governar des dels municipis, estats i les institucions europees les plataformes de lloguers turístics i de curta estada.

11. El desenvolupament de vies per fomentar més inversions europees en habitatge públic, cooperatiu i rehabilitació energètica, com a mínim a través dels fons de cohesió de la UE, els crèdits del Banc Europeu d'Inversions i les inversions del Banc de Desenvolupament del Consell d'Europa.

12. L'impuls d'un marc fiscal comú que redueixi sensiblement els beneficis impositius dels Real Estate Investment Trusts (equivalents a les SOCIMI de la legislació espanyola), que impulsi eines impositives que facilitin l'habitatge social permetent i recomanant els estats membres eliminar l'IVA i altres impostos indirectes als projectes de construcció i rehabilitació d'habitatge social.

13. Desaparició de les SOCIMIS com a vehicles per a la inversió immobiliària.

14. L'eliminació dels Golden Visa o qualsevol altre mecanisme que faciliti els tràmits de residència vinculat a la inversió immobiliària.

3.5 Posar fi a la pobresa infantil

La pobresa que afecta a infants és encara més inacceptable que cap altra, s'hauria d'inscriure en propostes globals sensates d'atenció a la infància, per això nosaltres continuarem lluitant per mantenir veritables oportunitats socials, educatives i de lleure per garantir la infància dels nostres nens i nenes.

Es considera que més d'un de cada quatre nens i nenes a la Unió Europea està en risc de pobresa i exclusió social. En aquest escenari actual de més infants en situació de pobresa i de pobresa més severa, cal més i millor inversió pública per prioritzar l'equitat i la lluita contra la pobresa infantil en les polítiques públiques.

Hi ha quatre factors de risc principals per a la pobresa infantil: a) ser fill o filla de mare o pare solter; b) i/o de progenitors que no guanyen un salari adequat (treballadors i treballadores pobres); c) i/o estan fora de llocs de treball (atur o inactivitat); d) i/o en famílies nombroses i/o amb un origen migrant o ètnic. Tot i que les famílies són les primeres responsables de proporcionar les condicions de vida per al desenvolupament dels seus fills i filles, els governs tenen l'obligació de garantir-los el suport, especialment, en alimentació, roba i habitatge.

Volem una societat inclusiva, ningú té dret a caure per la seva condició social i/o econòmica. Invertir en infància és la clau del futur d'Europa.

La Comissió al 2013 va llançar la recomanació d'invertir en infància trencant el cicle del desavantatge. La nostra proposta està en consonància amb aquest paradigma i vol posar de manifest com les mesures d'austeritat han impactat desfavorablement en les polítiques d'infància i família. Una política que ha d'estar centrada en garantir la seguretat d'accés als recursos dels nens i

nenes i el seu accés als serveis essencials. Reclamem, doncs, desenvolupar estratègies basades en tres pilars: garantir que les famílies amb infants tinguin una ocupació digna; que rebin ajuts adequats per sostenir uns estàndards de vida correctes i facilitar la seva participació en activitats i la presa de decisions que els afecten.

Per això:

1. Promourem una “estratègia europea de lluita contra la pobresa infantil” que inclogui una directiva contra aquesta situació per garantir una protecció europea de mínims. Aquesta estratègia promourà una aliança per combatre la pobresa infantil destinant un mínim del 2% del PIB de cada estat membre a polítiques de suport a infància i família (beques menjador, serveis d'acollida, material, transport, activitats extraescolars, educació de 0 a 3 anys, lleure educatiu i familiar, etc.). També inclourà el disseny i implantació d'una transferència familiar directa i universal, com a eina per fer possible la paternitat i la maternitat lliurement desitjada (prestació econòmica del 20% de l'IRS (Indicador de Renda de Suficiència), per a totes les famílies amb fills i filles de 0 a 16 anys. Aquesta seria universal de 0 a 6 anys i, en funció de la renda i la situació, de 6 a 16 anys). Depenent de la conjuntura econòmica, el programa s'iniciarà progressivament, començant per les famílies amb les rendes més baixes amb l'objectiu que sigui sostenible

3.6 Corresponsabilitat per reduir el sensellarisme

Com a expressió extrema del creixement de les desigualtats, les ciutats de la UE s'enfronten a un increment del nombre de persones sense sostre, sense llar i en situacions extremes d'exclusió residencial. Les administracions competents, especialment les locals, han augmentat en molts casos les partides pressupostàries destinades a l'allotjament d'emergència.

Per frenar i reduir el sensellarisme es poden desenvolupar polítiques públiques preventives que redueixin el risc que les persones es quedin sense habitatge, proveir serveis d'allotjament i suport social als que ja han perdut l'habitatge, i proporcionar un habitatge estable a les persones sense llar per evitar les recaigudes.

Tractar el sensellarisme només com un problema local que es pot solucionar des dels serveis socials proporcionant allotjament d'emergència genera impotència de les administracions i fins i tot polítiques de rebuig i criminalització de les persones que dormen al carrer.

Així, recolzem l'estratègia coneguda com a "Housing First" per lluitar contra el sensellarisme crònic i que aposta perquè qualsevol intervenció impliqui tenir una llar digna, individual i permanent en el temps, donant sempre suport a la persona.

La UE hauria de facilitar el marc perquè les estratègies nacionals de lluita contra el sensellarisme prioritzin la prevenció i l'estabilització residencial enfront de la creació de places d'allotjament d'emergència. Per a això proposem:

1. Redacció d'un "pla europeu de prevenció del sensellarisme" que desplaci la problemàtica de les agendes locals i impulsi la coordinació interadministrativa per:

2. Millorar la prevenció estructural i avançar en mecanismes de garantia de rendes i d'accés a l'habitatge.

3. Establir mesures que evitin que les persones en processos de desinstitucionalització (altes hospitalàries, sortides de presó, sortides del sistema de protecció a la infància, etc.) esdevinguin persones sense llar.

4. Crear programes de detecció de riscos de sensellarisme i d'intervenció primerenca en els serveis socials.

5. Abordar comunitàriament les polítiques i recomanacions per reduir de manera significativa el nombre de desnonaments.

6. Proveir les persones que han experimentat situacions de sense sostre solucions residencials estables que evitin les recaigudes.

3.7 El repte del canvi demogràfic i l'envelliment

Un dels grans fenòmens demogràfics que viuen les societats desenvolupades és el progressiu procés d'envelliment. L'augment de l'esperança de vida representa una conquesta social i un repte sense precedents que implica al conjunt de la societat. Un repte que considerem s'ha d'afrontar amb més Europa social. Un pas imprescindible és reconèixer les aportacions de les persones grans, la promoció de la seva autonomia i garantir els suports necessaris per a què el procés d'envelliment es produeixi en condicions dignes. Per això, s'han d'enfortir els serveis públics, desprivatitzant i prioritzant la col·laboració amb Tercer Sector Social i l'economia social i solidària.

El nou escenari mostra una gran diversitat d'envelliments amb necessitats i demandes diferenciades. Especialment, volem concentrar els esforços en les persones més vulnerables, com aquelles d'edat molt avançada, en situacions de dependència o que viuen processos d'exclusió social o aïllament. La feminització de l'envelliment i les trajectòries més precàries de les dones ha de ser també un eix central d'acció. És imprescindible reconèixer i democratitzar la provisió de les cures on les desigualtats són encara immenses i les transformacions socials i familiars obliguen a plantejar noves respostes.

Per aquests motius, proposem:

1. Obrir la discussió al Parlament Europeu i dissenyar i establir passes graduals cap a un sistema de pensions públic i universal pan-europeu que a mig termini coordini, harmonitzi i complementi els sistemes estatals. Amb l'objectiu del dret d'envellir amb dignitat: la quantia de les pensions no poden estar supeditades únicament a la trajectòria laboral, que penalitza en excés les situacions més precàries, en especial a les dones. Caldrà tenir especial

atenció a les dones que han fet el treball no remunerat de "mestresses de casa".

2. Respostes davant el problema de l'habitatge i la "crisi de les cures": les persones, si ho desitgen, han de poder romandre a la seva llar amb el màxim d'autonomia, en bones condicions d'habitabilitat i amb els suports necessaris o bé gaudir d'habitatges alternatius. Per això, també cal reforçar les polítiques de conciliació i suports a les famílies, dignificant les condicions laborals del sector de les cures i aportant els suports necessaris per a la cura de familiars dependents.

3. Enfortir les estratègies sobre envelliment i canvi demogràfic a totes les esferes de govern: és imprescindible la proximitat per fomentar l'acció comunitària, l'atenció centrada en la persona, l'amigabilitat dels entorns, la participació activa, etc. Proposem reforçar el rol dels municipis al temps que s'han d'elaborar estratègies sobre envelliment i canvi demogràfic als diferents nivells de govern.

4. Polítiques per a l'envelliment actiu: una inversió més gran en polítiques educatives, de salut i serveis socials, i culturals per a tots els cicles de vida. Els suports en l'àmbit de la salut des d'una perspectiva preventiva i integral, l'educació i cultura al llarg de la vida, la participació activa i la inclusió digital han de ser prioritats per les polítiques destinades a les persones grans.

5. Polítiques de reconeixement i contra l'estigmatització: s'han de reforçar molt més els programes contra la discriminació per raó d'edat, posant èmfasi en detectar i actuar davant els maltractaments i abusos a les persones grans. Especialment, s'han de reforçar els programes per combatre les situacions d'aïllament i soledat no volguda de les persones grans.

3.8 L'accés a una educació de qualitat assequible

La realitat actual de la UE (política, econòmica, social) exigeix que l'educació ocupi un paper central del futur immediat de l'espai europeu.

En termes econòmics, una nova recessió econòmica, que podria derivar en una profunda crisi, és un fet que haurem d'afrontar en un futur proper. En aquest context, l'educació ha de preparar-se per afrontar dos grans reptes que contenen els efectes negatius de la recessió: reforçar els més preparats i protegir les persones més vulnerables. El suport de la qualitat i el talent ha de ser compatible amb oferir més i millors oportunitats a aquelles persones que ho puguin necessitar.

Una Europa culta i lliure requereix sistemes educatius de qualitat. El capital cultural serà la clau determinant dels nivells d'equitat de les societats europees del present segle. Una qualitat que passa necessàriament per la millora de la inversió, de la formació del professorat, de l'autonomia dels centres educatius i d'una avaluació al servei d'aquesta millora. En el capítol "ciència, recerca i futur" desenvoluparem les qüestions vinculades al sistema universitari.

Per això proposem:

1. Impuls d'una directiva europea per al finançament i l'harmonització de la inversió educativa dels estats membres, amb l'horitzó d'inversió del 6% del PIB per estat.
2. Impuls de l'educació 0-3 anys, que ara no és un dret ni ha de ser un luxe. Promoure una directiva al respecte.
3. Reconeixement recíproc dels diplomes educatius. Seguim demanant a la Comissió que iniciï un nou procés per preparar políticament i tècnicament el terreny per

a una proposta de la Comissió sobre el reconeixement mutu dels títols i diplomes en l'educació superior i el nivell escolar per facilitar la validació transfronterera de certificats de formació i aprenentatge permanent.

4. Disseny i implementació d'un pla europeu per a l'educació dels menors pertanyents a famílies immigrades i refugiades, amb especial èmfasi en les zones de crisi humanitària i/o econòmica.

5. Promoció d'un programa europeu de foment de la ciutadania europea i vinculat als valors de l'europeisme en els sistemes educatius de la UE.

6. Transformació d'EURYDICE en una agència europea per a l'avaluació qualitativa dels sistemes educatius europeus.

7. Obertura, en el marc de l'Institut Europeu per la Igualtat de Gènere, d'un departament dedicat a l'Observatori de la Igualtat de Gènere i els drets LGTBI en l'educació.

8. Coordinació amb Eurocities i CEMR d'una estratègia europea per a l'enfortiment de la municipalització de l'educació, la descentralització educativa i l'autonomia dels centres educatius.

3.9 Garantir el dret a l'energia a Europa i a l'accés a subministres per combatre la pobresa energètica

Segons diferents estimacions, fins a 160 milions de persones pateixen pobresa energètica a Europa. Aquestes persones – generalment en habitatges mal aïllats- es troben davant del dilema de o bé mantenir l'habitatge a temperatura adequada o bé pagar la resta de factures.

Els més afectats són els països d'Europa central i oriental (especialment Bulgària, Romania, Polònia, Eslovàquia, Hongria i els països bàltics), a més dels països del sud d'Europa (Grècia, Malta, Xipre, Portugal, i, en menor mesura, Espanya i Itàlia).

D'altra banda, es calcula que 2 milions de persones a Europa pateixen pobresa energètica relacionada amb l'aigua. Cal que es garanteixi l'accés a l'aigua potable i el sanejament a tota la població independentment de la seva situació econòmica.

Per fer-hi front proposem:

1. Regular l'aigua i l'energia com a drets bàsics, blindant, a nivell constitucional i dels tractats europeus, aquests dos serveis com a públics.
2. Fomentar una estratègia multinivell que permeti adequar els marcs legals i institucionals perquè hi hagi un marc europeu que faciliti la participació ciutadana en el camp de l'energia ("end to end process") i la gestió de l'aigua a nivell europeu.
3. Definir a un criteri coherent per a la mesura de la pobresa energètica a nivell europeu. Els estats membres han de definir la pobresa energètica a nivell nacional i els

que tenen una participació significativa han de proposar objectius i mesures de reducció dins dels seus plans anuals en virtut del Reglament de govern.

4. Incloure dins dels principis rectors de la política energètica comunitària que l'energia domèstica deixi de ser un bé de mercat i pugui esdevenir un bé comú i públic en els diferents trams (és a dir, la gestió de la infraestructura de generació/captació, transport, distribució i comercialització).

5. Centrar els fons de la UE per a la renovació d'edificis públics en habitatge social per assolir l'objectiu de lluita contra la pobresa de la UE 2020 i contribuir a l'eficiència energètica i l'objectiu renovable de la UE 2030.

6. Destinar els recursos econòmics obtinguts a través d'impostos ambientals, i dels estalviats mitjançant l'eliminació de subvencions a les indústries de combustibles fòssils, per augmentar els fons de la UE i nacionals, inclosos els que apunten a la pobresa energètica amb inversions en eficiència energètica.

7. Establir, de forma coordinada a nivell europeu, descomptes aplicats automàticament en les factures energètiques (en particular, electricitat i gas) de les llars vulnerables amb les següents característiques: a) els descomptes seran progressius en funció de la renda de la llar vulnerable; b) seran suficients per garantir que tota la ciutadania europea pot accedir a un consum mínim vital; c) seran finançats per totes les empreses energètiques que operen a la Unió Europea, proporcionalment al seu volum de facturació. Així com a models de tarifes elèctriques que permetin preus més justos i promoguin un ús eficient de l'energia.

8. Introduir canvis legislatius que permetin incorporar l'exigència que hi ha d'haver un permís exprés de les administracions

públiques abans que s'executi un tall de subministrament energètic a llars que puguin ser susceptibles d'estar en condicions de vulnerabilitat.

9. Una moratòria de desconnexió europea per a clients vulnerables que pateixen pobresa energètica que es posin en pràctica a tot Europa per assegurar-se que cap llar està privada d'instal·lacions de calefacció o refrigeració essencials. De la mateixa manera que necessitem aturar l'eliminació gradual dels preus regulats en el sector energètic per a les llars domèstics i donar suport a les tarifes socials per als clients vulnerables.

10. L'accés als serveis d'arbitratge per a tota la ciutadania de forma gratuïta, amb el requisit de participació obligatòria dels proveïdors d'energia, així com comptes més transparents i canvis més fàcils.

11. Elaborar una legislació que implementi el dret humà a l'aigua i el sanejament, com va aprovar el Parlament Europeu i tal i com ho reconeix NNUU, que prioritzi el control públic dels recursos, que faci prevaldre el dret per davant de qualsevol acord comercial, que estableixi programes de suport per a persones vulnerables i dissenyi un codi de governança comú.

3.10 Vida Independent: Igualtats d'oportunitats i no discriminació.

En paral·lel a l'enfortiment de tot el pilar social europeu cal donar passes importants per garantir els drets dels col·lectius més discriminats com les persones amb diversitat funcional i alhora adoptar nous models d'atenció potenciant la vida independent i afavorint polítiques d'autonomia personal.

1. Adoptar una estratègia europea de persones amb discapacitat que situï en l'agenda els principals reptes fins l'any 2030 atenent a l'efectiu compliment de la Convenció Internacional dels Drets de les Persones amb Discapacitat comptant amb la participació d'administracions, entitats i societat civil organitzada.
2. Aprovar una directiva sobre igualtat de tracte de les persones amb discapacitat.
3. Elaborar un pla d'accessibilitat universal i disseny per a tothom, prioritzant l'urbanisme, el transport, la cultura i l'accessibilitat a les comunicacions.
4. Oferir un marc de qualitat europeu per garantir els serveis d'atenció a la dependència i el dret a rebre l'assistència personal necessària per viure en comunitat, independentment del tipus de diversitat funcional.
5. Avançar cap a la desinstitucionalització de les persones amb diversitat funcional; crear alternatives basades en la vida comunitària.

3.11 Defensar i enfortir el tercer sector i la societat civil

Cal avançar cap a un nou model de gestió dels serveis públics d'atenció a les persones centrat en la lògica social i les necessitats de la població, al marge dels mercats i en el qual la reducció del preu no sigui l'element fonamental per la prestació.

1. Reformar la Directiva de Contractació Pública habilitant les administracions públiques que puguin prioritzar la contractació en l'àmbit d'atenció a les persones contractistes del tercer sector sense afany de lucre, garantint la seva funció social i prioritzant la qualitat i continuïtat per damunt del criteri de preu més baix.
2. Aprofitar el teixit social dels estats membres i sumar esforços amb les administracions públiques i la societat civil organitzada per l'atenció a les persones en col·laboració público-comunitària com a reforç de la cohesió social.
3. Establir estàndards per a la millora de la qualitat del servei que incloguin amb molta claredat les condicions de treball en què s'han de prestar, i, entre elles, el nombre mínim d'hores de prestació dels serveis, la titulació acadèmica exigida a les persones que els hagin de prestar, així com l'experiència professional adequada.
4. Regular legalment i de forma transversal, com a conseqüència de les obligacions i finalitats que estableixen les directives europees, les clàusules socials, laborals, mediambientals i d'innovació per tal que passin de tenir la consideració de bones pràctiques i esdevinguin obligacions legals essencials dels concerts socials i de la gestió delegada.

3.12 Cultura: Una Europa diversa, creativa i integradora es construeix apostant per la cultura.

Els Tractats de la UE esmenten el respecte a la diversitat cultural europea i al desenvolupament del seu patrimoni però la cultura, com objectiu fonamental de la UE, mai ha estat ni prioritària ni en la centralitat dels seus programes.

Les polítiques de la UE en cultura han tingut un accent i una aposta exclusiva per desenvolupar programes des d'una perspectiva econòmica, una mirada majoritàriament mercantilista i de consum; oblidant-se d'un dels pilars fonamentals en la construcció europea com és l'esfera social, comunitària i dels valors intrínsecs que hi aporta la cultura en cohesió, diversitat i educació.

Una UE que no ha estat capaç d'harmonitzar l'IVA cultural ni de protegir els sectors culturals a les pràctiques abusives de la cultura nord-americana dominant i de colonització i ha deixat, en mans dels estats membres, tota la iniciativa de les polítiques culturals.

Ha estat alhora una política més preocupada per establir marcs de generació d'economia des de la cultura i molt restrictiva en recursos econòmics als programes existents, poc reguladora per a l'establiment de directives que aprofundissin en el valor de la cultura, amb especial atenció a la ciutadania i el seu accés; prioritzant la ciutadania més desfavorida.

La cultura i les arts són un bé comú que ens permet conèixer i reconèixer la diversitat alhora que fa a les persones més lliures, més creatives, més capacitades i ser més crítiques. Nosaltres volem que la cultura sigui un dret constitucional de la ciutadania europea.

De l'accent prioritari en l'economia de la cultura volem passar a les polítiques culturals europees que facin seu el projecte educador i emancipador de la cultura fent-lo accessible a tothom, posar en valor la diversitat, protegir i impulsar cultures que no tenen tot els suport per part dels seus estats, afavorir els aprenentatges dels llenguatges de les arts, potenciar la cultura com a bé comú que incideix en el benestar de la ciutadania incorporant projectes culturals en l'àmbit de la salut, l'educació, la inclusió o la ciència i incentivar els nous llenguatges artístics que posen en comú els avenços tecnològics amb voluntat interdisciplinària.

Una cultura europea que s'enriqueix de l'intercanvi, una cultura sustentada en garantir l'accés i la participació ciutadana com a elements centrals d'una cultura que construeix sobirania, emancipació i reconeixement dels pobles que la conformen.

Una Europa construïda des de la diversitat ha de fer de la cultura un pilar essencial intrínsec a la seva pròpia construcció.

Per capgirar aquestes polítiques de la UE, proposem:

1. Un pacte europeu per la cultura: independència del sector, coneixement, producció, creació, difusió, diversitat, bones pràctiques, transparència, gestió responsable i comunitària, promoció i conservació han de ser els objectius d'aquest pacte que se sustenta en: a) que la cultura deixi de ser invisible a la UE; b) que reguli les condicions laborals i jurídiques les polítiques financeres; c) que potenciï la cultura des de la diversitat i la creativitat com a bé comú; i d) la protecció, foment i difusió cultural a la UE.

2. Volem que la Cultura deixi de ser invisible en la UE.

- Incrementarem els pressupostos europeus destinats a cultura.

- Incorporarem la política cultural en la base dels programes europeus
- Programes cultura que tinguin present, des de la diversitat, la cooperació, l'intercanvi, la formació, la difusió, que incentivin les xarxes, la mobilitat dels professionals, la circulació d'obra, la integració social i R+D.
- Observatori cultural europeu com reforç d'informació, anàlisi, planificació, prospecció, avaluació i recomanacions. Generador d'espai dels grups de recerca i anàlisi, intercanvi experiències i aprenentatges compartits dels territoris europeus.
- Protagonisme i reconeixement de les regions i els municipis en els afers culturals
- Impuls i promoció per combatre la invisibilitat de les dones en l'àmbit cultural.

● Harmonització, a tots els països de la UE, d'un IVA al 4% en tots els serveis i productes culturals sense diferenciació dels suports i les expressions culturals.

● Foment de programes de visibilitat, protecció, preservació, difusió en igualtat i com a valor patrimonial lingüístic europeu, especialment de les llengües minoritàries.

3. Regular les condicions laborals i jurídiques i impuls a polítiques financeres.

- Impulsarem un marc referencial europeu de l'estatut de l'artista i la creació amb normativa de protecció social i contractació digne per artistes, creadores i creadors i gent treballadora en la cultura.
- Adequarem els drets d'autor i drets afins a una directiva marc que sigui més transparent, participativa i ajustada als drets d'autoria necessaris i els nous formats d'accés cultural i els drets de les persones usuàries.

- Obrir línies creditícies culturals toves i de fàcil accés en els condicions; i establir un marc europeu a l'entorn dels incentius fiscals a la cultura mitjançant les aportacions en mecenatge.

4. Potenciarem la cultura des de la diversitat i la creativitat com a bé comú.

- Capgirar els programes europeus de cultura cap a la cooperació cultural per afavorir l'intercanvi i la formació.
- Programes per a la circulació de creadors i programacions que protegeixin, impulsin i facilitin la diversitat cultural des de les regions i municipis.
- Treballarem en l'àmbit de l'educació perquè els i les estudiants europeus/es coneguin i valorin el seu patrimoni cultural.

● Potenciarem amb programes específics la circulació de produccions que se sustenten en llengües minoritzades o minoritàries

● Establiment de xarxes europees que connectin les institucions culturals

● Aprofundirem en els programes de cooperació internacional

5. Protecció, foment i difusió cultural de la UE.

- Oposició als acords de lliure comerç en els serveis culturals (cinema, audiovisual, música, llibres, etc.) que posen en situació de debilitat la producció pròpia i, per tant, l'accés davant de mercats que operen amb sistemes no permesos als seus països.
- Política europea amb programes de recerca, protecció, difusió del patrimoni tenint present l'arxivístic, l'arqueològic, l'arquitectònic i l'industrial així com la seva digitalització.

- Impuls de la memòria democràtica i del memorial europeu, per difondre el procés social i polític europeu, la diversitat dels pobles d'Europa i posar en valor els processos democratitzadors en contraposició als totalitarismes, la barbàrie feixista i exterminadora de pobles. Obertura d'arxius i digitalització dels fons per fer-los accessibles als investigadors i investigadores i ciutadania.
- Establiment d'uns premis europeus de la cultura.
- Establiment del dia del llibre i del cinema de caràcter europeu.
- Impost a les empreses de telecomunicacions que operen a la UE destinat a potenciar el sector audiovisual i digital europeus, harmonitzant els ja existents.
- Increment de la quota mercat en pantalla de les obres europees per empreses exhibidores, emissores i distribuïdores fixant un percentatge mínim.
- Programa europeu de l'audiovisual.
- Manteniment de la directiva de televisió sense fronteres per a tots els canals i plataformes públics i privats que operen a la UE que suposa un tant per cent de programació del propi país i dels estats de la UE, limitació de talls publicitaris en emissió de pel·lícules i control publicitat dirigida a la infància.

3.13 Salut i sanitat públiques

Els determinants socials i ambientals de la salut, així com els seus determinants comercials, econòmics i polítics, tenen un alt impacte en la salut, de manera que s'han de tenir en compte en els dissenys de les polítiques i estratègies en aquest camp. El principi de coherència entre totes les polítiques de tots els àmbits de la UE ha de presidir l'aplicació del paradigma de "salut en totes les polítiques".

Sabem també que la salut no es reparteix equitativament entre els diferents eixos de desigualtat social: classe social, sexe i gènere, edat, estatus migratori, origen expressen diferències en salut i en els seus determinants del tot inacceptables i injustos. Les diferències en l'esperança de vida o en la salut auto-percebuda entre nivells socioeconòmics i països i regions resulten dramàtiques. Aquesta circumstància fa més necessària que mai una mirada d'equitat en salut.

Tot i que els sistemes sanitaris són actualment una competència bàsicament estatal, la UE n'ha de promoure una harmonització a l'alça de cobertures, prestacions i universalització. La UE ha d'impulsar els estats membres a aconseguir una cobertura sanitària universal, reduir les desigualtats en salut i garantir l'accés als medicaments. Volem més èmfasi en la prevenció de problemes de salut física i mental, no només en el seu tractament.

Ahora ha de ser més ambiciosa en totes les competències que té en salut pública, tant en promoció, com en prevenció, com en protecció (alimentària i contaminació de l'aire, l'aigua i el medi especialment), així com en totes les tasques de vigilància i recomanació de polítiques.

Per assolir aquests objectius, proposem

1. Defensar una sanitat pública i de qualitat. Les recomanacions als estats en el marc de la governança econòmica no poden

promoure retallades en el sector públic ni la promoció del sector privat.

2. L'estratègia de Salut post-2020 de la Comissió Europea ha de basar-se en el paradigma dels determinants socials de la salut i el treball intersectorial amb tots els departaments de la Comissió per garantir "salut en totes les polítiques".

3. Reemprendre els informes periòdics d'equitat i desigualtats en salut i fer que els projectes de promoció de la salut impulsats per la Comissió assumeixin l'objectiu de l'equitat en salut.

4. Impulsar una directiva-marc per a l'harmonització de les cobertures sanitàries, la universalització dels sistemes sanitaris estatals i la facilitació de la sanitat transfronterera. Aquesta directiva-marc europea cal que garanteixi el dret a la protecció de la salut en el vessant assistencial a través de la xarxa pública, que reguli, controli, limiti i impedeixi, si escau, la utilització de la salut humana com una mercaderia subjecta a les lleis del mercat i de la competència vigents. Fomentarem que la Comissió Europea i els governs garanteixin el caràcter públic de la titularitat i del finançament dels respectius sistemes públics de sanitat i salut. L'accés al sistema i a les prestacions serà universal i en condicions plenament garantistes de l'equitat ciutadana per a tota persona resident en el respectiu país.

5. La valoració de l'impacte en salut ("Health Impact Assessment") ha de ser preceptiva i obligatòria en els grans projectes estratègics de la UE.

6. S'han de reforçar els sistemes d'alerta i protecció de la salut existents (brots i alimentació) i incorporar un sistema d'alerta de contaminació ambiental.

7. Impuls d'una Estratègia Europea per a la vacunació universal de la infància. Aquesta partirà de les recomanacions

adoptades pel Consell el desembre de 2018 i la “Joint Action” de la Comissió Europea per tal d’incrementar les taxes de cobertura vacunal, superar els escepticismes i enfortir la coordinació entre calendaris vacunals i sistemes vacunals dels estats membres.

8. Les polítiques de drogues han de basar-se en l’evidència, sense prejudicis. Aprofitant el canvi de paradigma que va emergint des de molts llocs i àmbits del món, el Parlament Europeu hauria d’impulsar un nou abordatge que incorpori la regulació. Un nou enfoc que des de les institucions europees hauria d’impulsar-se i coordinar-se amb Nacions Unides i les seves agències.

9. Impuls del debat a escala europea pel dret a la mort digna.

10. Impulsar les mesures que garanteixin una sexualitat lliure i saludable, garantint una educació sexual rigorosa que incorpori totes les dimensions de la sexualitat i poder garantir l’obtenció i disposició de mètodes anticonceptius segurs de forma accessible i assequible. S’ha de garantir a tots els països una assistència i serveis sexuals i reproductius gratuïts i accessibles, de bona qualitat i segurs per a tothom.

11. Reclamar a la Comissió que inclogui la promoció de la salut i els drets sexuals i reproductius en la pròxima estratègia de salut pública.

12. Promoure un nou model d’R+D sanitària i de desenvolupament de medicaments i productes i tecnologies sanitàries que posi l’interès general al centre, basat en:

- Una R+D biomèdica orientada a les necessitats en salut de la població que assegurí que els productes obtinguts de la inversió pública siguin accessibles, assequibles i estiguin disponibles. En definitiva, una inversió que garanteixi el

retorn als ciutadans i ciutadanes i s’orienti no només a l’impacte econòmic, sinó també a l’impacte social. S’hauria assegurar un retorn públic i un benefici social dels diners dels contribuents invertits en investigació biomèdica. La inversió de la UE en R+D ha d’estar orientada a les necessitats de salut i assegurar l’accessibilitat, assequibilitat i disponibilitat dels resultats de la mateixa.

- Un sistema d’R+D just i sostenible que explori models de ciència oberta, impulsi premis i fons de recerca que estimulin la innovació evitant el problema dels monopolis i els alts preus de les tecnologies sanitàries però que també atengui a una gestió del coneixement biomèdic responsable. L’enfocament de ciència oberta, incloent dades obertes i accés a les publicacions s’ha d’adoptar com a pràctica estàndard.

- La UE i els seus estats membres han d’estimular una competència saludable i incentivar les innovacions reals per crear un sistema sostenible per als governs i els pacients. Una competició justa entre les empreses que permeti equilibrar els interessos privats i l’interès públic, sancionant les males pràctiques. S’han explorar nous models d’R+D basats en els principis de ciència oberta, com desvincular els preus dels medicaments (“delinkage”) dels costos de l’R+D, premis que estimulin la innovació, llicències socialment responsables, investigació amb fonts obertes, etc., mitjançant programes pilots, estudis de viabilitat i nous esquemes de finançament. En la fixació de preus i protecció d’innovacions, cal tenir present que el gruix de la recerca en els primers estadis de desenvolupament dels diferents grups terapèutics correspon gairebé sempre al sector públic.

- Alts estàndards d’evidència científica per a l’autorització i comercialització de nous medicaments que assegurin qualitat, transparència i seguretat als pacients.

- La UE ha de reformar el sistema dels drets de propietat intel·lectual per assegurar un balanç saludable entre els interessos privats i l'interès públic. La competència és crucial per promoure la innovació: la UE hauria d'assegurar una competència justa, prevenint i sancionant comportaments anti-competitius.
- A més, la UE hauria d'evitar l'"exportació" d'estàndards de drets de propietat intel·lectual injustos i aplicar polítiques en l'àmbit del comerç que donin suport a la salut global.
- Els nous medicaments han de provar valor terapèutic afegit real, comparat amb els actuals tractaments. S'han de mantenir i promoure alts estàndards d'evidència científica per a l'autorització de comercialització de nous medicaments. La transparència en les dades dels assaigs clínics i la monitorització de la seguretat dels medicaments ha de ser millorada. La cooperació de la UE a l'Avaluació de Tecnologies Sanitàries ha de garantir el més alt nivell de transparència, independència, decisions basades en l'evidència i absència de qualsevol conflicte d'interès.
- Unes polítiques de fixació de preu transparents que permetin conèixer els costos reals i les inversions públiques en innovació.

3.14 Dret a l'alimentació i seguretat alimentària

La forma en què produïm i consumim aliments té un gran impacte en la nostra salut i en el medi ambient. El reconeixement jurídic i la presa de consciència respecte al dret humà a l'alimentació qüestiona el funcionament del sistema agroalimentari europeu i mundial. És l'obligació de tota la societat, de les seves institucions i dels representants públics corregir-ne les enormes contradiccions socials, ambientals i econòmiques que comporta el seu incompliment. La crisi econòmica que es va iniciar fa 10 anys va posar en relleu la fragilitat del nostre model social en un aspecte que Europa pensava haver deixat enrere. L'existència de pobresa alimentària i una malnutrició molt estesa, els seus efectes greus sobre la salut, la contradicció ètica que suposa el menjar perdut, la destrucció de la producció alimentària local, i l'impacte del sistema alimentari sobre el canvi climàtic són aspectes a pensar holísticament.

Segons el darrer informe de La Xarxa Europea de Lluita contra la Pobresa i l'Exclusió, les persones que no poden consumir proteïnes d'animals almenys una vegada cada dos dies, augmenten en 0,8 dècimes, situant-se en el 3,7%. Quasi 10 milions de persones a tota Europa viuen en situació de pobresa alimentària.

La malnutrició (mala nutrició) és un altre graó molt més subtil però igual de greu. Mostra com la nostra dieta mediterrània ha canviat i avui dia consumim excessos de sucres, greixos, sodi i també proteïna d'origen animal. L'alimentació ultra-processada i precuinada cada vegada ocupa una part més important de la dieta d'una família mitjana. Les dades disponibles per institucions com l'OMS-Europa mostren com un 50% de la població europea presenta sobrepès i un 20% d'obesitat. Però, a més, la mala alimentació té un clar biaix de classe que a més interactua amb el

gènere. Les malalties estan profundament determinades per les condicions socials i econòmiques de les famílies. Així, les dones pobres i les famílies sustentades per dones pobres constitueixen els principals perfils de risc de la nutrició insana.

Les polítiques alimentàries són clares en aquest escenari però en molts dels nostres països europeus s'havia abandonat aquesta responsabilitat pensant que, garantint la innocuïtat i la traçabilitat dels aliments i l'etiquetatge, les qüestions de salut i nutrició estaven cobertes. El cert és que la Unió Europea ha desenvolupat un extensíssim reglament normatiu en matèria alimentària que va des del Reglament (CE) N° 178/2002, que estableix els principis i requisits de la legislació alimentària, passant per les normes que conformen l'higiènic-sanejaments fins als reglaments referits a la producció de pinsos per al bestiar i les gairebé 100 directives relacionades amb la matèria. Tot i així, aquest tema segueix sense garantir una política alimentària europea que faci efectiu el dret humà a l'alimentació.

La publicitat alimentària ha incrementat la seva despesa en un 13% en productes alimentaris i un 10% en begudes. D'aquesta manera, el 44% de la publicitat emesa en horari infantil es refereix a menjar rics en sucres, greixos i sal, mentre que només el 2 % de la publicitat es refereix a fruites, verdures o peix.

Un sistema alimentari just i sostenible ha d'incloure entre els seus objectius la reducció del malbaratament alimentari. El Parlament Europeu, amb la "Resolució de 16 de maig de 2017 sobre com reduir el malbaratament d'aliments i millorar la seguretat alimentària", insta a desenvolupar estratègies per millorar l'eficiència de la cadena alimentària a la UE i sol·licita una acció immediata per a reduir a la meitat, abans de 2025, el malbarament alimentari que en aquest moment se situa al voltant del 30%.

I per últim, no podem obviar l'impacte del

sistema alimentari sobre el canvi climàtic. Els principis sobre els que donem suport a una política alimentària haurien de ser, doncs: a) l'orientació d'aquesta política cap a la consecució efectiva del dret humà a una alimentació adequada i el compliment de les obligacions per part dels estats de protegir, respectar, garantir i fer complir; b) una alimentació sana, sostenible i vinculada a un model de producció social, sostenible i lligat al territori.

Proposem:

1. Advoquem per un nou reglament comunitari que reorienti la política alimentària de la Unió Europea sobre la base del desenvolupament del dret humà a l'alimentació a partir del contingut de l'OG N° 12 de NNUU i les Directrius Voluntàries de la FAO per a l'aplicació per part dels estats del dret a l'alimentació adequada acceptades per la UE l'any 2004.
2. Volem un nou marc de control i actuació de l'Agència Europea de Seguretat Alimentària, guiat pel desenvolupament i compliment del dret humà a l'alimentació i lliure de pressions de la indústria alimentària, química i farmacèutica.
3. Adoptar una política coherent en l'ús de la terra per garantir la seguretat alimentària. Declarar les llavors un bé comú i prohibir la patentabilitat d'ADN comú en les plantes existents. Garantir la màxima transparència possible en la indústria alimentària i enfortir els drets dels consumidors.
4. Garantir una revisió sistemàtica rigorosa de l'evidència sobre els efectes carcinogènics del Glifosat (herbicida) i suspensió i no renovació de l'autorització mentre no se'n provi la seguretat (principi de precaució).
5. De forma urgent i per al proper període pressupostari, el Reglament relatiu al Fons d'Ajuda Europea per a persones més

desfavorides (Actual Reglament 223/2014) en el qual es regula l'Ajuda Alimentària que cada any representa prop de 2.000 M € a la UE ha de ser modificat des d'una perspectiva de drets i abandonant progressivament els models basats en la donació d'aliments que impedeixen a les famílies triar lliurement la seva dieta familiar. És possible vincular aquest fons a una dieta saludable, propera i de qualitat, que permeti, a més, impulsar experiències vinculades a la producció local allunyant del sistema a les grans indústries alimentàries que són les beneficiades pel sistema actual.

6. Normativa d'abast europeu sobre la publicitat alimentària per garantir l'impuls de les polítiques alimentàries sobre la base del dret a l'alimentació. Cal abordar de forma molt clara el control sobre la publicitat alimentària per controlar els seus efectes perniciosos sobretot en la infància i la joventut, limitant la publicitat d'aliments insans en l'horari infantil i reduint en general la seva presència als mitjans, alhora que contrarestar-ho amb campanyes d'alimentació saludable. Controlar la publicitat implica posar límit a l'esponsorització per part de les grans indústries de menjar insà que avui tenen cabuda en qualsevol esdeveniment social o esportiu.

7. D'acord als objectius de la Comissió en matèria de lluita contra el malbaratament alimentari i al contingut de l'informe "La lluita contra el malbaratament d'aliments: una oportunitat per a la UE de fer més eficient la utilització de recursos en la cadena de subministrament alimentari" "aprovat en 2016, ens comprometem a fer seguiment al compliment de les recomanacions assumides per la Comissió Europea, amb l'objectiu de reduir al 50% el malbaratament alimentari en 2025.

8. Impuls del codi semafòric en l'etiquetatge d'aliments seguint les recomanacions de les societats científiques de salut pública.

3.15 Esport: Dret a un oci saludable

en els traspassos de llicències federatives (fitxatges) per assegurar que es paguen tots els impostos que corresponen.

L'esport tant pot millorar la salut i el benestar com construir vincles comunitaris i socials positius, vinculats a valors com la solidaritat, la inclusió i la importància del col·lectiu.

Alhora no s'escapa a ningú que, com a espectacle, ha adquirit unes dimensions i una centralitat a les societats que convé tenir presents.

En ambdós sentits, convé que les institucions europees duguin a terme esforços per maximitzar el vessant positiu i contenir les derivades negatives:

1. Dotar de més recursos la dimensió esportiva del programa Erasmus+ en la seva orientació d'esport de base.
2. Ampliar els fons del Fons Social Europeu i del Fons de Desenvolupament Regional Europeu que fomentin la inclusió social a través de l'esport.
3. Promoure la capacitat vinculant de l'activitat de la Xarxa "Football Against Racism in Europe".
4. Adoptar un pla per promoure una cobertura gradual equitativa de les competicions esportives masculines i femenines d'abast europeu.
5. Establir una secció de l'European Public Prosecutor's Office orientada al frau fiscal i la corrupció en les altes competicions esportives.
6. Impulsar una directiva-marc que reguli la publicitat online i el joc d'apostes online i presencial vinculada als fenòmens esportius en la seva dimensió de salut pública, protecció al consumidor i als i les menors.
7. Impulsar unes normes de transparència

BLOC 4:

L'Europa democràtica:
Democratització de les
institucions europees.

BLOC 4:

L'Europa democràtica: Democratització de les institucions europees.

Actualment estem vivint un dels moments més difícils per a la construcció europea. Els valors fundacionals del projecte de la UE de pau, progrés, cooperació i defensa dels drets humans han deixat de regir l'acció dels poders que la governen.

Diversos factors expliquen la percepció d'impotència democràtica difusament estesa:

a) un intergovernamentalisme asimètric que prima l'interès dels estats poderosos vers l'interès general; b) la fixació en els tractats d'orientacions polítiques que haurien de ser reversibles amb majories alternatives; c) l'hegemonia neoliberal; d) el predomini institucional de l'enfoc "Gran Coalició"; i e) el predomini de governs conservadors en els estats membres i al Consell.

La gestió de la crisi econòmica i social es va fer amb una total falta de sensibilitat democràtica, en la qual els governs del centre de l'eurozona van imposar unes polítiques d'austeritat i de desregulació que no gaudien de l'acceptació als països de la perifèria i que, a més, s'han demostrat absolutament desencertades per aconseguir la recuperació econòmica i la reducció de l'atur. Així, des de les estructures de poder de la UE i des dels governs dels països creditors, es va impulsar un fals relat segons el qual els països europeus del sud s'estan beneficiant injustificadament dels recursos dels països del nord.

En paral·lel, durant el pic de la crisi, als països on s'ha patit l'austeritat ha crescut el rebuig a les institucions de la UE (a més d'a les pròpies institucions estatals). Sovint sense tenir en compte que la majoria de

decisiones polítiques rellevants se segueixen prenent per part dels estats, que segueixen conservant el seu poder a les estructures de la UE i que han tingut unes pràctiques molt més intergovernamentals que no pas federalistes en la gestió de totes les crisis. Això ho hem vist tant en les polítiques que van donar resposta a la crisi financera, quan es van crear fons de rescat al marge dels tractats en un acord intergovernamental, com en la crisi humanitària a la Mediterrània, en què els governs dels estats membres van debilitar la ja de per sí poc ambiciosa proposta original de la Comissió Europea d'establir quotes d'acollida per a les persones refugiades.

Els resultats més immediats del malestar social creat tant per l'austeritat com per l'emergència d'aquests discursos falços d'insolidaritat han portat a un creixent i extremadament preocupant replegament nacional identitari. Aquest ha estat el caldo de cultiu ideal per a l'aparició d'un gran eix reaccionari format pels governs d'Hongria i Polònia, així com Salvini, Le Pen, i la resta de forces de l'extrema dreta alemanya, danesa, sueca, austríaca o flamenca, arribant tristament a alguns governs nacionals, en alguns casos de la mà de les famílies del grup popular i del liberal.

Aquest és el bagatge que deixen els anys de govern de la gran coalició a Europa, aquesta coalició neoliberal liderada per Merkel amb el recolzament de liberals i socialdemòcrates que semblava tenir com a únic objectiu el manteniment de l'estatu quo a qualsevol cost. Tot això va eixamplar la distància entre la Unió Europea i la ciutadania, reforçant la idea d'una UE que actua de forma tecnocràtica i impositiva, sense legitimitat popular. Una idea reforçada pel discurs d'irresponsabilització dels molts governs estatals, co-protagonistes de les decisions i que després s'espolsaven la implicació i traslladaven la responsabilitat a "Brusel·les".

Ara l'eix reaccionari aprofita el comprensible desencant de la ciutadania per promoure un

discurs autoritari, xenòfob, homòfob i misogin. Davant d'aquest discurs la Unió Europea ha de repensar-se i fer un pas endavant per tal de convertir-se d'una vegada per totes en una entitat al servei dels seus ciutadans i ciutadanes.

La resposta insuficient i irresponsable de la Unió a la crisi de 2008 i als reptes vinguts de les grans transformacions econòmiques l'han convertida en una màquina d'exclusió social. La UE ha demostrat no estar a l'altura i es s'han avantposat els interessos de les elits europees enfront dels de les grans majories socials i populars. Després d'aquesta dècada perduda, la UE ha d'actuar com el motor que impulsi una Europa per a la seva gent, sobretot per a aquells i aquelles que, no sent els culpables ni estant en l'origen de la crisi, n'han acabat pagant les conseqüències. La UE, com a projecte de futur col·lectiu, i les solucions a problemes i reptes que no entenen de fronteres han estat aparcats massa temps. És el moment que la UE, enlloc d'un instrument al servei de l'agenda neoliberal, esdevingui en el vector que faciliti i aplani el camí a polítiques generadores de benestar general i que posin a la ciutadania, els seus drets i conquestes socials en el centre d'aquest projecte. La competició entre els estats membres ha de quedar enrere: només amb les mateixes condicions per a tots podrem avançar cap a una Unió cohesionada i que miri a l'interès comú.

La complexitat i la interdependència han d'impulsar una institucionalitat intel·ligible i més democràtica, no una d'obscura, incomprensible i tecnocràtica.

Volem més Europa però no qualsevol Europa: una Unió Europea que canalitzi i impulsi les nostres aspiracions i que no sigui un obstacle, sinó la via per al canvi social i la protecció de la ciutadania davant del poder financer i de fenòmens globals que no entenen de fronteres com són els reptes migratoris i climàtics. Una Unió democràtica, en un horitzó federalitzant, capaç, transparent i que tingui per bandera el

respecte dels drets humans i dels drets dels ciutadans i les ciutadanes i el seu benestar.

Volem també una Europa on hi participi tothom; això inclou la participació activa de les dones a les institucions europees, així com la seva presència a llocs de decisió dels diferents òrgans europeus.

El municipalisme i els ajuntaments del canvi han estat pioners en implementar mesures democràtiques per revertir la crisi de confiança de la ciutadania, actuant des de l'àmbit local sobre els aspectes que l'han generat, entre ells la corrupció i la manca de transparència. Aquest ajuntaments han prioritzat la introducció de mesures destinades a promoure la transparència i la participació, com l'elaboració de pressupostos participatius, ordenances de transparència i plataformes com Decidim, Decideix Madrid o Govern Obert que faciliten la iniciativa legislativa popular. Han posat en marxa eines com la Bústia Ètica i del Bon Govern, la primera eina institucional que permet un accés anònim per comunicar fets i conductes contràries a una gestió ètica de l'administració. I han impulsat mesures per a feminitzar la política.

Volem democratitzar més la Unió Europea. És el moment de l'aprofundiment democràtic i polític en la integració europea. I alhora que es potenciï la democràcia directa i local, introduint mecanismes que permetin més participació ciutadana i més autogovern, que tracti a les comunitats locals com a veritables posseïdores del poder de decisió, no solament com a fonts d'informació o opinions. En aquest context, la reforma de la iniciativa ciutadana és una de les eines clau que facilitarà que els ciutadans i ciutadanes presentin i impulsin propostes. Volem que des de la Unió Europea es fomenti l'ús d'infraestructures digitals que puguin ser reapropriades i que assegurin que són accessibles per a tothom. Volem que la Unió Europea col·labori amb els municipis per impulsar d'ecosistemes participatius i no limitar-se a separar les eines participatives. I per motivar la participació de la gent, cal oferir-

los oportunitats que siguin reals i efectives.

Per a fer-ho possible entenem que cal un profunda reforma institucional amb un nou tractat europeu que avanci cap a un model federal europeu plenament democràtic. Una superació del marc neoliberal de Maastricht i de l'intergovernamentalisme que només està beneficiant als països del centre de l'euro. Ens cal una superació dels marcs del Tractat de Lisboa i l'impuls d'un procés constituent europeu que transformi la UE en un veritable instrument al servei de la ciutadania i no dels poderosos. Passar de normes i regles consolidades sota l'hegemonia neoliberal a tenir un sistema i unes institucions fortes i democràtiques que puguin decidir en funció de l'interès general europeu i canviar les polítiques i fer-ne d'alternatives en funció de les majories.

L'aprofundiment democràtic que proposem ha d'anar en tres sentits: a) en àmbits fonamentals de la política europea cal superar l'intergovernamentalisme i la unanimitat requerida al Consell i avançar cap a les majories qualificades, en especial en política fiscal i acció exterior; b) sobretot en política macroeconòmica, passar de normes i regles fixades a disposar d'institucions fortes i legitimades democràticament que puguin orientar les polítiques segons l'interès general europeu i la voluntat majoritària de la ciutadania, i c) ampliar la codecisió del Parlament Europeu en tots els àmbits legislatius.

4.1 Un procés democratitzador i constituent Europeu

Aprofundir en la democratització del sistema institucional europeu requereix al final del procés una Reforma dels Tractats. Però això no vol dir que no es puguin impulsar àmplies reformes fins que no es canviïn els tractats. Hi ha moltes transformacions que prèviament es poden fer dins els marges actuals. Amb l'horitzó d'augmentar la capacitat i legitimació democràtica proposem:

1. Treballarem per a la superació del Tractat de Lisboa i l'inici d'un procés constituent europeu. Sobre la base de l'article 48 del Tractat de la Unió Europea proposarem l'obertura d'un procés que camini cap a una refundació de les institucions de la UE a través de la convocatòria d'un procés constituent europeu, vertebrat de principi a fi per la participació ciutadana.

2. Capacitat d'iniciativa legislativa per al Parlament Europeu i reforç del seu rol, ampliant la codecisió en tots els àmbits legislatius i compensant el desequilibri de poder en el triangle europeu Parlament-Consell-Comissió. També tindrà competències legislatives exclusives en algunes àrees com la pressupostària, la gestió dels recursos propis de la UE, dels marcs financers plurianuals a més de les relacionades amb reglament electoral com ja succeeix actualment.

3. Uniformització de la legislació electoral europea, de manera que el Parlament Europeu esdevingui una veritable representació de la pluralitat de la Unió i, a la vegada, contribueixi a crear sentiment de pertinença, rendiment de comptes i un demos únic. Establir en aquest sentit una circumscripció europea per a una part significativa dels escons al Parlament Europeu, assignats en funció dels resultats

obtinguts per llistes transnacionals de partits polítics europeus, encapçalades pels candidats o candidates a la presidència de la Comissió Europea. Avançar cap a les llistes transnacionals suposa, a més, un pas electoral eficaç contra les aliances contra natura de l'extrema dreta reaccionària del replegament nacional.

4. Reforç de la Carta de Drets Fonamentals de la Unió Europea, que malgrat tenir rang constitucional no ha esdevingut la garantia de protecció per als ciutadans i ciutadanes europeus tal i com s'esperava. En aquest sentit, és imprescindible suprimir l'article 51 de la Carta, el qual en limita l'àmbit d'aplicació efectiu exclusivament a legislació comunitària concreta. La Carta i els drets que allà s'hi reconeixen han de poder ser invocats sota qualsevol circumstància i en qualsevol indret de la Unió Europea.

5. Democratització del procés de conformació de la Comissió Europea. Tant la Comissió Europea en el seu conjunt, com el seu president o presidenta, han de ser elegits exclusivament el Parlament Europeu. La investidura de la seva presidenta o president ha de tenir lloc per majoria absoluta dels eurodiputats i eurodiputades electes i no pas recaure directament en el cap de llista de la família política amb més escons, posant de relleu la importància del parlamentarisme i més amb un demos tan plural. S'ha d'acabar amb el sistema d'elecció de comissaris per part de cada govern d'un estat membre. Això permetria la creació d'una Comissió Europea més reduïda que respongui a l'esquema d'un executiu ordinari, més eficaç i que respongui a la pluralitat política electe. A més de democratitzar la seva conformació, s'ha de permetre al Parlament Europeu dur a terme mocions de censura constructives tant a comissaris o comissàries individuals com al president de la Comissió.

6. Increment de la transparència i l'escrutini democràtic dels alts càrrecs de la UE. Els responsables de les diferents Agències Europees, el president del Banc Europeu d'Inversions, els membres de les institucions de econòmiques i financeres com el MUR o el MUS, i altres alts càrrecs de major responsabilitat es realitzaran amb total transparència en l'elecció i l'escrutini democràtic per part únicament del Parlament Europeu, sense decisions prèvies al Consell Europeu, que sovint presenta un únic candidat per complir les formalitats de decisions ja preses entre les capitals dels estats.

7. Impuls d'una carta democràtica europea. Que inclogui un codi ètic Europeu vinculant per a tots els països membres que contempli l'adopció de mesures i mecanismes de participació ciutadana en la presa de decisions sobre els assumptes comuns, en la gestió d'aquestes decisions i en control democràtic d'aquesta gestió a través de la creació de procediments que condueixin a la transparència i la rendició periòdica de comptes davant la ciutadania. Alguns d'aquesta mecanismes seran:

- Ampliació i extensió de l'ús i àmbit d'aplicació de les iniciatives legislatives populars en l'àmbit europeu, incloses les iniciatives ciutadanes europees, assegurant que esdevenen veritables propostes legislatives sota el lideratge del Parlament i permetent alhora que proposin reformes als tractats.
- Ampliació del referèndum vinculant sobre polítiques que afecten la ciutadania, incloent-hi l'ús derogatori per a legislació perjudicial per a l'interès general.
- Regulació de la consulta ciutadana no vinculant sobre polítiques que afecten la ciutadania.

- Establiment de mecanismes per revisar el compliment i votacions en consonància amb els programes electorals.
- Reforç del dret a petició tant a nivell europeu com estatal, recollit a l'article 44 de la Carta de Drets Fonamentals de la UE, garantint el degut examen dels casos presentats en un termini raonable per part de les autoritats competents, la informació detallada i en temps real al respecte i la interacció àgil i bidireccional amb les persones o col·lectius implicats.

4.2 Democratització de la governança econòmica

Una part important de la nova institucionalitat europea fruit del procés constituent ha de ser la reforma en profunditat de les institucions econòmiques de la UE. Una atenció especial requereix, per la seva rellevància, l'Eurogrup:

1. Hem de dotar el Parlament Europeu de control sobre la governança de la zona euro. Establirem una clàusula de “condicionalitat democràtica”, segons la qual qualsevol modificació en la governança de l'euro o la creació de qualsevol nova institució o organisme ha d'assegurar el control per part del Parlament en la seva elecció i rendició de comptes.

2. Es crearà una comissió parlamentària especial de la Unió Econòmica i Monetària al Parlament Europeu integrada pels diputats i diputades de la zona euro. Serà l'àmbit responsable de les polítiques pressupostàries dels recursos propis de l'eurozona i de la gestió del pressupost de la zona euro, així com de l'escrutini democràtic de l'Eurogrup. Aquesta Comissió debatrà i decidirà l'agenda de política econòmica de la zona euro, incloent les noves passes en els processos d'integració de les polítiques econòmiques.

3. Acabarem amb l'opacitat de l'Eurogrup.

- L'Eurogrup ha de deixar de ser una institució informal per convertir-se en una formació del Consell i estar subjecte a un Reglament explícit, inclosos els procediments de votació, la publicació de les actes i dels resultats de les votacions i les explicacions de vot. Se sotmetrà a l'escrutini democràtic de la comissió parlamentària de l'eurozona.

- Aplicar l'“aquis de transparència de la UE” al treball de l'Eurogrup, tot i que es reuneixi com a Consell de Govern del

Mecanisme d'Estabilitat Europeu (ESM en les seves sigles en anglès).

- Vetllar pel règim de transparència de l'Eurogrup: especialment la publicació d'agendes detallades: s'aplicarà també als espais preparatoris

- Establir un registre de documents que enumeri tots els documents de l'Eurogrup

- Formalitzar la connexió l'Eurogrup amb les diverses institucions de la UE implicades.

- Reforçar el paper del Parlament Europeu en el semestre europeu amb poders de codecisió sobre els projectes de plans pressupostaris i les recomanacions específiques de cada país.

- Audiències públiques obligatòries del president de l'Eurogrup davant el Parlament Europeu.

- S'hauria d'establir un règim de la Presidència a temps complet per a l'Eurogrup, eliminant conflictes d'interès i assignació més clara de responsabilitat

- Introduir un codi de conducta complementari per a l'Eurogrup com a salvaguarda d'integritat comuna.

4. Ens oposem a la proposta actual de la reforma de l'ESM per a la creació d'un Fons Monetari Europeu. Volem, al respecte, una institució plenament integrada en el mecanisme comunitari, amb un funcionament democràtic sota la lògica comunitària i no intergovernamental i amb una reforma en profunditat del seu sistema de funcionament heretat del fracassat ESM responsable dels rescats fallits a la zona euro.

5. Conversió del BCE en una institució democràtica per a la prosperitat econòmica.

- Impulsarem la creació de mecanismes de control democràtic i parlamentari per a la direcció del BCE.
- Reformarem els seus estatuts amb els següents objectius: creació d'ocupació de qualitat a la UE, prevenció d'atacs especulatius i suport al finançament públic dels estats a través de la compra directa de deute públic en el mercat primari sense limitacions.
- Suport prioritari al finançament de la despesa social dels estats.
- Garantir el seu paper com a prestamista d'última instància, tant de bancs com de tresors nacionals.

6. El Parlament Europeu ha de ser co-responsable de l'elecció del governador o governadora del BCE així com dels membres del Comitè Executiu. Aquesta cambra tindrà capacitat legal per decidir les orientacions generals de la política monetària del BCE, sense vulnerar el principi d'independència. S'establirà una separació entre les funcions de supervisió bancària i les funcions de política fiscal i monetària, per evitar conflicte d'interessos en la presa de decisions del BCE. També s'establirà total transparència i criteris clars i objectius per a l'ús de les principals eines del BCE, com l'assistència urgent de liquiditat o els programes de compra d'actius.

4.3 Contra l'Europa dels lobbies i dels poderosos.

Brussel·les, amb més de 30,000 grups de pressió, és la segona concentració més gran del món després de Washington. Els Estats Units van adoptar lleis per regular el lobbisme el 1995 i el 2007. En canvi la UE només va adoptar un acte administratiu: el registre de transparència, l'any 2011, lleugerament millorat. Aquesta decisió és manifestament insuficient ja que el registre no és obligatori i, per exemple, no permet la imposició de multes financeres en cas d'incompliment de les normes. A més, els actors importants en el "lobbiatge", com els despatxos d'advocats, no el compleixen fins ara pel fet que no poden revelar la seva llista de clients.

Paral·lelament, en els darrers anys, diversos municipis d'arreu del món i de dimensions diverses s'han mobilitzat per protegir l'anomenat "dret a la ciutat" i els drets dels veïns i veïnes per sobre dels drets de les grans corporacions i lobbies.

Volem, doncs, que els ajuntaments puguin trobar també en la Unió Europea una aliada per vetllar per una societat per a les persones i conjuntament puguin regular i plantar cara als lobbies especuladors. Mentre la Unió Europea no sigui una aliada, ens oposarem i denunciarem les pressions que fan els lobbies a Brussel·les per saltar-se la democràcia local, com està fent Airbnb o com està passant amb la directiva de serveis Bolkestein.

En definitiva, cal posar en ple funcionament el registre i monitorització de l'activitat dels lobbies durant la pròxima legislatura.

1. Impuls al fet que el Registre obligatori de lobbies sigui vinculant i afecti totes les institucions de la UE.
2. Control, limitació i plena transparència de les activitats dutes a terme pels lobbies. Difusió pública de la seva activitat.

3. Obertura i transparència de tots els espais de preses de decisions reals a les institucions europees. Cal establir de mecanismes de transparència dels debats, discussions i compromisos del Consell Europeu, l'Eurogrup i dels triàlegs (el procediment informal de negociació de la legislació ordinària entre Comissió, Parlament i el Consell), evitant així que governs nacionals tinguin en la Unió Europea una coartada per prendre decisions impopulars sense haver de rendir comptes.

4. Reforma legislativa per acabar amb les portes giratòries. Cal controlar, limitar i, en alguns casos, impedir l'exercici professional en sectors sobre els quals els càrrecs electes hagin legislat. Establirem un termini mínim de cinc anys i controls efectius per tal que els càrrecs públics puguin treballar en empreses de sectors amb els quals hagin mantingut relació mentre realitzaven les seves funcions executives de les institucions europees.

5. De la mateixa manera, establirem limitacions per a què persones amb interessos a empreses privades puguin accedir a responsabilitats executives.

6. Establirem una política de total transparència en totes les línies pressupostàries i dietes dels eurodiputats i eurodiputades i dels càrrecs executius de la UE. Fixarem una política de tolerància zero envers qualsevol desviació en la utilització dels recursos a disposició dels representants electes.

7. S'atorgaran més poders d'investigació i prerrogatives a la Defensora del Poble Europea (Ombudsman) pel que fa a garantir transparència més gran de la presa de decisions a la UE i l'accés a documents rellevants per part de la ciutadania sense demores, així com la protecció de denunciants de casos de corrupció.

8. Reforçar el paper de l'OLAF, l'oficina antifrau europea. Exigirem l'adopció de mesures, segons el que preveu l'article 325 del Tractat de Funcionament de la Unió Europea (TFUE), pel que fa a la lluita contra el frau i la corrupció. Més control per part de l'OLAF dels fons de la UE i del seu pressupost per evitar casos de corrupció.

4.4 Transparència i bon govern

Volem augmentar radicalment la transparència a les institucions europees, inclòs el Banc Central Europeu. La ciutadania té dret a saber com es prenen les decisions i com es gasten els seus diners. Totes les posicions adoptades pels estats membres al Consell s'han de fer públiques. Volem una petició legislativa obligatòria per a les lleis de la UE, un registre de lobbies vinculant per a totes les institucions de la UE i per tancar les portes giratòries entre la política i els grans negocis mitjançant fases de refredament. Aquestes normes de transparència i ètica han de ser supervisades per un organisme independent a nivell de la UE. Les decisions s'han de basar en la millor evidència disponible i una veritable consulta amb els grups d'interès.

1. Presa de decisions transparent al Consell. Les activitats del Consell (organisme en què els representants dels estats membres decideixen la legislació) han de ser tan transparents com les del Parlament Europeu. Les posicions defensades pels representants dels estats membres haurien de fer-se públics perquè els ciutadans, els mitjans de comunicació i la societat civil puguin saber quina posició ha assumit el seu govern en el seu nom a nivell de la UE per tal que es reforci l'escrutini de la presa de decisions de la UE pels parlaments nacionals. L'ús d'excepcions de secret per als documents del Consell s'hauria d'aplicar en un sistema coherent amb supervisió externa.

2. Transparència del fons de despeses generals per als diputats. Els eurodiputats reben 4.000 euros al mes per les anomenades "despeses generals". Se suposa que aquesta quantitat econòmica s'utilitza per finançar una oficina local i pagar els costos relacionats. De fet, no hi ha cap control sobre com es gasten els diners. Es tracta de diners públics que de

ser controlats, proporcionant rebuts i proves del destí d'aquesta partida i, si es conclou que no ha estat utilitzada amb propietat, caldrà reemborsar-la al pressupost del Parlament.

3. Un organisme independent de la UE per a normes ètiques i transparència. Segons les normes actuals, les normes ètiques són controlades per organismes interns dins de les institucions, la independència dels quals ha estat qüestionada seriosament en els últims anys. Per exemple, dins del Parlament Europeu, l'anomenat "comitè assessor" s'encarrega de formular recomanacions al President en cas d'incompliment del Codi de conducta per als diputats. Aquest comitè està format per cinc diputats dels cinc grups parlamentaris més grans, i el president és l'únic responsable d'imposar o no imposar sancions. Volem establir una agència o autoritat independent, similar a aquelles existents en diferents estats membres, que s'encarreguen de controlar l'aplicació efectiva de les diferents normes per a totes les institucions de la UE.

4. Prohibir el finançament dels partits polítics europeus per part d'actors institucionals, polítics o privats estrangers (o entitats vinculades) així com qualsevol donació d'aquests. Cal evitar la interferència política de països estrangers en els assumptes de la UE. S'estudiaran les excepcions referides a les quotes de les forces polítiques membres d'aquests partits de països amb acords d'associació política amb la UE.

5. Prohibir completament qualsevol finançament o donació privada de persones jurídiques (adoptant una especial vigilància a empreses, grups industrials i grups d'interès i als seus possibles mediadors individuals) als partits polítics europeus.

6. Fixarem una única seu d'activitat parlamentària del Parlament Europeu a

la ciutat de Brussel·les. Actualment, el fet de celebrar els plens a Estrasburg suposa uns costos de 180 milions d'euros a l'any i l'emissió de 19.000 tones de CO2 a més del cost d'un edifici que està 317 dies a l'any tancat, i així s'evitarà la triplicitat d'oficines europea, ja que recordem que l'administració del Parlament Europeu la trobem a Luxemburg.

7. Vetllarem perquè la Comissió Europea exerceixi realment la seva responsabilitat darrera com a guardiana dels tractats i no delegui en els tribunals nacionals garantint el respecte de la legislació europea, particularment en el terreny ambiental.

8. Promourem l'ús dels procediments d'infracció comunitaris, amb total transparència i arribant sempre que calgui al Tribunal de Justícia de la UE, com a mecanisme eficaç d'estímul al compliment de les disposicions comunitàries. Garantirem l'accés a la justícia ambiental a nivell europeu, completant així el tercer pilar del Conveni d'Aarhus, per tal d'oferir una eina útil i poderosa a ciutadans i associacions a l'hora d'aturar projectes i infraestructures que trinxin el territori, entre d'altres.

9. Promoure una estratègia transversal de gènere a les institucions, amb objectius i indicadors específics; ara l'estratègia d'igualtat de gènere es limita a un work-paper.

10. Volem que hi hagi paritat en l'elecció de comissaris i comissàries de la Comissió Europea, així com en el nombre d'eurodiputats i eurodiputades al Parlament Europeu. El mecanisme per assegurar-ho consistirà en un reglament específic.

11. Reclamar a la UE que compleixi amb l'obligació d'integració de gènere descrita a l'article 8 del Tractat de Funcionament de la UE (TFUE). Per integrar una perspectiva de gènere en tots els processos de polítiques,

s'han de considerar els següents aspectes: a) el contingut de la política (aplicant metes de gènere i avaluacions periòdiques d'impacte de gènere) i b) la representació de gènere en l'administració i en la presa de decisions (quotes)

12. Assegurar un llenguatge inclusiu i no sexista a totes les comunicacions internes i externes de les institucions europees

13. Recopilació de dades clares desglossades per gènere sobre els impactes de les polítiques, element vital per a la millora contínua de la igualtat de gènere

BLOC 5:

Drets, Llibertats i Seguretat

BLOC 5:

Drets, Llibertats i Seguretat

“La Unió es fonamenta en els valors de respecte de la dignitat humana, llibertat, democràcia, igualtat, estat de dret i respecte dels drets humans, inclosos els drets de les persones pertanyents a minories. Aquests valors són comuns als estats membres en una societat caracteritzada pel pluralisme, la no discriminació, la tolerància, la justícia, la solidaritat i la igualtat entre dones i homes”. En el mateix Art. 1 del Tractat de Lisboa es proclama la relació indissoluble entre el projecte europeu i la salvaguarda dels drets i les llibertats de la ciutadania de la Unió.

No obstant això, el camí per dotar les institucions europees de les eines per fer efectius aquests valors ha estat i és encara llarg i requereix encara de molt de treball. Un primer pas va ser realitzat amb l'aprovació de la Carta dels Drets Fonamentals (DDFF) de la UE, aprovada a Niça l'any 2000, en la qual, per primera vegada, s'establia un catàleg complet dels drets de la ciutadania europea basat en els principis de dignitat, llibertat, igualtat, solidaritat, ciutadania i justícia. Pensada com document integrat en la Constitució Europea, amb el fracàs d'aquesta última, no va ser fins el 2009, amb el tractat de Lisboa que es va convertir en obligatòria i aplicable a les institucions europees, encara que manté limitacions importants pel que fa a la seva aplicació als estats membres a causa del principi de subsidiarietat. En aquest sentit i malgrat que, des de 2010, cada any la Comissió Europea publica un informe anual que controla el progrés de l'aplicació de la Carta, encara queda molt recorregut perquè pugui ser efectiva a tots els territoris de la Unió i, especialment, en totes les seves previsions.

D'altra banda i malgrat que el mateix Tractat de Lisboa preveu mecanismes de sanció per als països que vulnerin els tractats (i per tant, també allò establert per la Carta), s'han pogut comprovar totes les dificultats i

les prudències a l'hora d'aplicar-los. Això és especialment preocupant en un moment en què es multipliquen les majories polítiques reaccionàries, xenòfobes, sexistes i contràries als drets dels treballadors en diferents països de la Unió. En aquest context, el marc de seguretat jurídica i drets ofert pel marc europeu hauria de poder ser efectiu com a instrument per garantir la protecció del conjunt de la ciutadania que resideix en els territoris de la Unió, independentment de la majoria política que governi en l'estat en què es trobi.

Davant de l'aparició d'una pulsio autoritària i dels intents de retallar arreu llibertats i drets civils i polítics, la Unió Europea ha de ser concebuda com a màxim garant, capdavanter i bandera dels drets i llibertats fonamentals.

La Unió que volem és aquella capaç de construir un espai comú de pau, model de respecte dels drets humans i que prioritzí les preocupacions de la seva ciutadania i el bé comú de totes i tots. La raó de ser d'aquest projecte col·lectiu europeu és, en essència, la protecció i garantia dels drets de tot ésser humà. Tot això passa no només per avançar en el blindatge d'aquests drets sinó per apostar per una Europa diferent, inclusiva, feminista i plural, el pilar de la qual sigui imperativament la defensa dels nostres drets i llibertats, construint la resta de l'ordenament, polítiques i institucions al voltant d'aquesta premissa. El primer vincle amb la UE ha de ser la defensa i la protecció dels drets i llibertats fonamentals, és a dir, que aquests siguin el fonament del concepte de ciutadania europea.

En aquest sentit cal donar suport a la societat civil en la defensa i l'aprofundiment de la democràcia, l'estat de dret i els drets humans. Europa també necessita augmentar la seva capacitat per defensar-se de les interferències externes, com ara els intents d'influir en les eleccions, la propagació de la desinformació i l'odi. Tanmateix, aquestes mesures no han de portar a debilitar altres drets. La democràcia només pot funcionar quan es protegeix la llibertat d'expressió i els mitjans de comunicació independents.

5.1 Drets fonamentals

Totes les persones gaudeixen com a mínim dels drets reconeguts en la Declaració Universal de Drets Humans i altres instruments europeus i internacionals de protecció dels mateixos ratificats pels respectius estats membres, en particular en els pactes internacionals de drets civils i polítics i de drets econòmics, socials i culturals; en el Conveni Europeu de Drets Humans de 1950 (que s'integra en el sistema de protecció de drets humans de la Unió Europea); a la Carta de Drets Fonamentals de la Unió i a la Carta Social Europea. La democràcia plena, entesa no només com a concessió formal dels drets fonamentals sinó com la garantia material del seu exercici. El dret a la protesta, l'accés universal, lliure i gratuït de la ciutadania als tribunals i la protecció de la llibertat d'expressió són consubstancials a la democràcia.

Per això proposem:

1. Exigir una estratègia-marc de la UE en protecció de drets humans dins de la UE amb un pla d'acció ambiciós que garanteixi que la UE pugui intervenir davant violacions de drets humans i llibertats per part dels estats membres.
2. Prevenir la violació de drets humans. La Comissió Europea ha d'utilitzar els mecanismes existents per interposar-se en casos de violació de drets fonamentals, com són els informes o els requisits per frenar un procediment per possibles incoherències amb el marc fonamental de la UE. La comissió també ha d'actuar obrint processos d'infracció davant casos clars de violacions de drets humans.
3. Garantir jurídicament l'accés de la ciutadania i les organitzacions quan correspongui als tribunals de justícia europeus (sigui TJUE o TEDH) per a la protecció dels drets fonamentals. Tant quan s'hagin esgotat les instàncies estatals com

quan la suposada vulneració hagi estat per part de les institucions de la UE.

4. La UE ha d'accelerar la seva adhesió a la Convenció Europea de Drets Humans (CEDH) i assegurar l'adhesió efectiva dels estats membres.
5. L'abast de la Carta dels Drets Fonamentals s'ha d'ampliar per aplicar directament a tots els àmbits i als estats membres i la seva capacitat per defensar eficaçment els ciutadans individuals. Volem tenir el dret a l'avortament introduït a la Carta dels Drets Fonamentals.
6. Garantir la igualtat de gènere i actualitzar-la dotant-la de perspectiva interseccional a través de les estructures i pressupostos necessaris per impulsar les mesures pertinents a aquest efecte, així com la seva monitorització.
7. Creació d'un alt comissionat per als drets fonamentals amb una doble funció: harmonitzar la protecció dels drets fonamental en tots els estats membres i supervisar-ne la seva garantia i la seva ampliació, tot sancionant els estats que els vulnerin.
8. Elaboració d'una directiva-marc de drets processals i penals que sintetitzi i ordeni la normativa existent i estableixi l'accés gratuït a la justícia i uns mínims de drets equivalents a tots els estats membres.
9. Suport al programa "Rights and Values". Aquest programa aprovat al Parlament Europeu i pendent de ser negociat al Consell i amb els estats membres proporciona suport financer durant el proper període pressupostari (2020-2027) a projectes de base que promoguin valors i drets fonamentals, tal com es defineixen a l'article 2 del Tractat de la UE.
10. Donar suport, protecció i cobertura al periodisme d'investigació i defensar els

periodistes sota amenaça, així com als “WhistleBlowers” (filtradors d’informació rellevant) davant dels abusos i vulneracions de drets fonamentals. Les persones que exposen informació d’interès públic han d’estar protegides suficientment i amb garanties.

11. Impulsar una transposició diligent de la directiva relativa a la protecció dels denunciants. Especialment pel que fa a la promoció d’un estatut de l’informant per protegir a totes aquelles persones que realitzen activitats laborals o assimilades com a accionistes, voluntaris, sol·licitants d’ocupació, etc., i notifiquin infraccions de la legislació de la UE en matèria de contractació pública; serveis financers, blanqueig de capitals i finançament del terrorisme; seguretat dels productes; seguretat en el transport; protecció del medi ambient; seguretat nuclear; seguretat dels aliments i els pinsos, salut i benestar dels animals; salut pública; protecció dels consumidors; privacitat, protecció de dades i seguretat de les xarxes i els sistemes d’informació. També s’aplicarà a les infraccions de les normes de competència de la UE, les vulneracions i l’abús de les normes relatives a l’impost sobre societats i el dany als interessos financers de la UE.

12. Exigirem l’aplicació i el compliment dels principis relatius a la investigació i documentació de la tortura i altres tractes o penes cruels, inhumanes o degradants, tal com estableix la Convenció de l’ONU contra la tortura i altres tractes o penes cruels, inhumanes o degradants.

13. L’Agència de Drets Fonamentals (FRA) ha de ser escoltada no només pel Parlament, sinó també per la Comissió i el Consell. Particularment, un informe sobre repressió policial, tortura i llibertat de manifestació ha de servir per controlar els abusos de molts estats.

14. Desenvolupar la Directiva sobre normes

mínimes de les condicions de privació de llibertat i condicions, incloent-hi el codi d’ètica del Consell d’Europa, segons demana la resolució del PE (2011/2897 RSP).

15. Demanar una recomanació de la Comissió que promogui els comitès d’ètica de les diferents policies dels estats membres, tal com estableix el codi europeu d’ètica de la policia del Consell d’Europa.

5.2 Drets de ciutadania europea

La ciutadania europea implica, entre d'altres:

- a) el dret a circular i a residir lliurement en el territori dels estats membres; b) el dret de vot i de ser candidat a les eleccions al Parlament Europeu i a les eleccions municipals de l'estat membre en què resideixen en les mateixes condicions que els nacionals d'aquest estat;
- c) el dret a la protecció diplomàtica en el territori d'un tercer país (estat no comunitari) per les autoritats diplomàtiques o consulars d'un altre estat membre, si el seu país no hi té representació diplomàtica, en la mateixa mesura que es preveu per als nacionals d'aquest estat membre;
- d) el dret de petició al Parlament Europeu i el dret d'aplicar-se a l'autoritat en casos d'administració deficient en les activitats de les institucions o organismes de la UE;
- e) el dret d'escriure a qualsevol institució o òrgan de la UE en una de les llengües dels estats membres i rebre una resposta en la mateixa llengua;
- f) el dret d'accés als documents del Parlament Europeu, del Consell i de la Comissió, subjecte a determinades condicions.

Pretenem assegurar la garantia d'aquests drets i ampliar-los, per això proposem definir-los i blindar-los com a drets de ciutadania europea:

1. Els ciutadans de la UE han de gaudir del mateix dret de vot a les eleccions nacionals, regionals i europees com a ciutadans d'aquest estat membre, ja que tots els ciutadans de la UE gaudeixen del dret a treballar o estudiar en un altre estat membre.
2. Reforçar el rol i la veu del Parlament Europeu. El Parlament Europeu ha advocat per la incorporació dels drets fonamentals i humans al dret primari i ha demanat que els ciutadans de la UE tinguin dret a presentar un procediment davant del Tribunal de Justícia d'Europa quan aquests drets siguin

violats per institucions de la UE o d'un estat membre.

3. La UE ha de tenir el poder de definir les condicions marc per a la ciutadania de la UE. Hauria d'establir les condicions per convertir-se en ciutadà europeu (com els mínims de residència) i hauria d'intervenir en els casos en que els estats membres atorguin drets de ciutadania basats en criteris inadequats (com ara el "visat d'or").

4. A mig termini, la pròpia UE concedirà la ciutadania europea i ja no serà una derivada de la nacionalitat nacional. L'anomenada "ciutadania de la UE" es pot concedir a qualsevol persona que resideixi en el territori de la UE, independentment de la seva nacionalitat. Es concedirà als ciutadans europeus els mateixos drets i deures que un ciutadà nacional al seu país de residència.

5. Proposem fixar l'edat de votació i candidatura als 16 anys a les eleccions europees. Això donaria als joves una veu més forta en la presa de decisions que donaran forma al nostre futur comú. També demanem la millora de l'educació cívica tant dins com fora de les escoles. Alhora cal harmonitzar el dret de vot persones amb diversitat funcional, facilitar el dret de vot de les persones que viuen en un altre país de la UE i superar les restriccions del vot "rogat".

5.3 Garantir els drets, les llibertats i el respecte al pluralisme i a l'estat de dret a tots els estats membres

Els drets i valors fonamentals de la Unió corren el risc de deixar de ser assumits en alguns països membres, on el desenvolupament de tendències autoritàries amenaça els drets dels ciutadans i l'estat de dret. Aquests són els valors fonamentals sobre els quals es basa la Unió, de manera que la UE ha de ser protectora dels drets dels ciutadans quan estan atacats a nivell nacional. En els darrers temps observem amb preocupació els atacs sense precedents a la democràcia, al pluralisme, i a l'estat de dret a Hongria i Polònia. Veiem senyals inquietants a Romania pel que fa a la corrupció. I observem passivitat vers la seguretat de periodistes a països com Eslovàquia i Malta.

La necessitat però d'unanimitat al Consell per fer efectives les mesures preventives, els requeriments i les sancions (inclosa la suspensió dels drets de vot del país en qüestió) derivades de l'Article 7 (que té per objecte garantir que tots els països de la UE respectin els valors comuns de la UE contemplats en l'article 2, inclòs l'estat de dret) fa gairebé impossible que aquestes s'arribin a aprovar i implementar.

Dins i fora de les institucions cal confrontar l'augment dels moviments polítics i socials autoritaris i neofeixistes que emergeixen a Europa. Caldrà promoure àmplies aliances a escala europea per combatre el feixisme i el racisme i per denunciar públicament tots els discursos polítics d'odi xenòfobs, racistes i feixistes.

Pensem que les institucions europees han de tenir més capacitat i força per fer que els estats membres siguin respectuosos amb els principis bàsics de la democràcia i el pluralisme. En aquest sentit, cal consolidar i

reforçar els següents aspectes:

1. El Parlament Europeu ha de seguir sent garant davant d'aquestes vulneracions i activar l'article 7 del tractat de Lisboa per la violació dels drets fonamentals quan sigui necessari, tal com s'ha fet recentment amb Hongria.

2. Promoure un Sistema de monitoratge (sigui a mode d'observatori o consell independent) del compliment de l'estat de dret i el "rule of law" que pugui emetre informes anuals país a país.

3. S'impulsarà la institucionalització d'una "Comissió de Copenhagen" que podria efectuar les seves pròpies investigacions i imposar un primer rang de sancions, així com referir les vulneracions a la ECJ (Tribunal de Justícia Europeu). Les decisions del ECJ i les corresponents sancions determinades per la Comissió haurien de ser validades per majories qualificades al Consell i al Parlament.

4. Establir en paral·lel un mecanisme de majories molt reforçades però sense conflictes d'interès al Consell Europeu per dictaminar les conclusions d'un procediment activat de l'article 7. La unanimitat de la resta d'estats membres fa inviable, com a conseqüència de les proteccions creuades, l'activació de sancions i mecanismes de correcció en un país afectat. En aquest sentit, pensem i defensarem que la unanimitat requerida en el procés de decisió hauria de ser dels països sense interessos creuats amb l'afectat, de manera que se n'haurien d'excloure aquells estats que participen amb l'afectat en alguna aliança formal o informal intra-UE, com per exemple el grup de Visegrad.

5. L'Agència de Drets Fonamentals (FRA) ha de ser escoltada no només pel Parlament, sinó per la Comissió i el Consell. Demanem més poder a la FRA per recopilar dades i analitzar-les en relació a la violació

de drets per part dels estats membres.

6. Mecanismes de seguiment dels valors de la Unió i condicionalitat dels fons. Quan el Parlament Europeu, la Comissió o un terç dels estats membres considerin que un Estat membre incompleix els valors fonamentals de la UE, la Comissió hauria de tenir dret a controlar estrictament l'ús dels diners de la UE en aquest país, per garantir que la despesa de la UE compleix plenament amb la seva pròpia legislació. Proposem que, en aquest cas, el principi de gestió compartida de fons es pugui suspendre temporalment i que la Comissió Europea gestioni directament els fons de la UE, en estreta col.laboració amb les autoritats regionals i locals. Això ajudaria a evitar que els governs trenquin amb els valors fonamentals de la UE, al mateix temps permeti a la Unió garantir una vida de dignitat per a tot el seu territori. La suspensió d'aquests fons de la UE en un estat membre que infringeixi de manera sistemàtica i persistent els valors fonamentals comunitaris només hauria de passar com a últim recurs i d'acord amb l'article 7 del Tractat.

5.4 Memòria històrica i democràtica

Després de la Segona Guerra Mundial, la Unió Europea va ser creada amb l'objectiu de constituir un espai de pau, drets, llibertat i democràcia després de dues grans guerres en terres europees. És important preservar la memòria històrica, democràtica i antifeixista per assegurar que mai més torni a passar. La democràcia i les llibertats no es poden donar per garantides i, per això, cal preservar i difondre la memòria democràtica, per evitar el fantasma de l'autoritarisme i la guerra i, alhora, honorar a tots els defensors de les llibertats i la democràcia. Volem assegurar el deure de la Memòria de les institucions i el dret a la memòria i al coneixement de la ciutadania.

És en aquest sentit que proposem:

1. Creació d'una política europea de memòria històrica i democràtica que acabi amb les polítiques d'oblit en els estats membres i pugui impulsar una visió complementària de les aproximacions nacionals.
2. Col·laboració de les institucions europees en l'elaboració de programes en l'àmbit de l'educació en la qual totes les alumnes i tots els alumnes de les escoles dels estats europeus puguin conèixer les causes i conseqüències del feixisme i dels moviments autoritaris.
3. Mantenir les commemoracions existents i impulsar els homenatges a les víctimes, als lluitadors antifeixistes i als defensors de les llibertats i la democràcia.
4. Impulsar les mesures necessàries per a la creació de diferents de comissions de la veritat i de la reconciliació a escala de la Unió per reconèixer la persecució històrica i repudi sistemàtic de la població romaní,

jueva, afro i migrant a més de documentar aquesta situació en un llibre blanc oficial.

5. Proposarem una revisió de la Casa de la Història Europea (el Museu d'Història de la Unió Europea a Brussel·les, que forma part de la institució del Parlament Europeu), per garantir sigui una expressió museística més acurada, seguint criteris acadèmics i no de la majoria política actual de la cambra i que sigui respectuosa amb la història de la lluita antifeixista a Europa.

5.5 Protecció contra totes les discriminacions i lluita contra el discurs de l'odi

Observem un auge de la discriminació de persones per la seva ètnia, religió o per diversitat funcional en diversos països de la Unió Europea en els darrers anys malgrat que la Carta dels Drets Fonamentals de la UE la prohibeix. Presenciem un augment d'atacs contra albergs per a persones refugiades i un increment de la islamofòbia i l'antisemitisme. A més, segueix la discriminació social i econòmica de minories ètniques com el poble gitano. L'extrema dreta en alguns països ha adoptat un replegament tradicionalista i intenta revertir tots els progressos en igualtat de la lluita feminista. Tots aquests tipus de discriminació no tenen lloc només a nivell de la societat sinó que també l'observem per part d'alguns governs.

Ens comprometem a treballar en el sentit de:

1. Desbloquejar i reactivar la directiva contra la discriminació. L'any 2008, la Comissió va proposar una Directiva horitzontal de tractament igualitari per fer front a les múltiples discriminacions (orientada a la no discriminació basada en la religió o la creença, la discapacitat, l'edat o l'orientació sexual), la qual va ser aprovada pel Parlament el 2009. Tanmateix, està bloquejada al Consell (és a dir, als estats membres) des d'aleshores. La proposta s'ha de fer operativa ja que acaba amb un buit en el marc jurídic de la UE contra la discriminació i amplia les mesures contra la discriminació per diversos motius més enllà de l'ocupació, per tal de proporcionar una protecció completa.
2. Ampliar les directives contra tot tipus de discriminacions i vincular-les a la Directiva anterior. Promoure noves normatives contra el racisme i la discriminació de persones migrades no ciutadanes de la

UE, per combatre el racisme social i econòmic i garantir la igualtat de tracte i d'oportunitats. Aquestes han d'incloure sancions a tota acció o expressió xenòfoba, especialment aquelles que es promouen des dels mitjans de comunicació i des d'institucions o per part de càrrecs públics i electes, que discriminin per raó d'origen, nacionalitat, opcions filosòfiques o religioses.

3. Demanem que la Unió Europea sigui garant de la diversitat cultural i lluiti contra la marginalització de minories i poblacions vulnerables.

4. La no-discriminació del poble gitano ha de ser específicament vigilada en tots els estats membres.

5. Reclamarem el reforçament i agilització dels procediments "Notice-and-take-down" referits a la difamació i la incitació a l'odi a través de les xarxes socials

6. Impulsar les mesures necessàries amb caràcter integral per a l'eradicació del discurs i els delictes d'odi misògins, antigitano, antisemita, islamofòbic, xenofòbic, afrofòbic, LGTBIfòbic, en totes les seves formes d'expressió i en totes les esferes, des d'una perspectiva interseccional.

7. Impulsar l'establiment de procediments d'infracció contra els que infringeixin, no traslladin o no apliquin el marc polític i legislatiu europeu relacionat amb la igualtat de tracte.

8. Promoure la creació d'unitats de lluita contra els delictes d'odi en els cossos de policia i que els cossos policials i vetllin perquè el seu personal no participi en cap forma d'acte racista, xenòfob o discriminatori, que s'investiguin aquests actes quan es cometin i que els responsables siguin portats davant la justícia. Promoure l'eradicació del "Racial

profiling". Impulsar formació en matèria de delictes d'odi a la CEPOL (escola europea de policia), així com la recerca en aquesta matèria. Impuls de la coordinació de les fiscalies que persegueixen els delictes d'odi.

altres dictadures o que incitin a l'odi i la discriminació per motius de gènere, origen o creences.

9. Instar els estats membres a respectar les disposicions de la Decisió Marc del Consell relativa a la lluita contra determinades formes i manifestacions del racisme i la xenofòbia mitjançant el dret penal. Així, s'hauran de comprometre a lluitar contra les organitzacions que propaguin discursos d'odi i violència en espais públics i online i a prohibir efectivament els grups neofeixistes i neonazis i qualsevol altra fundació o associació que exalti i glorifiqui el nazisme i el feixisme.

10. Instarem la Comissió Europea que presenti una estratègia europea contra el feixisme, per tal que els estats membres coordinin les seves polítiques d'acció contra el feixisme, amb rendició de comptes dels respectius països al Parlament Europeu.

11. Garantirem que la Unió Europea utilitza l'article 83 del TFEU per fer extensiva la protecció de les víctimes de qualsevol discriminació, a crims que incitin a la violència i l'odi, o que fomentin l'autoritarisme i el totalitarisme, tal com reconeix l'article 21 de la Carta de Drets Fonamentals.

12. Ens comprometem a l'aïllament institucional de tots els partits d'extrema dreta, xenòfobs i feixistes. Demanarem excloure'ls en l'acord institucional de repartiment de responsabilitats institucionals dins del Parlament Europeu. Promourem la fiscalització i vigilància i limitarem el finançament d'aquests partits europeus per acabar amb qualsevol desviament de fons cap a partits de l'extrema dreta amb la prohibició de finançament públic a entitats i fundacions que no condemnin els totalitarismes com el franquisme o

5.6 Laïcitat

La laïcitat ha de ser un criteri rector de l'acció política de la UE. Cal doncs avançar, especialment en alguns estats membres, en la promoció de la igualtat jurídica de les diferents confessions i separació de totes les confessions religioses de les estructures estatals i supraestatals, incloent-hi el finançament i l'educació. Així mateix, caldrà, tant a nivell estatal com europeu, l'aprovació de mesures legislatives conduents a assegurar la laïcitat i la veritable separació entre l'església i l'estat.

Cal l'impuls d'una UE laica com a mecanisme necessari per garantir la llibertat religiosa i de consciència de tota la ciutadania. Separació entre religió i estat i, per tant, en una perspectiva europea que es considerin nul·les totes les clàusules dels acords estatals amb la Santa Seu o normatives internes que reconeixin el matrimoni religiós, la intervenció de les entitats religioses en l'educació formal, els dies festius religiosos, etc. Eliminar les facilitats fiscals que no rebin totes les religions en condicions iguals.

Ens comprometem en aquest sentit a:

1. Promoure una carta europea de la laïcitat que complementi la Carta de Drets Fonamentals de la UE i que estableixi les condicions jurídiques, polítiques i socials adients per al desenvolupament ple de la llibertat de consciència, com a base més sòlida del conjunt dels drets humans.
2. Impulsar que adoptin aquesta carta europea de la laïcitat els diferents organismes internacionals.
3. Vetllar des del Parlament Europeu per la dignitat de tota la ciutadania, l'exercici del dret de llibertat de consciència en l'àmbit privat individual, per la utilització respectuosa de l'espai públic per a les diferents manifestacions col·lectives.

4. Impulsar recomanacions parlamentàries per preservar el dret dels menors a no ser adoctrinats als centres de formació públics o subvencionats pels Estats. Els sistemes educatius han de ser laics i les assignatures de religió i els continguts confessionals no han de formar part del currículum escolar.

5. Impulsar programes formatius basats en els valors del respecte, la pluralitat, la tolerància activa i en una ètica civil que exclou la submissió d'uns individus a uns altres.

6. Evitar totes les ingerències de la Santa Seu en els assumptes interns de la Unió Europea.

7. Harmonitzar el tractament fiscal totes les institucions destinades al culte a la UE, eliminant les exempcions de taxes en els diferents països.

8. Impulsar recomanacions parlamentàries per tal que els diferents estats deixin de subvencionar escoles religioses, així com per tal que eliminin les celebracions litúrgiques en actes oficials, la presència de símbols religiosos i l'assistència a actes confessionals dels representants públics en l'exercici de les seves funcions.

5.7 Drets, mitjans de comunicació i noves tecnologies

La tecnologia ha de ser un instrument per augmentar la llibertat i les capacitats de les persones, mai per limitar-les. La ciutadania europea ha de poder conèixer quines decisions i institucions estan darrere de la presa de grans decisions tecnològiques i poder participar en el procés.

En un món cada vegada més digital, la protecció de la llibertat i els drets humans online té una importància creixent. Defensem la neutralitat de la xarxa: el principi que totes les dades s'han de tractar per igual, com a fonament de l'internet obert.

Aquestes són les nostres propostes:

1. Dret a la informació i la comunicació: normativa vinculant europea destinada a impedir la formació de monopolis en l'àmbit de la comunicació, així com garantir la inviolabilitat de les comunicacions. Ha de separar-se per llei la propietat dels grups financers i comunicatius de manera que es garanteixi la independència de tots els mitjans d'informació dels governs i grans grups empresarials. Per això, es proposa la creació de mitjans públics al servei de la ciutadania amb una gestió democràtica i independent.

2. Impulsar al si del Parlament Europeu un debat ampli i rigorós amb la intenció d'arribar a la implantació de mesures per limitar la propietat dels mitjans i defensar els valors del servei públic en la difusió i en totes les formes de mitjans.

3. Promoure que part dels impostos a les grans empreses de tecnologia digital puguin revertir en aquests mitjans públics europeus i ser destinats també a solucionar l'estat de precarietat dels mitjans sense ànim de

lucre.

4. Impulsarem normes específiques contra els monopolis tecnològics i digitals. Algunes xarxes socials han tingut la capacitat de monopolitzar el debat públic, permetent els discursos d'odi i la difusió massiva de notícies falses ("fake news"). Tot això, generant grans beneficis, pagant pocs impostos i amb problemes constants per garantir una protecció de dades adequada.

5. Creació d'una carta europea de drets ciutadans a internet que sintetitzi en un únic document, públic i del màxim rang jurídic, les garanties que atorga la Unió Europea als seus ciutadans en l'accés a internet. Aquesta carta ha de ser un dic de contenció ciutadana davant dels abusos de les grans corporacions tecnològiques en la seva relació amb els proveïdors de serveis a internet, l'ús indiscriminat de dades personals per a la seva venda, l'opacitat en el processament de la informació i la vigilància massiva.

6. Exigirem la reforma de la recentment aprovada directiva sobre el copyright. Els filtres de càrrega posen en perill la llibertat a internet. Els artistes, plataformes europees i petites start-ups no tindran cap mena de retorn econòmic ni s'incrementaran les seves garanties mentre que les grans plataformes tindran la llibertat i els mitjans per dominar encara més el mercat

7. Creació de la defensoria de la ciutadania a internet, com a figura que pugui assistir i defensar a la ciutadania en la seva relació amb les empreses tecnològiques, garantint els drets bàsics emmarcats en la carta. Especialment garantirà el dret a l'oblit i la protecció de dades a la UE.

8. Promoure que els plecs de contractació pública a tots els nivells administratius es garanteixi que el "Big Data" generat sigui només per a ús de l'administració i desenvolupar el reglament per a l'ús en

recerca científica.

9. Garantir la neutralitat de la xarxa a Europa com una llibertat fonamental així com l'accés en condicions d'igualtat a una xarxa lliure i oberta. Imposar el desenvolupament de programaris ètics i material informàtic ecològic a les institucions de la Unió Europea, així com exigir la transparència dels algoritmes d'intel·ligència artificial. Impulsar la propietat europea de les infraestructures d'internet, afavorint el control públic i democràtic.

10. Les normes europees de protecció de dades introduïdes recentment han de ser plenament implementades. Des del principi, els paràmetres bàsics s'han d'establir d'una manera que proporcionin la millor protecció i seguretat de dades possibles. La comunicació electrònica ha de ser d'encriptació d'extrem a extrem. Rebutgem fortament qualsevol tipus de retenció de dades sense cap causa.

11. La protecció de la dignitat humana requereix que establim límits per a la delegació de decisions importants sobre la nostra vida als algoritmes. Els éssers humans han d'estar al capdavant del funcionament dels algorismes i els robots. Els algoritmes han de ser oberts a l'escrutini públic i lliures de discriminació. Europa ha de jugar un paper més important en la configuració de les normes internacionals.

12. Garantir unes infraestructures i connexions a internet de banda ampla d'almenys 30 megues a tot el territori europeu a un preu assequible, en compliment de l'Agenda Digital Europea 2020. En aquesta operació, que pot exigir la creació d'un operador públic que lideri la transformació, tindran prioritat els territoris europeus pitjor connectats.

13. Estudiar les fórmules per a què les meta-dades agregades del big data en mans comercials puguin en última instància

ser conegudes pel sector públic. Alhora obrirem la discussió sobre la viabilitat, factibilitat i desitjabilitat que aquests repositoris de dades puguin ser allotjats en espais no opacs i neutrals.

5.8 Drets i protecció dels consumidors

La “protecció del consumidor” ha de posar èmfasi en la protecció dels interessos públics, centrant-se no només els interessos econòmics dels consumidors i les empreses sinó també en els aspectes socials, ambientals i de govern dels productes.

La qualitat del producte, no només el preu o l'elecció, és essencial. També per qüestions d'interès públic, sobretot pel que fa al model de producció sostenible. Creiem que l'elecció informada del consumidor requereix informació clara, completa i precisa sobre el producte: des de quant temps durarà, fins als drets del consumidor i obligacions d'impacte social i mediambiental. Volem assegurar que les normes destinades a protegir els consumidors siguin degudament aplicades pels òrgans nacionals i comunitaris i que els individus i els grups que estiguin danyats d'alguna manera per béns o serveis puguin accedir fàcilment als tribunals per a la seva reparació.

Proposem prioritzar:

1. Combatre l'obsolescència programada. Demanem a la Comissió Europea que elabori un pla estratègic global per fomentar la durada de la vida dels productes i lluitar contra l'obsolescència planificada. El pla ha d'incloure mesures legals (vinculants) i també no legislatives sobre el disseny del producte, la reparabilitat, la informació del consumidor sobre la vida útil del producte, la disponibilitat d'actualitzacions de programari i la prohibició de l'obsolescència planificada.

2. Exigir un compliment més ferm de la legislació i una millor vigilància de les conformitats del producte. Una reforma del sistema de seguretat del producte i del sistema de vigilància del mercat de la UE ha estat bloquejada durant anys pels estats membres al Consell de la UE. Demanem

normes més fortes per garantir que tots els productes comercialitzats siguin segurs i compleixin amb tota la legislació de la UE. El principi de precaució ha d'estar al centre de tota la legislació comunitària sobre els productes i ha de ser aplicat per les autoritats i organismes de control. La certificació i la prova dels productes han de ser realitzats per organismes independents i les autoritats de vigilància del mercat han de disposar de tots els recursos necessaris per complir les seves tasques.

3. La UE ha de proporcionar a les agències de supervisió europees més capacitat per protegir els ciutadans de les pràctiques de depredació en productes financers minoristes. La protecció dels inversors minoristes europeus front la venda de productes financers massa cars o inadequats encara requereix grans esforços de la UE i els estats membres.

4. Garantir informació adequada sobre els productes alimentaris, específicament informant sobre el país d'origen de qualsevol de la carn processada de producte derivat.

5. Promoure l'acció col·lectiva en cas de frau o enganys massius com l'estafa del conegut com a dieselgate de Volkswagen o les filtracions massives de dades de Facebook. Els casos no poden ser tractats com a una vulneració individual dels drets de les persones consumidores que hagin adquirit aquells productes sinó com un atac als drets col·lectius ja que tenen un impacte laboral, ambiental i de seguretat en el conjunt de la societat.

6. Permetre que els diferents actors de la societat civil puguin emprendre accions col·lectives de rescabament/compensació, particularment per qüestions de privacitat i dades, o de frau econòmic a un col·lectiu de persones o a la societat en el seu conjunt, amb especial atenció a il·lícits financers i ambientals.

5.9 Seguretat

La seguretat és un concepte ampli a protegir integralment en totes els vessants de la vida: seguretat econòmica, seguretat en el benestar, seguretat a tenir un entorn i medi ambient saludable, seguretat alimentària, seguretat en els drets i llibertats, seguretat en el futur i, també, seguretat personal física i de protecció enfront del crim. Entenem, doncs, la seguretat humana de forma multidimensional i interdependent, en la qual les persones esdevenen el centre de preocupació de totes les polítiques públiques i, així, fer front als problemes d'inseguretat tant de caràcter global i transfronterer com interns, de caràcter econòmic o mediambiental. Cal sempre atendre els determinants i les causes ambientals, socials, econòmiques i polítiques per assegurar la seguretat humana, és a dir, totes les seguretats.

En el sentit de seguretat personal i en allò vinculat a les polítiques dels àmbits de justícia i interior, cal assenyalar que la lluita contra el terrorisme i la seguretat ocupen un lloc destacat en la llista de preocupacions compartides pels ciutadans europeus. Aquesta és una dada que trobem permanent a les enquestes de l'Eurobaròmetre.

Creiem que la persecució efectiva dels grans delictes transnacionals (financers, de crim organitzat i mafiós, i de terrorisme) requereix de millor i major cooperació judicial, policial i d'intel·ligència. Falta, de fet, un marc europeu sòlid per a la seguretat interna. La visió nacional estreta impedeix que les autoritats nacionals encarregades de fer complir la llei treballin de manera efectiva a la UE. El concepte obsolet de "seguretat nacional" ha de donar pas a un concepte de seguretat interna europea en què els estats membres comparteixin de manera oportuna i eficient els recursos vers els riscos crucials de seguretat amb ple respecte dels drets fonamentals.

Especialment per als crims financers i les organitzacions mafioses cal "intel·ligència

econòmica" que permeti seguir amb efectivitat i traçar els fluxos de recursos. De moment, la decisió d'establir un Ministeri Públic Europeu (EPPO) el 2017 va subratllar la intenció d'ampliar els poders d'investigació a nivell europeu per combatre el frau transnacional, especialment quan es relaciona amb els fons de la UE.

Advoquem doncs per una cultura estratègica comuna, que inclogui una caracterització legal compartida. La millora de les interaccions transfrontereres entre els organismes encarregats de fer complir la llei i un paper més important per a la UE també implica que s'ha de dur a terme una supervisió parlamentària significativa a nivell de la UE i dels estats membres.

En aquest sentit, volem reforçar les agències de cooperació de la UE, inclosa Europol, sempre que estiguin sota supervisió adequada i control parlamentari. Per sobre de tot, volem reforçar els equips conjunts d'investigació que són molt eficients per fomentar la cooperació transfronterera i volem una oficina d'investigació europea que sorgiria de l'extensió de l'Oficina del Fiscal Europeu (EPPO).

Ara és el moment de polítiques més integrals i efectives, especialment per abordar el repte del terrorisme transnacional i internacional, tant el d'arrel gihadista-takfirista com el generat per l'extrema dreta.

Volem combatre el terrorisme però no a costa dels nostres drets. La seguretat i la llibertat no poden ser contraposades. Afirmem que la seguretat està al servei de la llibertat i que els drets humans i les llibertats són valors fonamentals.

La reacció immediata a un atac terrorista és la por, el desassossec i el desig de venjança. D'aquí l'abundància de lleis especials i excepcionals per establir vigilància massiva i poders més intrusius de la policia sense els controls i salvaguardes adequats. No obstant

això, hi ha una manca evident d'una avaluació d'aquestes polítiques i d'una visió i polítiques a llarg termini en aquesta àrea. Una resposta policial és realment necessària però això és només una peça del trencaclosques.

La lluita contra el terrorisme requereix polítiques econòmiques, educatives i socials a llarg termini i no només accions policials i repressives. Cal recordar que els atacs més recents a Europa van ser perpetrats per joves europeus que no estaven integrats socialment ni econòmicament.

Necessitem més cooperació en el terreny entre els actors diversos i els professionals policials, judicials i d'intel·ligència. Advoquem per una "vigilància dirigida" que pressuposa partir de serioses raons per sospitar i vigilar i millorar les capacitats humanes per tractar, analitzar i reaccionar davant la intel·ligència reunida. Encara s'ha de millorar i afinar l'intercanvi d'informació derivat del Sistema d'Informació de Schengen (SIS).

Creiem també que cal una millor anàlisi i investigació sobre les connexions entre activitats terroristes i les criminals que els proporcionen els mitjans financers (narcotràfic, robatoris, etc.) i els seus reclutes i reclutadors, així com les xarxes de proveïdors d'armes. En aquest sentit, les estratègies han de desenvolupar-se amb el compromís local, amb l'objectiu de millorar la resiliència social i la cohesió de la comunitat. Així mateix, les presons han de reformar els criminals i terroristes, no entrenar-los. La dotació de personal en quantitat i qualitat és una prioritat, i suggerim una contribució de la UE per millorar la capacitat del personal en qüestions relacionades amb l'extremisme violent i les possibles amenaces terroristes.

Des del nivell nacional fins al nivell de la UE, calen mesures per millorar la qualitat humana de les agències judicials i policials i les presons, més intel·ligència sobre el terreny, l'increment de la cooperació entre els estats membres, l'abordatge més eficient

dels vincles entre el crim i el terrorisme, control controls d'armes i explosius més estrictes, millor control dels fluxos financers il·lícits i l'establiment d'una oficina europea d'investigació.

Amb l'objectiu de millorar la cooperació, i garantir la seguretat i les llibertats en el marc europeu, proposem:

1. Reforçar les agències de cooperació de la UE, inclosa Europol, sempre que estiguin sota la supervisió adequada i el control parlamentari. Aquests organismes i institucions han de dotar-se de les capacitats i recursos per fer efectiva la seva tasca. De forma gradual s'ha de passar d'una lògica de cooperació interestatal a una lògica de seguretat comuna europea compartida.

2. Exigirem cooperació policial i judicial en matèria penal, en la lluita contra el frau i la corrupció, d'acord amb els capítols 4 i 5 del TFUE, i més implicació d'Eurojust i Europol en aquestes matèries. Cal augmentar la col·laboració de les autoritats estatals amb el fiscal europeu responsable de coordinar les investigacions i reprimir els delictes contra els interessos financers de la Unió.

3. Promoure l'intercanvi obligatori d'informació, especialment pel que fa al terrorisme (i un sistema d'alerta primerenca). Volem aprofundir i estendre la cooperació necessària entre els serveis dels estats membres cap a un intercanvi d'informació obligatori per a qualsevol informació rellevant obtinguda en el curs d'investigacions criminals o procediments penals relacionats amb delictes terroristes (revisió de la Decisió 2005/671/JAI del Consell, relativa a l'intercanvi d'informació i la cooperació sobre delictes de terrorisme). Donem suport a la interoperabilitat, sempre que faciliti l'accés a les bases de dades. No obstant això, ens oposem a la interconnexió de les bases de dades de milions de persones no sospitoses, i en el seu lloc

demanem que es posi fi a la retenció general de dades.

4. Establir un pla integral i multinivell d'abordatge dels fenòmens de la violència extremista i del terrorisme. Promoure la necessària cooperació entre serveis policials i d'intel·ligència en l'àmbit europeu i internacional no ha d'anar en detriment d'abordar alguns dels seus determinants, aquí i arreu: l'exclusió, les desigualtats, la difusió de la cultura de l'odi, la intolerància, els integrismes religiosos i les seves fonts de finançament.

5. Avaluar l'efectivitat de totes les mesures de seguretat introduïdes i promoure una avaluació prospectiva ("assessment") d'aquelles mesures que es proposen relatives a la seguretat. Cal poder saber l'efectivitat de totes aquelles mesures, especialment les llançades excepcionalment, per revisar si són necessàries i efectives, i en cas que no, poder canviar-les per aquelles que l'evidència suggereixi efectivitat, sempre que siguin respectuoses amb els drets fonamentals. En aquest sentit proposem, entre d'altres, avaluar críticament i suspendre la legislació referida al sistema europeu de recollida i retenció de dades de passatgers d'aviació (PNR), ja que considerem que interfereix amb drets individuals en tractar-se d'un sistema no focalitzat i que, alhora, gasta recursos que serien molt més efectius en altres camps de la intel·ligència.

6. Impulsar una oficina europea d'investigació. Mentre que l'amenaça terrorista és evidentment transnacional, la jurisdicció segueix sent essencialment nacional i les agències europees ofereixen bàsicament suport i coordinació a nivell de la UE. Privar a les xarxes terroristes dels seus recursos financers és un element crucial per prevenir els seus actes i desmantellar-les. Proposem doncs millorar les facultats d'investigació que té l'EPPO i

ampliar la seva competència per abastar les missions de lluita contra el terrorisme. Amb el temps, es podria convertir en una oficina d'investigació europea en tota regla capaç d'iniciar i realitzar investigacions a escala europea.

7. Mobilitat i intercanvis per a policies i agents de l'ordre públic. Ampliar la resposta a la delinqüència transnacional també significa esforçar-se per aconseguir una cultura europea comuna d'aplicació de la llei i una comprensió compartida de la seguretat interna a nivell europeu. Proposem establir un programa especial per als oficials de policia en el terreny, per participar en equips conjunts d'investigació (JIT) en altres estats membres de la UE com a mínim un cop al llarg de la seva educació i capacitació. Els JIT es coordinen a través d'Europol i Eurojust i lluiten contra activitats delictives transfrontereres i fenòmens delictius similars a tot Europa.

8. Traçabilitat dels diners i "intel·ligència econòmica". Tallar les fonts d'ingressos estrangeres per a la delinqüència transnacional i especialment per als gihadismes és vital i, per tant, la UE hauria de prendre el control del finançament ocult d'individus, fundacions, estats i altres xarxes no estatals. A més d'una implementació ràpida i completa de la directiva contra el rentat de diners en tots els estats membres, demanem una certificació i penalització de la traçabilitat per ajudar a fer complir l'embargament sobre el comerç amb les xarxes gihadistes. Sol·licitem més mitjans per a les Unitats d'Intel·ligència Financera (UIF) nacionals i per al desenvolupament de la xarxa informal fins al moment de UIF nacionals en la UIF europea. També volem un sistema de monitorització més proper i millorat per garantir que totes les associacions religioses i culturals ofereixin total transparència sobre els fons que reben de fora de la UE.

9. Control d'armes més estricte. Volem que les regles del mercat intern per a l'adquisició i l'ús d'armes de foc, explosius i productes químics utilitzats en la seva composició siguin més estrictes.

10. Una conferència europea per resoldre la qüestió dels gihadistes i combatents que tornen als seus països europeus d'origen. Un cop derrotat militarment el control territorial de DAESH molts dels seus combatents tenen la voluntat de tornar al seu país europeu d'origen. Això és una amenaça a la seguretat rellevant i que no entén de fronteres interiors en el marc de la UE, de manera que hauria d'abordar-se mancomunadament en el conjunt de la UE quins són els criteris compatibles amb el dret per fer front a aquest repte. Hi ha d'haver una europeïtzació de les bones pràctiques i estàndards comuns. I recomanem que els estats membres intercanviïn la informació precisa a través d'Europol i coordinin els seguiments.

11. Impuls d'un Sistema Europeu de monitoratge i vigilància Penitenciària que garanteixi la reinserció i el respecte dels drets humans.

BLOC 6:

L'Europa multinivell i
amb cohesió territorial: el
municipi a Europa i la veu de
Catalunya a les institucions
europees.

BLOC 6:

L'Europa multinivell i amb cohesió territorial: el municipi a Europa i la veu de Catalunya a les institucions europees.

Vivim en un món amb múltiples interdependències, en el qual les causes i les conseqüències dels principals problemes prenen dimensions globals i locals, al mateix temps i de forma relacionada. Reptes com el canvi climàtic, la financiarització de l'economia, la pèrdua de capacitat democràtica, els despoblament rural, l'envelliment de la població, la migració o la garantia de drets bàsics, com l'habitatge o l'energia, van més enllà de les fronteres. En conseqüència, cal buscar noves formes d'articular i compartir la sobirania, reforçant respostes de proximitat que s'ajustin a les diferents realitats de cada lloc i, al mateix temps, construir des de baix alternatives per democratitzar la Europa i així governar els grans canvis de les societats actuals que, sense cap mena de dubte, tenen una marcada dimensió global.

En els darrers anys hem vist com, com a conseqüència de la crisi econòmico-financera i de les polítiques d'austeritat desenvolupades en el marc de la UE, les desigualtats socials s'han multiplicat i ho han fet amb un fort component territorial. En aquest context, el fràgil i obsolet sistema de finançament europeu ha demostrat no estar preparat per respondre als grans reptes de la UE en matèria de cohesió territorial ni per garantir una distribució justa dels ingressos i de les despeses. Reformular l'articulació de sobirania entre els diferents nivells de govern (europeu, estatal, regional i local) requereix,

entre d'altres, d'una redistribució justa dels recursos i d'una Unió Europea amb capacitat per desenvolupar una política de cohesió territorial sòlida i orientada a l'equitat territorial. Ara mateix estem molt lluny d'aquest escenari.

Des de En Comú Podem entenem que, en un món enxarxat de múltiples interdependències, les sobirania no poden ser concebudes com a absolutes, sinó que s'ha d'entendre que són divisibles i es poden compartir. Ara bé, només des de la sobirania popular i des del reconeixement de les diferents realitats nacionals dels pobles d'Europa podrem construir noves respostes democràtiques que ens permetin avançar en clau de justícia socio-ambiental.

Defensem l'articulació de sobirania entre diferents nivells de govern, tot construint des de baix xarxes de sobirania a nivell global. En altres paraules, defensem una Europa de col·laboració solidària entre iguals en què es reforci el paper dels municipis i de les regions, a la vegada que s'articulen mecanismes efectius i democràtics de govern a escala europea. Per aconseguir-ho, cal que els municipis, pobles i la ciutadania organitzada treballin a nivell global per construir alternatives des de baix. En aquest sentit, la fraternitat és per a nosaltres no només un valor cabdal a fomentar en la relació entre els pobles d'Espanya, d'Europa i del món; sinó també una pràctica política que es concreta amb aliances amb altres forces d'arreu. Unes aliances que, en el moment actual, adquireixen una gran rellevància.

De la mateixa manera, creiem que cal enfortir les connexions entre el món local i Europa. Creiem que l'Europa d'avui ja d'avançar cap a un model de sobirania compartides en la que el món local no només hi sigui present sinó que en sigui protagonista ja que és des de la proximitat que podrem donar respostes més efectives i més democràtiques als problemes complexes del món actual.

Pel que fa a la cohesió territorial, entenem que el debat del proper pressupost comunitari

que es desenvoluparà amb el nou Parlament Europeu serà crucial per determinar no només les prioritats de la despesa pública sinó també la seva distribució territorial. Per fer front a les desigualtats territorials que trobem a l'Europa actual, cal un augment substancial en la capacitat financera de la Comissió Europea per tal d'abordar un ambiciós pla de reconfiguració productiva i social de les economies, amb l'horitzó de la transició ecològica i que hauria de tenir una especial incidència en les economies més impactades per la crisi i que han acumulat una debilitat estructural.

Apostem per una Europa sustentada en el principi de l'equitat territorial i la sostenibilitat ambiental. En el nostre entorn, s'ha tendit a entendre l'equilibri territorial com la distribució homogènia de població i activitat sobre el territori, fet que ha conduït a un consum abusiu de sòl i a la multiplicació de desigualtats, no només entre territoris sinó també a l'interior de les àrees urbanes. Per contra, des de En Comú Podem entenem que, amb l'objectiu d'avançar cap a una Europa social i ambientalment justa, el model de desenvolupament que s'hauria d'impulsar hauria de posar les persones i les comunitats al centre i hauria de basar-se en l'accés equitatiu a la renda, als serveis i als recursos amb independència del lloc de residència. És a dir, un model de desenvolupament orientat a l'equitat territorial i, per tant, basat en polítiques territorials generadores d'igualtat socio-espacial.

Sentint-se part d'Europa, històricament Catalunya s'ha anat configurant com una nació, en un constant procés de transformació i mestissatge que l'ha construït i articulat. En l'actualitat, el conflicte i tensió política que implica la qüestió nacional catalana requereix diàleg i solucions consensuats. Seran doncs molt benvingudes les contribucions que puguin fer les institucions europees a l'impuls del diàleg. La realitat dels últims anys ha fet palès que el marc constitucional actual esgota unes capacitats polítiques que avui es tornen insuficients davant les demandes

d'una majoria àmplia de la població que exigeix, des de posicions diverses, una major capacitat d'autogovern, reconeixement nacional per al poble de Catalunya i que l'estat articuli la seva plurinacionalitat. Unes propostes ja arrelades en els documents fundacionals de Catalunya en Comú i que hem portat i desenvolupat als programes de les eleccions catalanes i generals. És necessària una solució política que parteixi del reconeixement mutu de totes les posicions i que, al nostre entendre, s'hauria de basar en els tres principis següents: a) la cerca d'àmplies majories socials i el màxim consens entre les forces polítiques catalanes; b) el pronunciament democràtic de la ciutadania de Catalunya, entès com a dret a decidir inclús i c) la millora de l'autogovern de Catalunya. Cal treballar pel respecte als drets nacionals de Catalunya i la seva traducció en capacitats polítiques que garanteixin un autogovern ampli i blindat des de la construcció de propostes transversals que respectin la diversitat del poble català i buscant aliances en l'àmbit estatal i internacional, considerant el marc de la Unió Europea i les sobirania compartides.

La solució a la qüestió nacional catalana també requereix en el curt termini que els tribunals i la judicialització perdin el protagonisme i centralitat, pensant especialment en la qüestió dels presos polítics. Aquest judici és un fracàs de la política. Des d'una perspectiva europea, considerem que la justícia europea, sigui a través del TJUE de la UE o del TEDH del Consell d'Europa, de forma cada cop més normalitzada, esdevé una instància natural de la justícia. En referència, doncs, al judici als líders socials i polítics empresonats de l'independentisme hem manifestat repetidament el clam generalitzat que la presó preventiva s'hauria d'acabar i que no veiem els components de violència vinculats al delictes de rebel·lió. Així, valorarem positivament i donarem suport a què es porti a revisió al TEDH perquè pugui escatir l'adequació del procés judicial i determinar si hi ha hagut alguna vulneració.

6.1 La presència i participació de les institucions catalanes i de la llengua catalana a Europa

Com és sabut treballem i seguim treballant per establir un nou marc de relació entre Catalunya i Espanya, que evidentment implicarà una redefinició en les connexions entre Catalunya i la Unió Europea. Partint del reconeixement de Catalunya com a nació i l'aposta per un model de sobirania compartides, proposem un nou marc constituent on es distingeixin i clarifiquin els àmbits competencials exclusius i compartits, entre les institucions catalanes, l'estat espanyol, i per tant també el seu enllaç amb la Unió Europea.

Mentrestant establirem mecanismes de seguiment exhaustius al Parlament de Catalunya de la política europea. Els eurodiputats i eurodiputades catalans, a través de la Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, han de ser un mecanisme de relació estable entre totes dues cambres. Alhora la Comissió d'Acció Exterior i de Cooperació ha de poder fer debats prèviament a les reunions de formacions del Consell que afecten el seu àmbit competencial.

En paral·lel seguim demandant un acord bilateral entre les institucions catalanes i espanyoles que assegurï la implicació directa de Catalunya en els assumptes europeus que li són propis i compartits competencialment i en aquells que li puguin ser d'interès. Un acord que ha de permetre:

1. Participar en els òrgans de decisió de l'estat en matèria de política exterior i europea, així com en la formació de les posicions de l'estat al Consell Europeu.
2. Articular un mecanisme permanent amb el Congrés dels Diputats i el Ministeri d'Afers Exteriors que també permeti la

discussió periòdica de les qüestions sobre relacions internacionals, política europea i exterior.

3. La Generalitat ha de poder formar part de la delegació estatal als Consells de ministres de la UE i participar d'altres àrees intergovernamentals dels àmbits competencials que són propis o compartits. Així mateix en aquells espais deliberatius i consultius d'elaboració de polítiques públiques a escala europea.

4. Cal que l'estat espanyol promogui i difongui l'ús del català a les institucions europees, així com altres expressions de la cultura catalana, com element constitutiu de la plurinacionalitat, pluriculturalitat, i plurilingüisme de l'estat espanyol.

5. L'estat ha de sol·licitar l'oficialitat del català i garantir que la unanimitat del Consell Europeu l'aprovi. L'ús de la llengua catalana ha de ser declarat oficial a les institucions europees. Promourem i difondrem l'ús del català a les institucions europees, amb l'objectiu d'assolir la seva oficialitat a la UE. Comunicar-se en català amb les institucions europees ha de ser un dret real, els membres del parlament Europeu han de poder parlar català, s'ha de garantir el dret de petició en català i s'ha d'incloure el català com a llengua del CV normalitzats europeus (Europass). També donarem suport a la iniciativa Minority Safepack, que protegeix les llengües no oficials de la UE.

6. La cultura catalana ha de ser reconeguda també com a element integrant de la diversitat cultural europea i de la plurinacionalitat i pluriculturalitat de l'estat.

7. Establir un sistema de representació ad-hoc per a la Generalitat en els organismes internacionals i del sistema de Nacions Unides que abordin qüestions pròpies, com són l'OSCE, l'OIT i la UNESCO, entre d'altres; així com en els mecanismes de

seguiment dels tractats internacionals, com ara els relacionats amb el canvi climàtic.

8. Que Catalunya sigui una circumscripció electoral en les eleccions al Parlament Europeu, en solitari o conjuntament amb els territoris veïns.

6.2 L'Europa municipalista dels pobles i les ciutats

El municipi i l'entorn supra-local és l'espai més proper en què molts dels problemes i reptes europeus i globals es viuen i, alhora, des del municipi es poden fer contribucions decisives a l'abordatge d'alguns d'aquests reptes d'abast continental i planetari. Per exemple, el canvi climàtic i una transició ecològica justa, el dret a asil, la justícia global i la solidaritat, el respecte a tots els drets humans i el multilateralisme i la democratització de la governança multinivell, entre d'altres.

El municipi és i ha de ser un actor importantíssim en l'esfera global, ja que molts dels reptes que tenim, com, per exemple, l'accés a l'habitatge, venen determinats per factors globals i interdependents. Però per a una major incidència política, les propostes que fem també han de ser multinivell, és a dir que cada administració les pugui abordar des del seu àmbit.

Les anomenades popularment "ciutats del canvi", com Barcelona, Madrid, Castella-La Manxa, Saragoia, o Càdiz han demostrat a diversos municipis de tot l'Estat que hi ha alternativa, que es pot governar canviant de prioritats i posant la defensa dels drets de les persones en el centre de l'agenda i fer polítiques radicalment democràtiques. Aquest canvi també s'ha expandit per molts altres municipis de tot el món com Nàpols, Amsterdam, Grenoble, Riace, Berlín, o Richmond o Valparaíso. Això demostra que, si treballem en xarxa, els municipis tindrem més força que mai per poder influir en l'esfera internacional i poder així donar una resposta més ràpida i eficaç a les batalles de la ciutadania.

Sabem que la UE va ser creada per i per als estats, però des de llavors, la governança mundial ha canviat i el rol dels municipis, especialment de les grans ciutats, és cada vegada més rellevant i té més impacte en les decisions que es prenen i s'implementin.

Per això, és essencial que les prioritats del municipalisme es facin escoltar. El municipalisme ha de ser protagonista. Volem fer d'altaveu dels valors, reivindicacions de les ciutats del canvi al Parlament Europeu i exigirem més i millor mecanismes de representació per als pobles, ciutats i regions en els processos de presa de decisió europeus.

En aquest sentit, com a força municipalista, reivindicuem la política feta des de la proximitat, la democràcia local és la més propera als veïns i veïnes. Vetllarem en tot moment per l'autonomia local, exigint el compliment de la Carta Europea d'Autonomia Local per part de tots els estats membres. Exigirem que la UE promogui la democràcia participativa local i que la fomenti a través de recursos econòmics.

Tot i que el poder del Parlament Europeu encara no té la força que voldríem, sabem que, amb una correlació de forces aliada, tindrem més capacitat de poder transformar les batalles comunes (lluita pel dret a l'habitatge, canvi climàtic, feminisme). Seguim apostant per fer política combinant la incidència "des de dins" a les institucions i la força i la mobilització "des de fora" i per això, seguirem teixint xarxes de col·laboració amb municipis de tot el continent en base a objectius comuns, com ja hem fet amb el manifest que han signat molts municipis europeus i d'arreu del món per un habitatge digne, el pacte dels alcaldes per donar suport a les ONGs que salven vides al Mediterrani, entre altres. I volem incloure-hi tant els municipis rurals com els urbans.

El dret a la ciutat suposa, d'una banda, la interdependència dels drets concrets que corresponen a tota la ciutadania: habitatge, mobilitat, equipaments i serveis, espai públic, seguretat, accessibilitat, etc. En conseqüència, per garantir el dret a la ciutat, les polítiques urbanes s'han de concebre des de la seva absoluta integralitat horitzontal, transversalitzant el conjunt de polítiques

públiques d'un determinat territori. Només així es podrà respondre a les necessitats reals de la ciutadania. D'altra banda, però, el dret a la ciutat és també una concreció de la democràcia en les societats urbanes que va més enllà de la mera llibertat individual per accedir als recursos urbans en condicions d'igualtat. Es tracta de canviar la societat canviant democràticament les nostres ciutats. És, per tant, el dret a l'exercici d'un poder col·lectiu per remodelar els processos d'urbanització que s'esdevenen al nostre territori, generant els mecanismes necessaris perquè sigui la ciutadania la veritable protagonista de les transformacions territorials.

El municipalisme és una aproximació transversal i, al llarg del programa, hem desgranat algunes propostes. Específicament, ens comprometem a:

1. Reforçar i participar en les xarxes municipals d'abast europeu i global (com per exemple Eurocities, la CEMR, la ICLEI i la CGLU), així com els espais de coordinació d'àrees metropolitanes i regions, prioritzant les xarxes que tenen estructures democràtiques, per poder treballar en xarxa i tenir més força per influir en les polítiques globals que afecten la qualitat de vida dels nostres veïns i veïnes.
2. Facilitar que la veu dels barris i municipis també s'escolti directament a Europa, a través del Consell de Municipis i Regions d'Europa i d'altres institucions i vetllar pel compliment de la Carta Europea d'Autonomia Local.
3. Promoure un pla de rescat europeu de barris vulnerables. Un pla que tingui present també una mirada per àrees metropolitanes i que doni suport als projectes de renovació urbana plantejats des de la mirada d'equitat.
4. Impulsarem una revisió de la Directiva Bolkestein de la Unió Europea, que planteja limitar la capacitat dels ajuntaments per

a garantir una contractació pública que afavoreix als proveïdors de proximitat.

5. Fomentarem la capacitat d'iniciativa als poders locals, en especial a les agrupacions supramunicipals en associació amb altres organitzacions de base territorial i social (com ONGs, sindicats, organitzacions patronals, associacions de caire econòmic) per promoure experiències de cooperació interregional, per tal que es permeti acostar les polítiques de desenvolupament regional i de cooperació als diversos contextos socioeconòmics, fomentar la implicació de la societat civil i facilitar-ne la governació.

6. Promourem una veu municipalista i associativa a Europa, sota un òrgan transversal i plural, que sigui un punt de trobada de totes les sensibilitats que representa el municipalisme, amb la missió de defensar l'autonomia local. Cal refundar el municipalisme de base associativa en un ens unitari de nova planta que expressi la pluralitat i la diversitat dels pobles i ciutats del nostre país i alhora sigui inclusiu i integrador de totes les sensibilitats dels governs locals.

7. Participarem en les organitzacions municipalistes i en les organitzacions similars d'abast europeu.

8. Impulsarem la cooperació euromediterrània a partir dels instruments del procés de Barcelona i la Unió pel Mediterrani. La Generalitat ha de prioritzar tornar a situar Barcelona com l'eix central d'una cooperació multilateral mediterrània renovada.

9. Fomentarem les xarxes de cooperació local respecte als subministraments (aigua i energia). És freqüent que els municipis estiguin "sols davant el perill" quan s'enfronten al debat de si remunicipalitzen o no un servei. Per això cal potenciar les xarxes de cooperació i aprenentatge mutu que hi ha entre municipis. Encara que cada

cas sigui únic, específic i irreplicable, els enfocaments, metodologies i experiències d'altres que estan caminant el mateix camí resulta fonamental per assegurar uns bons resultats.

10. Garantir que els processos de remunicipalització dels serveis públics i de subministraments no es vegin dificultats des de les institucions europees.

11. La derogació dels aspectes de la directiva Bolkestein que limiten la capacitat de planificació del territori i de les ciutats avantposant el dret a la lliure empresa als drets de la ciutadania a viure en ciutats més justes i respectuoses amb els drets de les veïnes

6.3 Les àrees metropolitanes europees i les regions

Les àrees metropolitanes són aquells espais que, per densitat humana, econòmica, i de coneixement, esdevenen motor i vector de les principals transformacions i canvis productius, culturals i socials. El fenomen d'agregació i atracció que generen les grans ciutats arreu d'Europa en requereix un abordatge singular. Són realitats que adopten una nova centralitat i que requeriran de mecanismes per al diàleg entre elles, com a àrees metropolitanes, com amb el conjunt de les institucions europees.

Sabem també que les regions tradicionalment han participat en el diàleg europeu a través del Comitè de les regions però que aquest és un espai deliberatiu sense gaire capacitat d'incidència. Les euroregions han de poder articular-se internament també en base a la intermodalitat dels transports.

1. Apostarem per l'Europa de les Regions, de les Ciutats i dels Ciutadans/es. Potenciarem la participació i implicació de Catalunya en el Comitè Europeu de les Regions, en l'Assemblea de Regions d'Europa i en la Conferència de Presidents de Parlaments de Regions.

2. Defensarem una nova configuració del Comitè de les Regions. Que les regions es puguin expressar i intervenir de forma diferenciada i amb veu pròpia en els poders locals d'Europa, d'una part, i les regions autònomes amb poders legislatius, per tal de vetllar i influir en la legislació comunitària, i garantir la transparència en la utilització dels fons comunitaris. Això seria perfectament possible —sense modificar els tractats— amb una configuració de caràcter “bicameral” del Comitè de les Regions.

3. Reforçarem els espais de coordinació d'àrees metropolitanes i regions, fomentant les aliances entre àrees metropolitanes, regions amb àrees metropolitanes, i regions

sense àrees metropolitanes.

4. Facilitarem que les metròpolis puguin treballar en xarxa i dur la seva veu a les institucions europees.

5. Fomentarem i ampliarem la cooperació transregional i transnacional, enfortint els vincles econòmics i socials entre les regions dels diferents estats membres, i especialment entre les regions transfrontereres. Cal que siguin les mateixes regions les que puguin decidir cooperar amb altres regions en funció no només de variables geogràfiques sinó especialment per raó de les estructures socials i econòmiques similars o complementàries.

6. Ens oposarem a la condicionalitat en les línies dels fons de cohesió al Programa de suport a les reformes estructurals.

6.4 Una política territorial basada en la justícia socio-ambiental

Els objectius de cohesió territorial haurien de ser essencials al projecte europeu. Parlar de Política de Cohesió Territorial ens porta directament a parlar de la negociació del Marc Financer Plurianual per al període 2021-2027 i de la distribució dels Fons Estructurals i del Fons de Cohesió, que inclouen: el Fons Europeu de Desenvolupament Regional (FEDER), el Fons de Cohesió, el Fons Social Europeu (FSE), el Fons Europeu Agrícola de Desenvolupament Rural (FEADER) i el Fons Europeu Marítim i de Pesca (FEMP), i FEAGA d'on es finança la PAC.

El fràgil i obsolet sistema de finançament europeu ha demostrat no estar preparat per respondre als grans reptes de la Unió Europea, ni per garantir una distribució justa dels ingressos ni de les despeses. El debat del proper pressupost comunitari que es desenvoluparà amb el nou Parlament Europeu serà crucial per determinar a quines prioritats i quant rebrà el nostre país. L'augment de l'aportació dels estats membres d'un 1% del PIB 1,11% que proposa la Comissió o a l'1,3% que proposa el Parlament Europeu no permet assumir nous reptes polítics.

La conseqüència directa serà una forta retallada dels Fons Estructurals, dels Fons de Cohesió i de la PAC. A més de la inacceptable retallada del 15% de mitjana que es proposa des de la Comissió, hi ha altres amenaces igual d'importantes. S'entreveu l'amenaça d'una possible reorientació dels Fons de Cohesió cap a polítiques d'inversió via préstec condicionat i, finalment i de manera més directa, es proposa augmentar els percentatges de cofinançament nacional, aprofundint encara més la desigualtat entre països i regions d'Europa en la que els estats més potents hauran de garantir l'ús dels fons estructurals, mentre que els estats i regions

amb més dificultats hauran de renunciar a part d'aquests fons.

Aquests són els nostres objectius i compromisos:

1. La dotació del pressupost comunitari hauria de tenir com un dels seus objectius prioritaris contribuir a la correcció de les disparitats productives que travessen la construcció europea, en una lògica cooperativa i complementària, de convergència real.
2. Defensem un pressupost comunitari dotat suficientment per poder entomar els reptes i els objectius de la Unió Europea. Rebutgem la retallada del pressupost dels Fons Estructurals i dels Fons de Cohesió.
3. Orientarem els Fons Estructurals i de Cohesió a aquells reptes que considerem essencials per a la justícia socio-ambiental, com són les polítiques urbanes orientades al dret a la ciutat, el repte de la despoblació, l'envelliment o la transició ecològica cap a un nou model productiu.
4. Impulsarem, sota el paraigües de la nova agenda urbana de les Nacions Unides, una nova cultura del desenvolupament territorial que aposti decididament per regular el mercat i intervenir sobre el sòl per frenar les dinàmiques especulatives. El reconeixement i el foment mitjançant les polítiques públiques del "dret a la ciutat" obre la porta a una nova manera d'entendre el desenvolupament territorial on la ciutadania esdevé protagonista.
5. Consolidarem una política de desenvolupament sostenible del medi rural europeu sobre la base d'un marc financer multifons que permeti una major coherència i integralitat del conjunt de les accions i sobre la base d'una gestió amb major protagonisme de les iniciatives locals participatives. Dotarem de recursos les polítiques territorials que s'orientin a fer

possible un nou desenvolupament territorial dels espais oberts, agrícoles i forestals, que assegurí les seves funcions ecològiques i alhora estableixi les bases d'un desenvolupament econòmic equilibrat entre l'àmbit urbà i l'àmbit rural. Cal abandonar la concepció de l'espai obert i dels espais naturals com espais passius i avançar decididament cap al seu desenvolupament com espais actius i, per tant, productius.

6. Treballarem per incorporar el factor de la despoblació entre els criteris de repartiment dels Fons Estructurals i de Cohesió. En el mateix sentit, treballarem per al reconeixement en els reglaments comunitaris de les Agrupacions d'Entitats Locals com a unitat territorial (LAU 1) també sobre la qual planificar la distribució i execució dels Fons Estructurals i de Cohesió.

7. Treballarem per incloure en el Tractat de Funcionament de la Unió Europea i en un nou reglament comunitari, el desenvolupament del concepte de "ultraperifèria demogràfica interior" per reconèixer la situació d'aïllament, i allunyament social i econòmic de les "Àrees Escassament i molt Escassament poblades d'Europa".

8. Enfortir la política de Desenvolupament Rural de la Unió Europea. Defensar una major dotació pressupostària amb la possibilitat d'arribar fins al 50% dels fons de la PAC. Donem suport que el pressupost de Desenvolupament Rural tingui un marc financer plurifons (FEGA - FEADER - FEDER - FSE) per garantir més profunditat d'impacte en els territoris rurals. Reforçarem el pes dels mecanismes participatius en l'assignació i gestió dels Fons Estructurals i de Cohesió

9. Treballarem per desenvolupar una Estratègia Europea de Territoris de Muntanya, que, en el marc de la Política de Desenvolupament Rural, vingui recollida

en un reglament comunitari que permeti coordinar les actuacions i fons disponibles en la defensa i suport a aquests territoris d'Europa.

10. Impulsar l'aprovació d'una directiva marc europea sobre sòls i terra, que permeti definir polítiques d'accés democràtic a la terra, especialment per als joves, que permeti enfrontar els processos d'acaparament i concentració, que sigui un instrument que garanteixi la protecció dels sòls fèrtils i en definitiva que impulsi polítiques responsables i sostenibles de gestió i governança sobre la terra i el sòl en el marc dels compromisos de lluita contra el Canvi Climàtic.

11. Fomentarem les sinèrgies entre els plans de desenvolupament rurals i urbans. Un desenvolupament econòmic equilibrat entre l'àmbit rural i urbà ha de reforçar les sinèrgies entre aquests dos àmbits.

12. Treballarem per a fomentar una concepció inter-regional dels fons FEDER. Els fons FEDER haurien de servir per estimular sinèrgies econòmiques entre territoris adjacents

BLOC 7:

Polítiques de sostenibilitat
i justícia ambiental:
agricultura, aigua, medi i
entorn natural.

BLOC 7: Polítiques de sostenibilitat i justícia ambiental: agricultura, aigua, medi i entorn natural.

La sostenibilitat ambiental no és un luxe és una necessitat. Davant la disminució de la biodiversitat, l'aire contaminat i la crisi climàtica accelerada, Europa ha de fer molt més i molt més ràpid en tots els àmbits polítics. Tenim l'obligació de preservar el medi ambient, tant per a la gent d'avui, com per als nostres fills demà. Hem d'assegurar la representació de tots els qui hereten el planeta.

L'acció ferma sobre el medi ambient pot millorar la vida de milions d'uropeus. Avui, segons els darrers estudis, només la contaminació de l'aire causa unes 800.000 morts prematures cada any a Europa, disminueix l'esperança de vida en 2,2 anys i debilita la qualitat de vida de milions més. Establir límits més estrictes sobre la contaminació protegeix l'aire que respirem. Passar a una agricultura sostenible fa que l'aigua que prenem sigui més neta. La prohibició de productes químics perillosos ajuda a prevenir problemes de salut. Les solucions netes i sostenibles són, a més, un camp de desenvolupament econòmic de futur.

Per preservar el nostres medis i entorns naturals, volem expandir les àrees protegides de forma significativa, assegurant-nos que cobreixin els ecosistemes clau i que garanteixin que la protecció realment funciona. Una major ambició s'ha d'alinejar amb més fons. La UE hauria de jugar un paper en l'aplicació de mesures bàsiques per a entorns saludables. La infraestructura i altres projectes finançats amb diner públic europeu no han de posar en perill la biodiversitat sinó que han d'ajudar a salvar-la i restaurar-la a nivell mundial.

La forma en què produïm i consumim aliments té un alt impacte en la nostra salut, el medi ambient i els animals. Volem reformar la política agrícola comuna d'Europa per passar de l'actual model d'agricultura a un de sostenible, incorporant-hi la perspectiva ecològica.

L'agricultura sostenible ajuda a reduir les emissions, salvar les abelles, revitalitzar les zones rurals i mantenir la nostra alimentació segura.

Volem redirigir els ajuts agrícoles a l'agricultura sostenible, basant-se en condicions justes i en els resultats. Les normes comercials haurien de permetre als estats membres compensar els productors nacionals per costos addicionals a causa d'una major protecció mediambiental, protecció animal o normes de salut pública. Per fer eleccions informades, les persones necessiten saber i poder traçar tot el procés productiu dels seus aliments, d'on provenen i com s'ha produït.

La pesca a Europa ha de tenir lloc dins d'uns límits sostenibles. Els tancaments estacionals de pesca que permeten la recuperació de les poblacions de peixos han de ser complides per tots els estats membres. S'ha d'aturar la pesca il·legal i importar els peixos necessaris per satisfer els estàndards europeus de conservació.

7.1 Justícia ambiental

Una base per a l'acció en matèria de sostenibilitat és l'enfortiment de la legislació ambiental i la seva millor aplicació a tots els nivells, inclosa la realització d'accions legals contra els qui la trenquen. La preservació del medi ambient també és un problema social. Defensem la justícia mediambiental. Els danys ambientals sovint afecten de manera desproporcionada els que ja estan lluitant, com ara comunitats de baixos ingressos i països pobres, per no parlar de generacions futures.

1. S'ha de garantir el dret a la informació i l'accés millorat a la justícia ambiental per als ciutadans i les organitzacions de la societat civil.
2. La UE ha de produir un nou i ambiciós programa d'acció mediambiental.
3. Demanem que s'estableixi un tribunal mediambiental internacional per abordar les violacions més greus del dret internacional del medi ambient.
4. Els grans projectes de construcció només s'han d'implementar després de consultes adequades amb la població local.
5. A la contractació pública europea s'hi han d'incorporar estàndards ambientals.

7.2 Política Agrària Comuna

El 48% del territori europeu són terres agrícoles. La utilització i el manteniment de la seva fertilitat són essencials en la lluita contra el canvi climàtic. 179 milions d'hectàrees són conreades per 10 milions d'explotacions agràries que generen 44 milions de llocs de treball tant en la producció, com en el sector alimentari. Europa es construeix necessàriament també sobre un món rural viu, i sobre un model d'agricultura familiar, social, viable i sostenible, lligat al territori. Els sistemes agraris europeus, els paisatges rurals i la rica cultura alimentària contribueixen a la riquesa material i immaterial d'Europa.

Els aliments que produeixen els agricultors i agricultores, representen el 70% de l'aliment fresc que consumim els ciutadans i ciutadanes europees. No obstant això, els preus que reben els agricultors i agricultores estan per sota dels costos de producció en tots els casos, aconseguint diferències al llarg de la cadena alimentària que superen en molts dels casos el 500%. La desregulació dels mercats agraris està portant a la ruïna i la reconversió a sectors productius com la llet, els cítrics, l'arròs o, recentment, la producció de remolatxa.

El proper Parlament Europeu tindrà entre una de les seves missions més complexes aprovar la nova Política Agrícola Comuna per al període 2020-2027 en la qual ja s'hi ha estat treballant al llarg dels darrers dos anys. Totes aquestes dades, juntament amb el fet que la PAC representa prop del 40% del pressupost de la UE, ens exigeixen la recerca de coherència amb els principis valors que defensem. I requereix a la UE que la PAC presenti coherència amb la resta de polítiques (ambientals i comercials, entre d'altres) que impulsa. Espanya rep cada any al voltant de 7.000 milions d'euros de la PAC el que significa que el 80% de la despesa pública de totes les administracions que es destina al sector primari i al desenvolupament rural tenen com a font de finançament la PAC.

Cada ciutadà o ciutadana destina 115 euros a l'any dels seus impostos a mantenir una PAC que, ara per ara, es distribueix de forma radicalment injusta entre territoris i sectors, afavorint fonamentalment a la gran producció agro-industrial.

Aquests recursos han de partir de la premissa d'una distribució més justa entre els seus beneficiaris i, alhora, amb una condicionalitat basada amb un sistema de control eficient del seu ús.

La Política Agrícola Comuna que defensarem al Parlament Europeu es basa en els següents principis: A) la defensa i prioritat del model d'agricultura i ramaderia social, viable, sostenible i lligat al territori. Una agricultura que incorpori la innovació essencial per a la seva adaptació al canvi climàtic i generadora d'ocupació. B) La defensa del medi rural a través d'una política de desenvolupament sostenible del medi rural més forta i participativa. C) Aprofundir i enfortir els mecanismes que permetin la transició ecològica cap a un nou model de producció agroalimentari alineat amb els objectius de sostenibilitat i de lluita contra el canvi climàtic. D) Garantia de preus remunerats i d'una renda agrària digna, per a això cal l'enfortiment de les mesures de regulació de mercats, integrant propostes de justícia de la cadena alimentària, amb mecanismes eficaços d'actuació que ens permetin recuperar el principi de preferència comunitària. I E) Una PAC lligada a l'ocupació i al manteniment d'actius en el medi rural.

Per això proposem:

1. Defensarem un Pressupost fort per a la PAC i rebutgem la retallada pressupostària, tant en ajuts directes com en desenvolupament rural a la PAC que haurà de ser aprovada l'any 2020.
2. Defensarem sempre una Política Agrícola Comuna orientada al model d'agricultura i de ramaderia social, sostenible, viable i lligada al territori. Aquest és el model que

una política agrària pública ha de defensar i donar suport a Europa.

3. Repartiment just i adequat dels ajuts directes. 1. Defensarem que els ajuts directes estiguin vinculats a l'objectiu de la renda agrària i condicionats a l'activitat productiva, sense exclusió de sectors. 2. Defensarem l'eliminació dels drets històrics en la distribució dels ajuts que generen una clara injustícia en el repartiment territorial. 3. Defensarem una redistribució de les ajudes a favor de les petites i mitjanes explotacions. 4. Defensarem el límit màxim en el cobrament dels ajuts. 5. Defensarem ajudes complementàries i ajudes a la incorporació tant per a joves com per a dones 6. Defensarem el manteniment dels ajuts acoblats per als sectors productius estratègics a nivell social, econòmic o ambiental, com ara la ramaderia extensiva. 7. Demanarem enfortir la condicionalitat de les ajudes al compliment de requisits ambientals i d'ocupació.

4. Defensarem una PAC que afavoreixi la transició ecològica de l'agricultura i la ramaderia. El 40% dels fons de la PAC han d'estar orientats als objectius de lluita contra el canvi climàtic.

5. Posarem especial esforç en la defensa de les mesures de regulació de mercats i transparència i justícia de la cadena alimentària que es regulen en la PAC:

1. Treballarem per desenvolupar un cos jurídic coherent que aprofundeixi en el principi que l'agricultura és un sector excepcional del dret de competència, com ja va dir la Comissió de competència. 2. Cal que els acords comercials incorporin en una avaluació d'impacte sobre el sector primari i, en segon lloc i de manera irrenunciable, clàusules de reciprocitat en matèria sanitària, mediambiental o social 3. Destinar, com a mínim, un 10% de la PAC a mesures de regulació de mercats i anticrisi. 4. Regular, amb més eficàcia les mesures de mercats i eines d'estabilització

d'ingressos. 5. Seguiment de l'aplicació de la Directiva sobre Cadena Alimentària i dels organismes de control.

6. Acabarem amb les subvencions de la PAC pels toros de lídia. El Parlament Europeu va aprovar eliminar de la PAC les ajudes destinades a la cria de toros destinats a la tauromàquia. Aquests recursos de la PAC han de ser destinats a les produccions agrícoles i ramaderes familiars i de proximitat i no a les, ja de per sí molt lucratives, explotacions ramaderes del toro de lídia.

7.3 Aigua

Afrontar el futur en matèria d'aigües a Europa i al nostre país suposa assumir de manera decidida l'actual context de canvi climàtic. En els propers anys, els cabals fluvials es veuran reduïts de mitjana entre un 20 i un 40%, alhora que l'augment dels cicles de sequera i els riscos d'inundació seran cada vegada més accentuats. Els ecosistemes aquàtics han de ser considerats com a patrimonis de la biosfera, sota domini públic. D'ells depèn la vida al planeta, i molt particularment la vida humana i la cohesió social. Per això han de ser gestionats des de la lògica de l'interès general, tant de les generacions actuals com futures, garantint-ne la sostenibilitat.

Tal com exigeix la Directiva Marc d'Aigües (DMA), defensem una gestió ecosistèmica integrada i sostenible de rius, llacs, aiguamolls i aqüífers a nivell de conca, alhora que assumim promoure de manera efectiva l'objectiu central de l'esmentada directiva que és recuperar el bon estat ecològic de les masses d'aigua, inclosos deltes, estuaris i ecosistemes costaners. En aquesta línia és cada vegada més important no només assegurar cabals ecològics als rius i règims sostenibles d'extracció en els aqüífers, sinó una adequada gestió dels fluxos sòlids (sediments), que avui "colmaten" els embassaments, de manera que arribin fins a les plataformes costaneres i puguin complir les seves funcions en la sostenibilitat de deltes (en progressiva subsidència-enfonsament i salinització) i platges. La Directiva Marc de l'Aigua i la seva adequada transposició als estats membres constitueix la base jurídica essencial per desenvolupar una política europea d'aigües en la perspectiva de canvi climàtic, i el nostre compromís serà defensar el seu manteniment davant dels que pretenen relaxar-ne la seva aplicació.

Sota aquesta perspectiva, recuperar els principis d'unitat de conca i de solidaritat i equilibri territorial resulta imprescindible. Cap conca es pot considerar excedentària i, per

tant, és inviable basar el futur de regions vulnerables en aportacions procedents d'altres fonts, no obstant això, sí que s'obre el repte a tot Europa de la posada en valor i de la regulació adequada de cabals suplementaris que procedeixin de la dessalació o la reutilització d'aigües regenerades.

Essent que el 80% de l'ús de l'aigua a les regions mediterrànies es destina a l'agricultura i a la ramaderia, el canvi climàtic agreuja els problemes de rendibilitat i viabilitat de moltes explotacions agràries i ramaderes. En aquest context, les polítiques de l'aigua i la seva interrelació amb l'agricultura van a tenir una gran transcendència per al futur de l'entramat socioeconòmic en el medi rural.

D'altra banda una adequada i ferma aplicació de la Directiva d'Inundacions és essencial per mitigar els riscos i els danys provocats per unes inundacions que seran cada vegada més intenses i freqüents a causa del canvi climàtic.

La política d'aigua que defensem ha de fer front de manera contundent als processos de privatització en tots els vessants. L'aigua és un bé comú indispensable per a la vida. La seva mercantilització no només posa en risc la gestió pública de l'aigua en relació amb l'agricultura sinó que atempta directament contra el subministrament urbà, posant en risc el dret humà a l'aigua.

Els principis que volem garantir per a la política d'aigües en la Unió Europea són els següents: a) l'aigua ha de ser gestionada com un bé comú i no com una mercaderia. Els rius, aqüífers i zones humides són patrimoni de la biosfera sota domini públic, gestionats des dels principis de sostenibilitat i d'interès públic superior. b) La planificació i gestió hidrològica s'han de fer en base als principis de sostenibilitat i amb l'objectiu de recuperar i conservar el bon estat de rius, zones humides i aqüífers, i reduir els riscos d'esdeveniments extrems, com sequeres i inundacions. c) La integralitat del cicle de l'aigua i el principi d'unitat de conca són essencials

al desenvolupament de polítiques d'aigua d'àmbit europeu. d) En un context de canvi climàtic és essencial promoure estratègies d'adaptació a aquest fenomen, en matèria de planificació i gestió d'aigües, així com a la resta de polítiques sectorials, com l'agrària, la turística o l'energètica basades en el principi de precaució, el que implica contemplar la metodologia del cas més desfavorable, per tal d'assegurar estratègies prudentes.

Per a l'acció al proper Parlament Europeu, proposem:

1. Garantir el compliment del dret humà a l'aigua i al sanejament de conformitat amb els instruments jurídics internacionals ratificats per Espanya i per la Unió Europea. Això implica la revisió de la Directiva Bolkestein relativa als serveis en el mercat intern, presentada per la Comissió Europea el febrer de 2004 i aprovada finalment al novembre de 2006, entrant en vigor el 28 de desembre de 2009 (Directiva 123/2006 / CE).
2. Defensar davant les institucions comunitàries la Directiva Marc d'Aigües (DMA) i vetllar pel seu adequat seguiment i aplicació, a més d'enfortir-la amb altres instruments jurídics complementaris. Amb l'objectiu de recuperar el bon estat ecològic de les masses d'aigua, respectant els règims de cabals ecològics que permetin garantir el bon estat de rius i aiguamolls davant del canvi climàtic i gestionar a nivell de conca dels fluxos sòlids i sediments dels quals depèn la sostenibilitat de deltes, platges i ecosistemes litorals.
3. Defensar una planificació hidrològica basada en estratègies d'estalvi i eficiència en l'ús, de gestió de la demanda, i de recuperació de costos en coherència amb la Directiva Marc d'Aigües. Això suposa més control sobre els plans hidrològics de conca en primer lloc i, en segon, sobre les infraestructures i plans de modernització del regadiu que es planifiquen des dels

estats i que es financen, en bona part, amb Fons Estructurals Europeus. En el mateix sentit, s'impulsarà una revisió i auditoria de les grans infraestructures que han generat durant anys una forta alarma social, el disseny de les quals escapa d'aquests principis.

4. Aplicar de manera rigorosa i completa la Directiva de Gestió del Risc d'Inundacions per tal de reduir els riscos i danys a persones i a béns. Danys que s'estan incrementant a tot Europa i que seguiran augmentant a causa del canvi climàtic.

5. Assumim el compromís de treballar per l'elaboració i aprovació de la Directiva sobre Recirculació i Reutilització d'Aigües Depurades, que garanteixi de manera segura i sostenible l'ús de cabals suplementaris de manera que sigui una alternativa viable per a les regions mediterrànies d'Europa i per als sectors productius que les requereixen.

6. Defensarem la necessitat de continuar donant suport a l'esforç de cofinançament en el seguiment a les recomanacions del CEDEX en matèria de sanejament per a petits nuclis rurals en territoris amb població dispersa, amb càrrec als Fons Estructurals i Fons de Cohesió de la UE.

7. Desenvolupament del Conveni d'Aarhus (Dinamarca) que va entrar en vigor el 30 d'octubre de 2001 sobre l'accés a la informació, la participació de ciutadania i les organitzacions socials i d'usuaris en la presa de decisions i l'accés a la justícia en temes ambientals i que té especial importància en matèria de política d'aigües.

7.4 Pesca

La situació actual dels pescadors, sobretot els artesanals i de petita escala, amb la constant pèrdua d'embarcacions i tripulants i, per tant, de l'aparell productiu, en una activitat que fixa població i economia local en els nostres pobles i comunitats, és un problema de primer ordre.

Polítiques burocratitzades, ineficaces i injustes en la seva aplicació respecte a les polítiques pesqueres de la UE, en què les clàusules de justícia social de la Política Pesquera Comuna (PPC) es queden en paper mullat davant del poder dels grans lobbies industrials. Aquest no és el camí que volem recórrer.

La manca en el compromís governamental, en la interlocució i intervenció en defensa del sector a Europa, l'acció d'uns governs irresponsables amb els interessos de la majoria social, així com la doble moral a nivell mediambiental constitueixen la pròpia contradicció entre el disseny pesquer de la UE i la realitat que viu la seva gent.

Hi ha un procés dual: d'atomització i concentració. Atomització i destrucció gradual del sector amb el desballestament de vaixells sense alternativa laboral o la desarticulació de teixit productiu han de tenir una resposta organitzada que faci viable, en l'horitzó proper, aquest sector estratègic que garanteix la qualitat alimentària de la ciutadania. Confrontar i donar una alternativa socialment responsable a un sector que avança cap a una concentració en cada vegada menys mans dels drets de pesca, dins el procés progressiu de privatització dels recursos i amb la sostracció a la ciutadania d'un recurs col·lectiu, amb resultants monopolístics i privatitzadors del patrimoni i els recursos marins que són de tots i totes és tasca dels i les que tenim un projecte alternatiu.

El nostre model de futur és el d'una pesca sostenible socialment, econòmicament i mediambientalment. Una equació que posa

al centre la gent de les nostres comunitats costaneres, que proporcioni productes de la mar de qualitat a la nostra població. Una economia embridada i respectuosa amb un entorn mediambiental que és la fonamental garantia de sostenibilitat a futur de la pesca.

Un model que doni viabilitat diversificada per a les nostres comunitats costaneres transició a una economia basada en la sostenibilitat que desplegui l'economia local, així com un entramat empresarial socialment i ecològicament responsable amb el qual transitar cap a un model d'economia circular al mar i models de sostenibilitat. Aquestes polítiques són les que fixen població en els territoris, respectuoses amb el paisatge, el paisanatge amb les pràctiques tradicionals sostenibles i que reforcen les estructures socials i culturals de la gent de la mar.

Proposem:

1. La necessària redimensió en la gestió de les quotes de pesca i el seu actual repartiment, que permeti uns marges raonables i suficients per als ingressos dignes de tot el sector, en condicions d'equitat i primant la sostenibilitat de la producció, diàleg sobre bases de transparència i de claredat institucional. Un repartiment de contingents sobre la base de la sostenibilitat econòmica, social i ecològica de tots els caladors. En aquesta lògica és necessària la reavaluació dels estocs pesquers i la capacitat de la flota sota criteris científics independents i transparents. No està funcionant correctament en el repartiment de les quotes quan fa anys que s'apliquen les quotes sobre el criteri dels RMS (rendiment màxim sostenible) i els estocs segueixen perdent massa biològica amb la consegüent retallada de quotes en moltes de les espècies. La nostra proposta és avançar en unes quotes de captures per ràtio vaixell/tripulació sobre la base d'un nou repartiment de quotes intransferibles, sobre criteris vinculats als tripulants a bord, arts

de pesca i caladors, en condicions d'equitat social i igualtat territorials.

2. Anàlisi i increment de la inversió en l'avaluació i seguiment a nivell local i per caladors del canvi climàtic i la seva incidència sobre la pesca i els hàbitats costaners.

3. Investigació transparent i independent de l'impacte mediambiental de la contaminació sobre la biomassa i la reproducció de les espècies, especialment l'avaluació de la incidència dels micro-plàstics i la seva entrada en la cadena tròfica.

4. Canvi del model i del paradigma, la nostra aposta és la de treballar en la línia del progrés de l'aqüicultura multitròfica integrada i l'aqüicultura en extensiu, posant el focus en els models d'aqüicultura a "estuàri".

5. Democratització de la representació i la gestió de la PPC en els estats, els seus territoris i en el local. Defensa de la transparència i participació democràtica en les polítiques pesqueres en totes les baules del seu disseny i normativització, amb interlocució real, democràtica i participativa de tots els sectors de la pesca en condicions d'equitat en el seu disseny, sobre les bases del diàleg de tots els actors de la pesca. Cal definir una figura jurídica que permeti el desenvolupament de la co-gestió de les pesqueres incloent a tots els actors interessats (pescadors, empreses, mariscadores, ONG, científics, administració, etc.), per promoure la pesca sostenible i aplicar correctament una política pesquera realment comuna.

6. Confrontació i persecució efectiva per part de la UE envers les pràctiques de pesca il·legal, així com la deslocalització empresarial per esquivar la normativa mediambiental, l'ús de banderes de conveniència que pretenguin sortejar les normatives mediambientals, laborals o de justícia social.

7. Els acords internacionals constitueixen una part important de la gestió de la pesca a la UE. Hi ha dos tipus principals d'acords internacionals de pesca: els acords bilaterals i els acords multilaterals. Cal definir acords pesquers internacionals justos i compromesos amb la defensa dels drets humans i el dret internacional. El trist exemple de l'acord entre la UE i el regne del Marroc, esquivant la legalitat internacional en la mesura que opera en aigües reconegudes a la República Àrab Saharauí Democràtica (RASD) són un exemple de mala gestió de la UE quan no senzillament maliciosa d'aquest tipus de tractats.

8. Cal també reflexionar com pràctiques de pesca, socialment controvertides i mediambientalment, com a mínim, dubtoses, que difícilment serien admeses en les aigües territorials europees, són desenvolupades sota el paraigua d'aquests acords. A més, les compensacions d'aquests acords tenen, en molts casos, un destí incert cap a estats de dubtosa legitimitat democràtica o de respecte als drets humans. Acords en aigües africanes com el Marroc, Mauritània i Senegal, on vaixells europeus es mouen per tots els oceans gràcies a les subvencions i ajudes europees procedents de la Política Pesquera Comuna (PPC), arribant fins a les aigües del Pacífic, a Xile o Perú on vaixells de pavelló europeu estan esgotant els estocs del sorell.

9. Transició ordenada de les arts de pesca amb major impacte mediambiental cap a models de gestió i extracció sostenibles recolzant-se en una R+D+I per a una transició responsable i socialment justa.

7.5 Biodiversitat

La Unió Europea ha de liderar a nivell mundial la lluita contra la pèrdua de biodiversitat i dels serveis ecosistèmics associats dels quals depèn la nostra societat, causada per la degradació contínua dels ecosistemes. En l'àmbit europeu, s'haurà de revisar l'Estratègia de Biodiversitat, reforçant les mesures a prendre per assolir de forma efectiva els objectius de frenar el procés d'extinció d'espècies i serveis ecosistèmics. Cal fomentar la recuperació neta de biodiversitat endèmica i, per tant, la restauració dels ecosistemes, de manera compatible amb una activitat humana respectuosa i sostenible.

Amb aquest objectiu, proposem:

1. Dotar l'Estratègia de Biodiversitat de pressupost suficient per poder identificar aquelles activitats humanes, projectes o pertorbacions que estiguin perjudicant les espècies i els ecosistemes d'Europa. Un cop identificats, es desenvoluparan Plans de Correcció i Compensació específics a escala europea per eliminar l'impacte negatiu de l'activitat, que hauran de considerar aspectes i propostes tècniques de tot tipus per a la consecució de l'objectiu de conservació i recuperació de les espècies i ecosistemes, incloent-hi mesures de caràcter jurídic o legislatiu.
2. Ampliar la superfície de les zones protegides de la UE, les zones amortidores ("buffer") que les envolten i els passadissos naturals, fins al 20% en terres i mars.
3. Promoure, a tota la Unió Europea i no solament als espais de la Xarxa Natura 2000, la planificació, redacció, aprovació i execució de Plans de Restauració d'Ecosistemes i Plans de Recuperació d'Espècies Amenaçades, per tal de recuperar la biodiversitat en perill i els serveis ecosistèmics degradats o destruïts, de forma coherent en tot l'espai europeu. El mecanisme de finançament, a càrrec

del pressupost comunitari, ha de superar en concepte, amplitud, abast i quantia als programes LIFE, proporcionant la continuïtat i estabilitat que es necessiti fins a aconseguir eficaçment l'objectiu.

4. Gestionar de manera eficaç les àrees protegides de manera que garanteixin la seva conservació.
5. Incentivar el desenvolupament d'estudis científics sobre el possible efecte del canvi global sobre els ecosistemes europeus i, particularment, sobre els espais de la Xarxa Natura 2000. Per a les àrees en què es prevegi un important impacte negatiu, treballarem en el disseny i execució de plans especials d'adaptació que mirin de contrarestar-ne els efectes.

6. Investigar i combatre possibles vulneracions de zones protegides del territori per Xarxa Natura 2000. En particular, caldrà una mirada atenta a l'impacte de projectes extractius i de plantes de tractament de purins. En paral·lel, caldrà racionalitzar la cabana porcina per tal d'evitar la contaminació d'aqüífers i l'afectació de la biodiversitat del territori.

7. Exigirem la revisió en profunditat, el grau d'aplicació i la qualitat de la transposició, de totes les directives ambientals als diferents estats de la Unió Europea i, especialment, de les Directives d'Aus, Hàbitats i Avaluació d'Impacte Ambiental. Es promouran mesures per reforçar la vigilància del compliment i bona transposició de les directives ambientals, així com per agilitzar i endurir el mecanisme sancionador en cas d'incompliment de la normativa.

8. Revisar les lleis de protecció de la natura per reforçar la seva aplicació, introduir sancions més elevades i impulsar els procediments d'infracció oportuns per als estats membres que no els respectin. Revisar la directiva de responsabilitat ambiental per augmentar-ne les sancions.

9. Donar suport als estats membres en un enfocament territorial de la planificació física que preservi la natura i la biodiversitat.

10. Per protegir la integritat dels ecosistemes europeus, de les espècies endèmiques europees, així com també de les espècies i hàbitats de més enllà de les fronteres de la Unió Europea, promourem la prohibició als estats membres de la importació de tota mena d'espècies exòtiques. En aquest sentit, es reforçaran les mesures per acabar amb el tràfic il·legal d'espècies amenaçades i/o dels seus productes derivats. A més, en el cas de recursos naturals com la fusta, s'intensificaran els controls per assegurar que la seva producció i comercialització es realitza seguint criteris estrictes de gestió sostenible.

11. Exigir que la Comissió Europea vinculi totes les futures subvencions de la PAC a les tècniques agrícoles compatibles amb les abelles i altres insectes pol·linitzadors. La forma més eficaç de garantir la biodiversitat, el medi ambient, la sobirania alimentària i la supervivència dels pol·linitzadors d'Europa i garantir un aliment sa és prioritzar els règims agraris ecològics i ecològics en la futura PAC i avançar cap a una política alimentària comuna.

12. Aturar la desforestació i la degradació dels boscos i permetre que tornin a produir proporcionaria almenys el 30%, a escala global, de totes les mesures de mitigació necessàries per limitar l'escalfament global a 1,5 °C. Segons els seus propis càlculs, la Unió Europea és el major importador per càpita de productes agrícoles per alimentar la nostra producció d'animals o per als biocombustibles. La UE ja ha regulat la fusta il·legal, la pesca il·legal i els minerals de conflictes però encara no hi ha legislació per regular les conseqüències negatives massives del clima sobre les importacions agrícoles.

13. Normes d'ús del sòl que protegeixin la biodiversitat i la natura tant en la política agrícola comuna com en els fons de cohesió, incloent-hi almenys el 50% dels fons per a la transformació agroecològica de les pràctiques agrícoles i una condicionalitat més estricta i millorada per a tots els agricultors que reben fons.

14. Fixar un objectiu de reducció vinculant del 50% per a l'ús de pesticides el 2050.

15. "Due diligence" (diligència prèvia d'auditoria) obligatòria en el sector de la producció de fusta.

16. Certificació obligatòria en el sector dels biocombustibles.

7.6 Aire. Contaminació i gestió de residus. Plàstics i tòxics.

La Unió Europea ha de liderar a nivell mundial una transformació de tot el sector productiu dirigint-lo cap a la sostenibilitat, en la qual es minimitzi la producció de residus i agents contaminants i es tanquin els cicles de vida de tot tipus de materials a través de la reutilització i el reciclatge massius. Per això, es promouran Directives per afavorir aquesta transició en tots els àmbits. Caldrà d'estudiar-ne i planificar-ne l'ús, la possible reutilització i la via de reciclatge de qualsevol tipus de material o producte químic. A més tot el sector productiu ha d'avaluar i planificar de nou la seva activitat per reduir al màxim el consum d'energia, aigua i materials. Cal situar l'atenció i la responsabilitat especialment en els productors, no només en els usuaris.

Volem que la UE lluiti per una economia circular no tòxica de residus zero, on els residus i la contaminació quedin fora del disseny, ja que els productes, especialment els materials plàstics, romanen en la biosfera durant molt de temps i els sistemes naturals poden regenerar-se.

És important abordar aquest assumpte a nivell de la UE perquè els productes que es converteixen en residus es venen i eliminen en el mercat únic de la UE i perquè la contaminació no coneix fronteres. El Parlament Europeu, juntament amb els governs dels estats membres de la UE, ha estat l'encarregat de definir els principis, els objectius i les mesures per a la gestió de residus a la Unió Europea des dels anys 70, a través de directrius i normatives.

La contaminació del plàstic està perjudicant el planeta, esquitxant rius, afectant mars i la vida silvestre i alliberant productes químics tòxics cap al medi ambient. Necessitem un canvi urgent en la forma en què consumim plàstics

a tot Europa i al món. El plàstic prové dels combustibles fòssils, de manera que reduir el consum de plàstic és essencial per reduir l'ús de recursos fòssils i lluitar contra el canvi climàtic.

Alguns dels àmbits específics per a l'acció i regulació al Parlament Europeu són: les bosses de plàstic, els plàstics d'un sol ús, l'obsolescència programada de molts productes o la prohibició de substàncies tòxiques presents als plàstics. Alhora, les institucions europees, a través de la redirecció dels seus pressupostos i inversions, té capacitat d'incidència en el finançament de la recerca en eficiència en els recursos i en la direcció dels Fons de Cohesió i les Inversions.

No volem prohibir tots els plàstics però volem reduir-ne dràsticament l'ús de tots els inútils, en particular els plàstics d'un sol ús i els envasos innecessaris i limitar l'ús del plàstic només quan sigui necessari. També volem assegurar-nos que les alternatives existents es puguin generalitzar.

De cara a la propera legislatura europea, proposem:

1. Revisar els estàndards de qualitat de l'aire per tal que compleixin les directrius de l'OMS i tancar les llacunes de la Directiva NEC (sostres d'emissions nacionals).
2. Per protegir la salut i la seguretat de la població europea, prendrem mesures per reforçar la vigilància i el seguiment del compliment, per part dels estats membres, de les actuals i futures directives sobre gestió de residus i contaminació, enfortint i agilitzant-ne també els mecanismes sancionadors. Impulsarem, des del Parlament Europeu, mesures més decidides per reduir la contaminació de l'aire, com ara sostres d'emissió atmosfèrica ambiciosos i vinculants.
3. Donar suport financer a les autoritats locals per desenvolupar i implementar plans

de mobilitat urbana sostenible (SUMPS).

4. Desincentivarem, amb importants multes, als estats que no impulsin la indústria del reciclatge, que mantinguin abocadors il·legals o que siguin negligents davant abocaments accidentals o intencionats d'agents contaminants. S'imposaran també restriccions al comerç internacional de productes que generin un alt percentatge de residus no biodegradables, difícils de reciclar i perillosos, així com la venda de residus a tercers països que no acreditin disposar dels mitjans per a la seva correcta gestió i reciclatge.

5. Promourem el desenvolupament de tota una autèntica indústria del reciclatge a la Unió Europea, creant una xarxa tecnològica de recollida, recuperació, emmagatzematge, separació, depuració, processat i "refabricació" de materials (en particular els compostos), per tal d'eliminar en la major quantitat tècnicament possible la generació de residus i de contaminació i de minimitzar l'extracció de matèries primeres de la natura.

6. Prendre mesures per fomentar la investigació (R+D+i) en processos de biodegradació, neutralització i noves tècniques o vies de reciclatge en general, que facilitin la reutilització de residus, productes de rebuig i compostos contaminants, així com per afavorir el desenvolupament de nous materials biodegradables i/o fàcilment reciclables.

7. L'estratègia de la UE per als plàstics ha de pivotar sobre dos elements. En primer lloc, cal assegurar una ràpida transposició i complir amb la recent aprovada limitació i prohibició a escala europea de determinats productes de plàstic d'un sol ús (bosses, estris de menjar d'usar i llençar). En segon lloc, cal la introducció d'un impost sobre plàstics no reciclables, productes de plàstic d'un sol ús i sobre els combustibles fòssils que s'utilitzen com a matèria primera.

8. Abordar el problema dels residus sòlids urbans que obturen els sistemes de canalització d'aigües residuals. Normativament, avançar en la regulació de la degradabilitat en la fabricació dels materials obturants com les tovallolletes humides. En paral·lel, cal promoure que els fons europeus per a infraestructures, des d'una perspectiva ambiental, puguin incloure les adaptacions al respecte de col·lectors i sobreeixidors. Dimensions complementàries per tal que la ciutadania visibilitzi el problema.

9. Defensem la reducció dels residus procedents d'envasos i embalatges, la reutilització sobre el reciclatge mentre sigui possible i la substitució de materials difícilment reciclables com el poliestirè, els plàstics combinats o altres compostos mixtos i perillosos, per productes alternatius biodegradables i innocus.

10. Cal establir, a tota la UE, un calendari de terminis ambiciós per a la implantació de sistemes de Sistema de Dipòsit, Devolució i Retorn d'envasos (model SDDR). Per tal d'accelerar-ne el procés, caldrà establir incentius estatals i regionals per als territoris que aconseguixin percentatges de reciclatge de residus superiors al 60% en els pròxims anys mitjançant la consolidació de sistemes de recollida separada de diferents tipus de residus, per exemple: orgànics, vidre, envasos, tèxtils, cartró/paper, olis, electrodomèstics i escombraries electròniques. Es promourà especialment el compostatge com a mètode de gestió dels residus orgànics.

11. Defensem l'eliminació progressiva de la incineració com a procediment de gestió de residus, substituint-la per altres menys perjudicials per a la salut humana i el medi ambient. Es promourà la paralització dels projectes actuals i de noves autoritzacions de funcionament de plantes incineradores i de co-incineració en forns de ciment a tota la Unió Europea.

12. Volem que la UE adopti objectius vinculants d'eficiència en recursos basats en la reducció de l'ús de recursos en un 30% abans del 2030, en comparació amb 2014. La UE hauria de produir-se plenament de manera sostenible abans del 2050.

13. Volem la integració del consum de recursos en la comptabilitat econòmica, en les avaluacions d'impacte de les polítiques i en les polítiques macroeconòmiques com el Semestre Europeu, tal com ja ho va demanar el Parlament els anys 2012 i 2015. Tot i que reciclaríem tots els residus, per a la majoria dels materials, encara necessitaria un subministrament constant de materials verges per satisfer els nostres nivells de consum. L'economia circular per si sola pot millorar la disponibilitat de materials però no pot proporcionar un subministrament infinit i creixent. Volem que la política econòmica mesura i redueixi el consum de recursos en termes de terra, aigua, carboni i materials per donar a les generacions més joves l'oportunitat de viure dins dels límits del planeta.

14. Volem que la Comissió proposi una legislació addicional, més enllà dels esforços voluntaris i els objectius de rebuig, que amplii la vida dels productes, lluitin contra l'obsolescència planificada i ens desviïn de la societat de desgast, com ara: estàndards de disseny ecològic, major durabilitat, reutilització, fabricant productes reparables, i augmentant les garanties i els períodes de càrrega de prova dels productes.

15. Volem que la UE impulsi de manera proactiva els estàndards d'eficiència dels recursos i l'"enfocament de més avançat" ("Top Runner approach") en els estàndards d'ecodisseny de la UE -així com en les cooperacions internacionals com el programa Energy Star-, per donar suport al desenvolupament de productes i equipaments tecnològics més eficients.

16. Volem que la Comissió garanteixi l'aplicació adequada de les disposicions de la legislació sobre productes químics de la UE per substituir eficaçment substàncies de gran preocupació, millorar el reciclatge i fomentar el desenvolupament de cicles materials no tòxics.

17. Volem que la Comissió desenvolupi una estratègia (llargament postposada) per un mediambient sense tòxics ("non-toxic environment strategy"), tal com exigeix el setè Programa d'Acció Mediambiental, incloent les mesures legislatives i el suport pressupostari per implementar les seves accions.

18. Volem més finançament de la UE, en particular del fons de cohesió, que s'orienti a les comunitats, en lloc de només a les grans infraestructures. Fins ara, aquests fons s'han utilitzat per perpetuar l'economia lineal mitjançant el finançament majoritari d'abocadors i incineradores. A més de promoure la infraestructura adequada, els fons de la UE s'han d'utilitzar per establir iniciatives de menor envergadura, sovint dirigides per ciutadans o organitzacions socials o iniciatives de PIME, com ara xarxes de reparació i iniciatives de reducció de residus, ressaltant els múltiples beneficis que aporten a les comunitats.

7.7 Benestar animal

Els animals tenen dret a viure sense abusos, motiu pel qual exigim la prohibició, entre d'altres, de l'explotació de la pell i el transport no veterinari d'animals vius a llargues distàncies. Els animals en granges han de tenir garantit el dret al comportament natural.

En aquest sentit:

1. Impulsarem la prohibició d'importar a la Unió Europea tot tipus d'animals capturats en llibertat, encara que es tracti d'espècies no amenaçades. Es promourà l'adopció de mesures també per incrementar la formació i els mitjans dels cossos policials dels estats membres per combatre els delictes contra el tràfic il·legal d'espècies, al qual es donarà rang de prioritari. Impulsarem la revisió d'acords internacionals per tal augmentar-ne el control i la vigilància. Reforçarem les normatives europees i la seva aplicació perquè hi hagi el màxim control en el comerç amb espècies d'animals, com a pas previ a la prohibició i per frenar el comerç il·legal.
2. Defensarem que es sigui obligatori per als animals domèstics a la Unió Europea la implantació de microxips, així com l'establiment d'un sistema de llicències i homologacions per a les empreses de cria i transport d'animals, amb l'objectiu d'assegurar-ne el benestar i la traçabilitat. Impulsarem mesures i un marc legislatiu europeu en la tinença i la convivència responsables. Avançarem en mesures i controls que garanteixin el benestar animal, en les condicions de cria, transport, traçabilitat, xipatge i llicències.
3. Es treballarà també des de la UE per eliminar el caràcter d'excepcionalitat per raó de cultura o tradició com a eximent del compliment de la normativa sobre benestar animal i contra la crueltat en tots els casos, de manera que el toro de lídia sigui considerat com un animal més, i que la tauromàquia, com altres costums tradicionals que suposin tortura animal no puguin ser considerats espectacles. Cal recordar que el Parlament Europeu va aprovar eliminar de la PAC les ajudes destinades a la cria de toros per a la tauromàquia. De la mateixa manera, exigirem que els animals en espectacles circenses estiguin subjectes a la normativa sobre benestar animal, anant cap a l'eliminació progressiva de la seva presència en aquests espectacles en tots els estats membres.
4. Impulsarem davant del Parlament Europeu l'ampliació de la Directiva 1999/22/CE sobre parcs zoològics per incorporar-hi criteris de benestar animal, així com mesures per reforçar la vigilància dels centres actuals amb l'objectiu de garantir el compliment de la normativa. Impulsarem mesures per a la transformació dels zoològics i l'eliminació del seu actual caràcter comercial i de vella concepció, incorporant-hi la visió de l'educació ambiental, la protecció de la biodiversitat i la recuperació d'espècies. Revisarem els convenis internacionals per garantir el benestar animal, aturar la destrucció de la naturalesa amb l'objectiu de revertir la corba de pèrdua de biodiversitat.
5. Promourem l'elaboració d'un conjunt de mesures per a la reducció racional de l'experimentació amb finalitats científiques amb animals, com l'adopció d'una estratègia per al desenvolupament i validació científica d'aquells mètodes d'assaig que puguin realitzar-se sense animals.
6. Es pressionarà, des de l'Eurocambrà, perquè la Unió Europea exerceixi una influència positiva per posar fi a la caça de balenes, tant a través dels estats membres que pertanyen a la Comissió Balenera Internacional (CBI), com de la pressió que la diplomàcia europea pugui exercir sobre altres països. Exigirem a la CBI efectivitat i

BLOC 7.

Polítiques de sostenibilitat i justícia ambiental: agricultura, aigua, medi i entorn natural

transparència. Prioritzarem la protecció de mars i oceans, amb criteris de sostenibilitat i responsabilitat, el creixement de les activitats que es realitzen, augmentant les zones marines protegides. Impulsarem un acord internacional vinculant pel qual es prohibeixin els abocaments de plàstic.

BLOC 8:

Feminisme i LGTBI

BLOC 8: Feminismes i LGTBI

L'avanç cap a una Europa democràtica, cohesionada i igualitària passa per un projecte polític feminista que garanteixi els drets i llibertats de totes les persones. Malgrat això, els interessos econòmics patriarcals travessen les polítiques de la Unió i es tradueixen en múltiples discriminacions, violència, treballs no reconeguts, precarietat. Per això, els principis i propostes feministes constitueixen una alternativa contundent a les polítiques que prioritzen l'austeritat i les retallades socials davant el benestar comú a Europa.

Podem llistar algunes dades claus a escala europea per veure la magnitud del repte: La diferència salarial entre homes i dones és del 16,5% i, d'acord amb Eurostat, en alguns països aquest desfasament s'ha incrementat en els darrers 5 anys. La bretxa de gènere de les pensions és d'un 40%. Encara més preocupant és el fet que, en alguns països, entre un 11% i un 36% de les dones no tenen accés a una pensió. Les dones encara només representen un 28% dels parlamentaris nacionals. Els homes dominen les principals posicions "econòmiques": tots els bancs centrals dels països de la UE, excepte Xipre, estan dirigits per homes. Només el 5% dels CEO i el 7% de les posicions a consells d'administració de les majors companyies cotitzades en borsa són dones. 1 de cada 3 dones de la UE han estat víctimes de violència sexual. Les dones treballadores europees passen gairebé 3 vegades més temps fent treballs no remunerats que els homes (en general fan 22 hores setmanals i els homes fan 9 hores).

Amb el ritme actual d'assolir la igualtat de gènere a Europa, encara es trigarien 70 anys a assolir un salari igual, 40 anys fins que el treball domèstic sigui igualment compartit i 20 anys en aconseguir una representació igual en la política. No estem disposats a esperar tant de temps.

La igualtat de gènere ha de ser central a totes les nostres polítiques. Volem lleis fortes sobre la igualtat de remuneració per un treball igual. Atès que les dones d'Europa continuen fent al

voltant de dos terços del treball no remunerat a casa, els permisos parentals s'han d'allargar i distribuir de manera més equitativa entre els pares. Volem oferir una millor protecció per a les treballadores embarassades. També demanem una millora real en la cura infantil d'alta qualitat accessible i assequible.

Les quotes de gènere en els consells de grans empreses i la paritat en els comitès executius de les institucions de la UE poden contribuir a representar millor les dones en la presa de decisions. Per aconseguir la igualtat a Europa, les persones dels diferents gèneres han de beneficiar-se, igualment, del pressupost de la UE.

Lluitem per l'empoderament i l'autodeterminació de les dones. Els europeus continuen tenint un desigual accés a la salut i als drets sexuals i reproductius. Volem garantir una assistència i serveis sexuals i reproductius gratuïts i accessibles, de bona qualitat i segurs per a tothom, inclòs l'avortament. S'ha de reforçar el dret de les dones a decidir sobre l'avortament, especialment quan és particularment limitat. La informació sobre anticoncepció i avortament ha de ser fàcilment disponible a tots els països.

Europa ha de lluitar contra la violència de gènere amb determinació. Tots els països europeus han d'implementar el Conveni d'Istanbul com a prioritat.

Apostem pel feminisme perquè significa triar un projecte de societat que cuida i allibera sense deixar enrere ningú, independentment del seu gènere, edat, cultura, situació administrativa, orientació sexual, etc. Un projecte que garanteix la implementació de la Carta Europea de Drets Humans i el Conveni d'Istanbul des d'una òptica integral, amb perspectiva de gènere i incloent-hi una mirada feminista i interseccional. Per això, prioritzarem que les polítiques a Europa situïn la vida al centre i garanteixin que totes les persones valem com a éssers humans igualment plens.

La nostra proposta per a una Europa feminista busca desestructurar la desigualtat sexista per erradicar les violències masclistes des d'una estratègia que inclogui la interseccionalitat i els drets de les persones LGTBI (lesbianes, gais, trans, intersexuals). Treballarem per reconèixer i redistribuir les cures sense oblidar-nos de cuidar a qui cuida. Defensem la necessitat de garantir els nostres drets i l'accés a la justícia. Demandarem un gir cap a una cultura política feminista. Per això exigirem la transversalitat de gènere en totes les polítiques europees i reforçarem la participació política de totes les dones i nenes en igualtat de condicions.

Per tot això, la proposta política relativa a Feminismes i LGTBI que defensem al Parlament Europeu es basa en els següents principis: a) llibertat; b) drets humans, igualtat i no Discriminació; c) interseccionalitat i 4) transversalitat de l'anàlisi i les propostes feministes.

Amb aquesta voluntat de transversalitzar i fer centrals les polítiques feministes tot i que llistem a continuació les principals propostes i compromisos feministes, volem indicar que al llarg dels altres capítols del programa hi trobareu les propostes i la mirada de gènere específica.

8.1 Posar la vida al centre de les polítiques a través del reconeixement i la redistribució de les cures.

1. Impulsar, en el marc de la Directiva de conciliació de la vida laboral i familiar, la inclusió i revisió de la directiva de maternitat a fi d'establir un paquet de conciliació coherent, comprensiu i que promogui una veritable distribució igualitària de la cura i les responsabilitats familiars. Reclamar, en aquest mateix marc, l'extensió del permís de paternitat, dels permisos de cura i de la no transferibilitat i la remuneració al 100% de tots els permisos. Promoure a nivell europeu que s'avanci cap a un sistema de permisos i prestacions per al cura i atenció de menors per part dels seus progenitors/es en cas de naixement, adopció o custòdia amb fins d'adopció o acolliment d'un mínim de 16 setmanes, iguals, 100% remunerats i no transferibles.

2. Exigir que la Directiva de conciliació de la vida laboral i familiar inclogui les persones treballadores autònomes o establir un marc legislatiu propi per tal que aquestes persones puguin exercir els seus drets.

3. Impulsar una directiva sobre el temps de treball amb la setmana laboral de 35 hores sense reducció salarial com a horitzó, com a instrument de creació d'ocupació i conciliació de la vida laboral i personal i per la redistribució igualitària del treball domèstic i de la cura. Promoure la racionalització dels horaris laborals impedit la flexibilitat imposada per l'empresari sense comptar amb l'acord previ de la treballadora o treballador.

4. Reclamar la ratificació, per part de la UE, i els estats membres del Conveni 189 de l'Organització Internacional del Treball (OIT) i la introducció d'un marc general europeu i d'unes directrius europees per a

la professionalització del treball domèstic i l'atenció assistencial, de manera que es reconeixin i normalitzin les corresponents professions, drets laborals i competències per dignificar les condicions laborals i respectar els drets de les persones treballadores domèstiques.

5. Revisar els "Objectius de Barcelona" fixats per la Comissió Europea sobre l'accessibilitat i qualitat de llars d'infants des del naixement fins a l'edat escolar obligatòria a fi de promoure la universalitat i qualitat d'aquests serveis públics i fer-los d'obligat compliment per als estats membres. Exigir que s'estableixin uns objectius similars en matèria de cures a la gent gran, persones amb discapacitat i altres persones dependents amb eines de supervisió que han de mesurar la qualitat i l'accessibilitat d'aquests serveis.

6. Exigir que la inversió en serveis públics es considerin una prioritat dins del marc financer plurianual de la UE i que es destinin més recursos a desenvolupar serveis i infraestructures socials, especialment a través del Fons Social Europeu, els Fons Estructurals i els Fons Europeus per Inversions Estratègiques.

134

8.2 Garantir els drets laborals i econòmics de totes les dones.

Volem establir mesures vinculants per a la transparència salarial. Seria el primer pas per superar la bretxa salarial de gènere ja que li donaria visibilitat i ajudaria a establir les vies necessàries per eliminar-la. La igualtat de remuneració a igualtat de feina ha estat un principi de la UE des del Tractat de Roma, el 1959.

1. Exigir la revisió de la Directiva 2006/54/CE relativa a l'aplicació del principi d'igualtat d'oportunitats i igualtat de tracte entre homes i dones en assumptes d'ocupació que incorpora el principi d'igualtat de retribució per tal d'establir mesures vinculants, objectius clars, mesures de control i sancions per eliminar d'una vegada per totes la bretxa salarial.

2. Exigir que les recomanacions en la proposta de Directiva de la Comissió relativa a la transparència salarial siguin obligatòries per a totes les empreses i administracions públiques de la UE a fi d'establir un marc europeu contra la bretxa salarial similar a l'introduït per Islàndia.

3. Establir una estratègia europea per acabar amb la bretxa de pensions amb objectius específics i una clara coordinació entre la Comissió i els estats membres. Aquesta estratègia hauria fixar objectius clars per protegir a les persones més vulnerables i per la prevenció en el futur d'aquesta bretxa abordant les seves causes subjacents: desigualtats en el mercat laboral, bretxa salarial, desenvolupament de la carrera i oportunitats per a exercir una activitat professional a temps complet, la segregació en el mercat laboral, la precarització de sectors laborals feminitzats, entre altres.

4. Demanar a la Comissió i al Consell que introdueixin un pilar d'igualtat de gènere en l'Estratègia 2020 (i la pròxima estratègia post 2020) i un objectiu concret per a lluitar contra les bretxes de gènere. Reclamar a la Comissió i als estats membres una inclusió més gran de la perspectiva de gènere en el procés de coordinació econòmica del Semestre Europeu i que els objectius de gènere siguin inclosos dins de les recomanacions específiques, país a país, de la Comissió i dins dels programes de reforma nacional.

5. Exigir a la Comissió Europea que, conjuntament amb l'Institut d'Igualtat de Gènere (EIGE), monitoritzi les desigualtats existents en base a dades desglossades per gènere i amb perspectiva interseccional tenint en compte múltiples formes de discriminació basades en l'orientació sexual, l'origen, l'estatus migratori, la discapacitat, la classe o la religió, entre d'altres.

6. Instar al Consell que desbloquegi la Directiva de quotes als consells d'administració de les empreses que cotitzen en borsa per tal d'abordar el considerable desequilibri existent entre dones i homes en l'àmbit de la presa de decisions de les grans empreses.

7. Promourem unes pensions justes per a les dones, garantint un sistema de pensions mínimes decent i assegurant que les llacunes de cotització són compensades posant en valor el treball reproductiu.

8.3 Garantir el reconeixement, accés i gaudi dels drets sexuals i reproductius per a totes

1. Demanar a la Comissió Europea que impulsi iniciatives per motivar que els estats membres apliquin mesures que garanteixin una sexualitat lliure per a totes les dones i fomentar l'oferta d'educació sexual i relacions afectives, i sobre l'accés a mètodes contraceptius segurs de forma accessible i assequible per a tots i totes les persones joves i adolescents.

2. Exigir a la Comissió, en el marc de la pròxima estratègia de salut de la UE, que treballi per eliminar la patologització de les persones LGTBI i per garantir el seu accés a la salut en igualtat de condicions.

3. Promoure que els estats membres i totes les institucions europees acordin incloure, dins de la Carta Europea de Drets Fonamentals, el dret a l'avortament segur, lliure i gratuït als centres de salut pública, concedint a les dones tota la informació necessària perquè pugui triar, regulant l'objecció de consciència i impedit l'assetjament sobre les dones i els professionals que realitzen aquesta pràctica mèdica.

4. Reclamar que la Comissió Europea consideri una prioritat, dins del marc de lluita contra la violència de gènere, l'erradicació qualsevol forma de violència obstètrica, control reproductiu, esterilitzacions forçades o maternitats segregades i demanar que, en la propera estratègia de salut pública, s'hi inclogui la promoció i la millora de la salut sexual i reproductiva i dels drets afins.

5. Proposar a la Comissió que presenti un capítol dedicat a la informació falsa sobre l'avortament i la violència de gènere en el

marc de la seva estratègia per lluitar contra les notícies falses.

6. Fiscalitzar i eliminar el finançament públic de les organitzacions i lobbies contraris als drets sexuals i reproductius fonamentals.

7. Establir mecanismes de protecció a les defensores amenaçades i perseguides d'organitzacions civils que treballen en defensa dels drets sexuals i reproductius.

8.4 Promoure polítiques feministes des de les institucions europees

1. Creació d'una vicepresidència de la Comissió Europea exclusivament per a la igualtat de gènere.
2. Exigir que les institucions europees compleixin amb la seva obligació de transversalitzar la perspectiva de gènere i promoure l'anàlisi feminista amb perspectiva interseccional en totes les polítiques públiques i pressupostàries de la Unió Europea i dels estats membres, incloses les d'exters, comerç, defensa, justícia, migració, etc.
3. Reclamar que totes les propostes legislatives de la Unió necessitin una avaluació d'impacte de gènere (ex-ante i ex-post) vinculant que compti amb la col·laboració de l'Institut Europeu d'Igualtat de gènere i d'organitzacions de dones i feministes.
4. Promoure que es compleixi amb l'obligatorietat de realitzar pressupostos, tant de la UE com dels estats membres, sensibles al gènere ("gender budgeting"), en col·laboració amb les organitzacions feministes.
5. Reclamar a la Comissió Europea que estableixi una avaluació prèvia i posterior sobre l'impacte de gènere en les polítiques en totes les línies pressupostàries de la UE que s'aplicaran en el Marc Financer Multianual i tots els programes específics.
6. Exigir que les institucions europees desenvolupin un pla d'acció de gènere per tal de promoure l'establiment de quotes amb l'objectiu d'assolir la paritat radical en els espais de representació i en els llocs clau de decisió i lideratge de les institucions europees i les agències europees per

garantir la participació política de les dones, incloses aquelles que pertanyen a grups vulnerables.

7. Impulsar en la normativa electoral europea la representació obligatòria equilibrada de gènere mitjançant el sistema de cremallera o altres mètodes equivalents per a les eleccions europees de tots els estats membres.
8. Assegurar que la Comissió Europea actuï com a exemple i assegurui la paritat en la seva composició i reclamar al estats membres que proposin un candidat de cada gènere a comissari/a a fi d'assegurar aquesta paritat.
9. Exigir a la Comissió Europea que torni a presentar una estratègia europea sòlida d'Igualtat de Gènere 2019-2024 amb objectius clars i vinculats, i els adequats mecanismes de monitorització que reflecteix l'obligació de la UE de garantir la igualtat entre dones i homes.
10. Garantir l'educació per la igualtat com a base per un futur sense violències. Impulsar una normativa europea que promogui, a tots els estats membres, contemplar en els seus currículums una educació afectivo-sexual feminista des de la diversitat sexual i/o expressió de gènere. I alhora que reculli les gestes i conquestes, i la història de les dones fent-les visibles també en els espais públics.

8.5 Garantir una Europa lliure de violències masclistes

L'adhesió de la UE al Conveni d'Istanbul és un primer pas però hem d'anar més lluny per combatre la violència de gènere.

1. Reclamar que durant la propera legislatura s'adopti un acte legislatiu que estableixi mesures per promoure i donar suport a les accions dels estats membres en l'àmbit de la prevenció de la violència contra les dones i les nenes, per a una estratègia i un pla d'acció holístics. Demanem, d'aquesta manera, una directiva pròpia de la UE referent a la lluita contra la violència masclista per poder implementar correctament la Convenció d'Istanbul i establir un instrument legal europeu que sigui vinculant per equilibrar i corregir la històrica disparitat de lleis nacionals en la lluita contra la violència masclista. Proposar que en aquesta directiva europea contra la violència de gènere es fixi l'obligació dels estats membres a dedicar els recursos suficients per actuar contra la violència de gènere, amb programes públics no externalitzables.

2. Impulsar la creació d'un observatori europeu sobre la violència de gènere. Incloure en el pressupost europeu recursos per aquest observatori que ajudi a visibilitzar, identificar i recomanar accions per a què els estats membres posin en marxa les mesures i recursos públics necessaris per lluitar contra aquesta xacra.

3. Augmentar el pressupost i l'operativitat de l'Institut Europeu d'Igualtat de Gènere (EIGE).

4. Reclamar que s'inclogui la violència contra les dones i les nenes (i altres formes de violència de gènere) en l'àmbit dels delictes que figuren en l'article 83, apartat 1, del TFUE.

5. Exigir la ratificació i implementació del Conveni d'Istanbul per part no només de la Unió Europea, sinó del conjunt dels estats membres i dissenyar procediments d'infracció als qui l'infringeixin, no el transposin o no l'apliquin.

6. Reclamar més fons europeus per lluitar contra la violència masclista i recuperar el programa específic Daphne per lluitar contra les violències de gènere.

7. Exigir al Servei d'Acció Exterior de la UE que desenvolupi una guia i accions específiques per donar suport a aquelles defensores dels drets de les dones arreu món que ho necessitin.

8. Exigir a la Comissió Europea i als estats membres que transposin de forma efectiva de la Directiva 2011/36/UE per combatre el tràfic d'éssers humans, amb especial atenció a l'anàlisi de gènere i al tràfic de dones i infants amb finalitats sexuals.

8.6 Garantir els drets LGTBI en una Europa feminista i diversa.

1. Treballar per a la inclusió i el reconeixement de famílies diverses dins de totes les directives europees rellevants i garantir, tal com va dictaminar el Tribunal Europeu de Justícia, que tots els estats membres reconguin els drets de totes les parelles casades a la lliure circulació, independentment del seu gènere o orientació sexual. Busquem d'aquesta manera eliminar les restriccions als drets i responsabilitats de parelles, fills i pares per motius d'orientació sexual, identitat o expressió de gènere. Sempre amb els drets de la infància en el centre guiant les demandes de les famílies diverses.
2. Promouem que les directives de protecció, asil, recepció i procediments ofereixen i garanteixin l'empara adequada de persones perseguides per la seva orientació o característiques sexuals, identitat o expressió de gènere. Exigirem a la Comissió Europea i als estats membres el respecte a les normatives i dret d'asil reclamant que cap procediment accelerat o la provenença d'un anomenat "tercer país segur" limiti ni condicioni el dret de les persones LGTBI a una avaluació individualitzada de la seva persecució. Reclamarem formació del personal d'acollida per tal que coneguin les necessitats particulars que pugui tenir el col·lectiu LGTBI o qualsevol persona víctima de violència de gènere i que es garanteixi que els procediments d'asil no seran discriminatoris.
3. Exigir a la Comissió europea que lluiti contra la discriminació i les vulneracions de drets humans que pateixen les persones intersex, respectant el dret a la seva integritat corporal a través de campanyes d'informació, mesures legislatives i

iniciatives concretes en el marc de la Llista d'accions LGTBI. Promoure dins d'aquest marc procediments de reconeixement de gènere legals ràpids, transparents i accessibles, i basats en la autodeterminació i que es fomentin polítiques de no discriminació, així com mesures específiques que aborden els delictes d'odi i incitació basats en les característiques sexuals.

4. Reclamar a la Comissió Europea que presenti una Estratègia Europea sobre la igualtat de les persones LGTBI pel període 2019-2024 que contingui accions vinculats.
5. Promoure la convergència legislativa a l'alça a tots els estats membres en matèria de diversitats LGTBI per tal que tota la Unió sigui un referent a escala internacional.
6. Garantir que a tots el estats de la UE es poden celebrar els dies internacionals de reconeixement dels drets de les persones LGTBI, en especial el dia 28 de juny, amb normalitat i sense violències. Així com que es puguin realitzar amb normalitat totes les activitats reivindicatives a tots els països.
7. Impulsar que la UE es posicioni de manera ferma davant casos de persecució i violència institucional de persones LGTBI a Europa i a nivell internacional.
8. Impulsar el reconeixement jurídic de les persones trans.
9. Ampliar els programes europeus que combaten l'estigmatització social, el desconeixement i la discriminació de la població amb VIH. Que la UE mantingui com a prioritat la lluita contra la SIDA, desenvolupant polítiques eficaces i inversió en R+D, per a un tractament definitiu i una vacuna efectiva, preventiva i assequible
10. Exigir al Consell Europeu que desbloquegi la Directiva sobre igualtat de

tracte orientada a eliminar discriminació basada en la religió, la discapacitat, l'edat i l'orientació sexual que ha estat aturada pels estats membres durant més de 10 anys. Aquesta proposta és important perquè cobreix una bretxa en el marc legal de la UE contra la discriminació i amplia les mesures contra la discriminació per diversos motius més enllà de la discriminació en el àmbit laboral.

11. Promourem que els Fons de Cooperació al Desenvolupament incorporin la mirada LGBTI.

BLOC 9:

L'Europa de l'emancipació:
joventut

BLOC 9: L'Europa de l'emancipació: joventut

La generació que ha entrat en la vida adulta després del 2008 és la generació de la crisi. És el col·lectiu en què s'ha intensificat, naturalitzat i normalitzat la precarització laboral i que majoritàriament no té en l'horitzó aspirar a viure una vida millor que les generacions passades.

A Europa, l'atur juvenil segueix sent extremadament alt (15% a nivell europeu, 35% a Espanya) i es confirma com una de les majors barreres a fer front. Al sud d'Europa, això provoca una dràstica reducció de les condicions favorables per al desenvolupament dels projectes de vida i per a l'emancipació si hi sumem els alts preus dels lloguers.

Aquesta no és l'Europa que volen les persones joves. La gent jove requereix oportunitats, drets i garanties per a una vida digna i pel dret a l'emancipació, no a través de la lluita entre generacions sinó d'una Europa que protegeixi amb les especificitats necessàries i sigui garant de poder desenvolupar una vida plena, autònoma i segura.

Les propostes per a la joventut també recorren transversalment el conjunt del programa, no només es troben en aquest capítol. De fet, a tall d'exemple, les propostes referents a Universitat es troben al capítol 12.

9.1 Generació amb projectes de vida digna

La crisi ha provocat que les persones joves entrin al món laboral de la mà de la precarietat. Sota la promesa que, una vegada passada, la recessió veurien com milloren les condicions de vida; s'han trobat que la situació de temporalitat, relacions laborals fraudulentas, inseguretat i baixos salaris s'han anat normalitzant i naturalitzant.

Cal revertir els efectes de la mala política en matèria econòmica i laboral que ha fet créixer les desigualtats i ha carregat molts dels efectes de la crisi sobre les persones joves.

Per aconseguir fer realitat projectes de vida digna en tots els àmbits, defensarem:

1. Establir les bases d'una renda europea d'emancipació juvenil progressiva per tal que s'adaptin a les realitats nacionals i serveixin com a ajuda al desenvolupament de projectes de vida autònoms, especialment entre les persones joves d'entre 18 i 25 anys.

2. Exigir un pla de xoc per acabar amb l'atur juvenil a nivell europeu més enllà dels mecanismes actuals, basats en la formació. Cal que aquesta mesura sigui una prioritat en la despesa dels fons europeus estructurals i de cohesió, especialment en països amb més d'un 25% d'atur juvenil com els del sud d'Europa. En aquest sentit, cal prioritzar la lluita contra l'atur juvenil en les recomanacions específiques del Semestre Europeu per a cada estat membre.

3. Reformular la Garantia Juvenil com a un mecanisme estructural útil per reduir les taxes d'atur en persones d'entre 16 i 29 anys. S'han de fer passes per incorporar el col·lectiu de joves formats sense feina,

el diàleg amb agents socials, l'oferta d'orientació professional personalitzada i integral, i el respecte a la territorialitat de les ofertes laborals.

4. Impedir la pèrdua de les prestacions d'atur per buscar feina fora del país on es rep la prestació, de manera que es faciliti la integració al mercat laboral d'acollida. Les persones en aquesta situació, exiliades econòmiques per falta d'oportunitats al mercat laboral nacional, necessiten la prestació d'atur com a garantia de subsistència a curt termini.

5. Promoure la construcció d'habitatge de protecció oficial a partir dels fons de cohesió, amb l'obligació d'establir una quota mínima d'assignació directa a persones menors de 30 anys.

6. Destinar una partida dels fons de cohesió a subvencionar projectes de masoveria urbana o les cooperatives de cessió d'ús que, a banda d'esdevenir una solució emancipadora digna, promouen també el compromís social i la solidaritat intergeneracional.

9.2 Generació del clima

Vivim una emergència climàtica provocada per anys d'un model de vida basat en consumir i llençar. Les persones joves d'arreu d'Europa s'estan organitzant per exigir accions immediates. No poden esperar a què l'emergència climàtica en què vivim canviï de manera irrecuperable el nostre món i les nostres societats.

És el moment que les demandes es tradueixin en polítiques i, per això, proposem:

1. Declarar la urgència climàtica, des del Parlament Europeu, tal i com demanen les mobilitzacions "Joves pel Clima", de manera que la Unió Europea comenci a impulsar una transició energètica justa. En aquest procés, les persones joves hi han de tenir una especial rellevància, ja que la urgència climàtica que vivim afecta directament les seves expectatives de futur.
2. Establir un sistema de preus integrats a nivell europeu en el sector ferroviari que permeti una mobilitat sostenible i accessible, amb descomptes i preus especials per a persones joves.
3. Promoure la cooperació en accions sostenibles a través dels programes de cooperació i voluntariat europeus, com el Solidarity Corps. És necessari que les activitats que busquin garantir la millora de les societats incloguin també objectius pel desenvolupament sostenible dins de les seves accions.

9.3 Generació feminista

Les demandes i reivindicacions del moviment feminista són un clam que s'ha estès per tot Europa. Des de l'experiència de sororitat i visibilització que va ser la campanya del #MeToo fins a la defensa del dret al propi cos en països com Irlanda o Polònia han aconseguit posar al centre del debat les violències en tots els àmbits que pateixen les dones. Veiem la necessitat de combatre-les per construir una societat justa i igualitària.

Currículums educatius que invisibilitzen les dones, estereotips de gènere que segreguen a nivell acadèmic i laboral, bretxa salarial, violències masclistes en els llocs de feina, entre d'altres, són només alguns dels exemples de les dificultats afegides. Per això, exigim:

1. Promoure l'accés a l'educació i la salut sexual i reproductiva per adolescents i joves de tots els estats membres per evitar les pràctiques de risc i els embarassos no desitjats. En aquest sentit, necessitem promoure el blindatge del dret de les dones al propi cos a nivell europeu.
2. Desenvolupar campanyes que visibilitzin les dones en tots els àmbits (ciència, cultura, política, educació, etc.) en la construcció de la Unió Europea, amb especial èmfasi en el talent de les dones joves.

9.4 Generació oberta

Per tal d'establir ponts entre societats i construir un terreny per a un futur comú, les persones joves poden treballar conjuntament amb moltes més eines per aconseguir que el present conjunt millori. La solidaritat i l'obertura de mires són idees que lluitarem per defensar i, per això, proposem:

l'intercanvi d'experiències i oferir projectes comuns entre organitzacions de diversos països d'origen.

1. Impulsar una completa integració dels programes educatius entre països d'origen i d'acollida, de manera que totes les formacions siguin igualment vàlides independentment d'on provenguin. Aquests programes comuns han d'anar acompanyats d'un finançament suficient que permeti tant l'homologació de títols com l'equiparació a la baixa dels costos per assignatura, matrícula i altres taxes.
2. Programa de retorn juvenil. Impulsarem amb fons comunitaris un programa que ajudi a totes aquelles persones joves, tant del sector de la recerca i investigació com altres sectors laborals, a poder retornar al seu país d'origen, si així ho desitgen.
3. Garantir xarxes de suport a les joves migrades tant en països de trànsit com en països de destí, especialment si són estats membres de la Unió Europea. Només a través de l'assistència de professionals amb experiència en el treball juvenil, inclòs el treball amb persones joves majors de 18 anys, es pot aconseguir una veritable inclusió social amb els drets humans com a pilar fonamental.
4. Oferir mecanismes a les associacions de joves per a què posin en pràctica projectes per a l'empoderament i la desestigmatització de les persones joves migrades. En especial, cal afavorir els projectes de cooperació regional com la Xarxa EuroMed, que serveixen per a

9.5 Generació connectada

Internet i la resta de tecnologies de la informació han revolucionat la manera com entenem les nostres vides i com ens relacionem entre nosaltres. Aquests fets encara es fan més evidents entre la gent jove, que entén la cultura com un espai de lliure accés, un bé comú. Aquesta llibertat es dóna per sobre de fronteres estatals, de manera que necessitem una legislació que protegeixi els nostres drets digitals al mateix temps que faciliti comunitats d'intercanvi. Les persones joves ja no entenen la cultura tradicional sense la cultura en línia, o a l'inrevés.

Per garantir la lliure creació i accés a la cultura, en totes les seves formes, calen mesures per:

1. Garantir la neutralitat d'internet perquè cap institució i, especialment les empreses privades, tinguin cap mena de privilegi per accedir a les nostres dades i en facin negoci sense el nostre consentiment explícit. En aquest sentit, cal que seguim fent pressió perquè la normativa europea de protecció de dades s'implementi completament a tots els estats membres, així com fer extensibles altres mesures de protecció de la privacitat en línia. El pes d'aquestes regulacions no pot recaure únicament en la responsabilitat individual per la naturalesa tècnica de la seva existència, sinó que cal buscar solucions col·lectives basades, també, en la cooperació entre institucions i ciutadania.

2. Defensar l'existència de drets digitals a tots els nivells, però especialment al Parlament Europeu. Actualment, al començament d'allò que algunes persones expertes anomenen "quarta revolució industrial", cal reconèixer drets digitals en la nova esfera de la vida que és internet. És especialment important per

a les persones joves, que se senten més còmodes movent-se en ambients digitals, que altres generacions. Per exemple, necessitem aconseguir primerament dret a l'accés d'Internet (i a tota la informació i oportunitats que aporta), a més del dret a la privacitat, dret a l'oblit a la xarxa, etc. Drets bàsics per a la comunitat en línia que actualment no estan garantits.

3. Lluitar perquè les regulacions europees no penalitzin la creació jove en línia. Moltes artistes joves fan servir internet com a plataforma d'expressió de les seves obres (des de creacions escrites fins a vídeos) i no podem permetre que es posin fronteres a la creativitat. Proposem la creació de mecanismes per protegir els drets de totes les persones implicades en pràctiques culturals que es donin a internet, tant l'accés a les obres com la seva creació, producció i difusió.

4. Impulsar el talent jove en la indústria cultural europea, a través de mecanismes tant financers com d'intercanvi cultural. És d'especial importància el paper que poden arribar a tenir projectes culturals amb lideratge jove a l'hora d'obrir la cultura europea a l'intercanvi de punts de vista entre diverses societats.

9.6 Generació implicada

La joventut és una generació molt implicada, que rebutja amb fets els tòpics que els són atribuïts com la falta d'interès en política i la comunitat. Són protagonistes de reclamar un futur millor i d'auto-organitzar-se per contribuir a canviar el món.

Per fer possible que la seva veu sigui escoltada a Europa, proposem:

1. Reconèixer el dret a vot als 16 anys per a les eleccions al Parlament Europeu.
2. Garantir el dret a vot arreu d'Europa segons el lloc de residència, perquè qualsevol persona pugui formar part de la seva comunitat d'acollida mitjançant la participació política més enllà de l'activisme.
3. Incentivar l'associacionisme juvenil a nivell europeu i facilitar la participació de les persones joves a escala continental a través de mecanismes de quotes o de finançament. Especialment, és important que es doni més incidència política a espais com el Fòrum Europeu de la Joventut, així com altres plataformes d'organització juvenil.
4. Establir mecanismes de participació directa que puguin servir perquè les persones joves, organitzades o no, tinguin accés a mecanismes de participació en política europea. Eines com les Iniciatives Ciutadanes Europees o les consultes virtuals són un primer pas per obrir les institucions europees i fer-les més democràtiques.
5. Impulsar i reconèixer l'educació no formal i el voluntariat al mateix nivell d'altres tipus de formació reconegudes, de manera que es posi en valor la cooperació i l'activisme juvenil. Cal millorar el finançament

d'aquests programes per garantir les condicions de vida de les persones voluntàries, especialment dins del marc del Solidarity Corps.

6. Augmentar la inversió en educació i el desenvolupament des d'un enfocament emancipador i d'empoderament juvenil, incorporant-hi el respecte als drets humans, l'educació sexual, l'aprenentatge intercultural i la cooperació.

BLOC 10:

L'Europa acollidora: Una proposta europea per al repte de les migracions i el dret d'asil

BLOC 10 : L'Europa acollidora:

Una proposta europea per al repte de les migracions i el dret d'asil

Al setembre de 2015, la terrible imatge del petit Alan Kurdi, un nen siríà de tres anys mort a una platja turca, va trasbalsar tot el món. L'impacte i la indignació simbolitzaven l'enfocament restrictiu i criminalitzador que les polítiques de migració europees havien tingut durant anys. Lamentablement, però des de llavors, res ha canviat. L'Organització Internacional per a les Migracions (IOM) calcula que entre els anys 2014 a 2018 han mort 17.918 persones al mediterrani intentant arribar a les costes europees. Els governs de la UE segueixen sense acordar un enfocament europeu comú. Les persones que fugen de les guerres i el terror segueixen estant obligats a arriscar les seves vides per arribar a Europa, a la recerca de la possibilitat d'una vida millor. La veritable crisi que enfronta Europa no és una crisi de capacitat sinó de voluntat política i solidaritat.

Les morts al mar i a les fronteres terrestres, les desigualtats i la manca d'accés a la justícia i la protecció, el patiment observat en totes les etapes de la migració s'han d'entendre com el resultat directe de la falta de voluntat i de decisions polítiques. Són el símptoma de la fallida del sistema de gestió de migracions de la UE. Al mateix temps, els costos associats a intentar mantenir l'estatu quo són extremadament alts. Els costos humans continuen augmentant i la violació dels drets humans a gran escala continuen a les fronteres, dins de la UE, així com als països veïns.

Existeix una política comú d'asil a la UE (SECA) que, encara que té directives sobre la protecció internacional, és majoritàriament incomplida pels estats de la Unió Europea; cadascun d'ells aplica la seva normativa interna i els governs de la UE segueixen sense acordar un enfocament comú a escala europea encara que hi ha tota una reglamentació de la UE aplicable a l'asil.

Sent pràctica comuna la falta de solidaritat entre els seus membres i amb una absoluta falta de sancions als estats que incompleixen directives de la UE.

Cal assegurar als demandants d'asil i refugiats l'alt nivell de protecció internacional que requereixen. No podem oblidar que són persones que fugen de persecució específica i/o conflictes amb alt risc per a les seves vides.

A més a més, acords signats per la UE amb països tercers com Líbia o Turquia que pretenen impedir que els demandants d'asil arribin a Europa soscaven principis bàsics internacionals i l'obligació europea d'acollir demandants d'asil i fent cas omís dels drets humans més fonamentals com el dret a la vida o a la llibertat (Declaració Universal dels Drets Humans) o el dret a demanar refugi i no ser rebutjat sense analitzar el seu cas (Convenció de Ginebra de 1951).

En el cas de Líbia, aquest acord també està alimentant abusos de drets humans. Tot i que les persones migrants i refugiades a Líbia són freqüentment torturades, violades, víctimes de batudes i detingudes sota condicions horribles, la UE demana als guardes de la costa líbia que els interceptin i els retornin a aquesta misèria. Les polítiques sistemàtiques de detenció dels migrants irregulars són també una forma de criminalització on sovint es cometen greus delictes que atempten contra la seva dignitat humana.

Al mateix temps, està creixent el discurs negatiu i criminalitzador de la migració a la UE marcat pels missatges xenòfobs, islamofòbics i racistes de la dreta i l'extrema dreta. En parlar de migració sovint s'utilitzen termes amb connotacions negatives, com ara "càrrega", "crisi", "risc" o "gran allau" i sovint es relaciona amb el terrorisme i altres delictes. Tot i que les persones migrants no tenen res

a veure amb les mesures d'austeritat social i econòmica que es prenen a Europa, sovint se'ls utilitza com a bocs expiatoris per a aquests problemes.

La migració és un fenomen natural i s'ha de gestionar com a tal: tractar d'aturar-la mitjançant la construcció de murs i tanques a les fronteres o mitjançant l'adopció de polítiques restrictives de migració, no només no permet reduir-la o aturar-la, sinó que contribueix a augmentar la desesperació d'aquells que fugen de guerres, pobresa o de desastres climàtics. És ingenu, cínic i hipòcrita pensar que simplement es pot aturar el fenomen de la migració. L'opció realista és oferir solucions per gestionar bé aquest fenomen. Hem de reconèixer que la migració en si és part natural de l'existència humana; no és un delictes, no és un problema quan està ben administrat i, al contrari, té el potencial de portar molts avantatges a les nostres societats. De fet, en una perspectiva estrictament europea, càlculs de moltes institucions afirmen que caldran 30 milions d'immigrants l'any 2050 per poder mantenir l'equilibri demogràfic i de població activa.

És urgent que la UE es doti d'una política de migració basada en els drets humans i la solidaritat. Ha de ser una política d'immigració humanista, racional, pragmàtica, amb valors, justa, estratègica i coherent entre els estats. Una migració regulada ha de formar part del futur d'Europa.

Les polítiques de la UE han de respectar clarament el dret d'asil i els drets humans de totes les persones migrades, tal com estableixen les lleis internacionals i de drets humans, inclosa la Convenció de Ginebra. Volem també una UE que garanteixi una protecció internacional solidària i responsable, no només la garantia d'asil i una acollida els primers mesos.

La gent sempre ha emigrat per diversos motius i sempre ho farà. Hem d'assegurar-nos que totes les persones immigrants siguin

tractades amb dignitat i considerant els seus drets humans bàsics. La construcció de murs no és una opció ni permetre que la Mediterrània esdevingui una fossa comuna. Quan els immigrants nouvinguts troben un lloc a les nostres societats, poden contribuir tant a l'economia com a la cultura.

Des del Parlament Europeu, treballarem per impulsar una política d'asil comuna i la implementació de les Directives sobre asil i protecció internacional a tota la Unió Europea, que superi l'actual dependència dels governs dels estats, de la fragmentació i de la conflictivitat entre països, i que tingui el respecte als drets humans i a la protecció internacional com a principis bàsics. Això implica derogar i superar l'actual sistema de Dublín i enfortir l'Agència Europea d'Asil (EASO) perquè pugui desenvolupar un paper organitzador i de suport, garantint que els Estats membres respectin les normes europees i internacionals d'asil i que apliquin uns estàndards d'entrada i acollida harmonitzats.

La decisió d'alguns estats membres de tancar els seus ports a vaixells humanitaris que realitzen operacions de recerca i salvament és insostenible, terriblement egoïsta i vulnera diversos articles de la Declaració Universal dels Drets Humans, de la Convenció Europea de Drets Humans i del Dret Marítim Internacional. La UE té una responsabilitat humanitària i un deure moral a rescatar les persones en perill. Volem una UE que estableixi polítiques basades en la solidaritat i un repartiment equitatiu de responsabilitat entre els estats membres.

Moltes ciutats i els pobles estan acollint refugiades i proporcionant espais de recer a les persones indocumentades més enllà de les seves competències. A tot el món, les ciutats i els pobles estan desafiant el creixement de l'extrema dreta i, tant els governs municipals com els moviments socials, s'esforcen a protegir els drets humans i a forjar solidaritats i comunitats inclusives i no etnocèntriques, davant de la passivitat de la UE.

És imprescindible implicar el municipalisme i les ciutats en l'acollida de les persones migrants i refugiades com a entitats legítimes de representació ciutadana. S'han de continuar enfortint la xarxa de ciutats solidàries i de drets, reforçant el seu paper en la gestió dels fluxos migratoris. Demanem a la Unió Europea que planti cara als governs nacionals quan incompleixen o pretenen ignorar els seus compromisos sobre drets humans.

La integració social i política de les persones migrades i refugiades, garantint els seus drets civils, socials i polítics, i la lluita contra el racisme, el feixisme i la islamofòbia han de ser prioritats tant pels estats membres com les institucions europees. Seguirem treballant, per tant, perquè des dels pobles i ciutats es faci pedagogia, teixint xarxes entre municipis i planificant adequadament els equipaments, serveis i recursos necessaris. Ara més que mai, necessitem polítiques valentes per transformar les nostres ciutats i pobles en llocs on hi pugui viure tothom amb pau i dignitat.

Les polítiques actuals de la UE han de ser reformades per garantir que la migració es pugui gestionar correctament, respectant plenament els drets fonamentals, tant el dret d'asil i l'accés segur i regular a la Unió Europea com a través dels vies de migració adequades i segures per les persones migrants i les seves famílies.

Denunciarem la criminalització de les migracions basada en informació falsa i estereotips i reforçarem el paper de les ciutats i els pobles com els espais més adients per vehicular informació real i veraç sobre la importància de les migracions i la seva aportació a la UE.

Volem, en definitiva, que s'entengui bé que la protecció internacional és un dret -no una opció- i que les migracions i les persones migrants formen part del futur d'Europa. Cal posar les polítiques al servei d'aquestes idees.

10.1 Una UE amb polítiques de migració regular

Volem establir canals legals i segurs per a la migració, incloses les possibilitats de reunificació familiar, i que les persones treballadores i estudiants migrants arribin a la Unió Europea de forma segura i legal. Cal, a més, una política estratègica i de termini en una Europa que envelleix. La UE ha de poder gestionar de forma mancomunada la política migratòria. Defensarem orgullosament la nostra agenda de migració racional, humanista, pragmàtica, amb valors i amb visió estratègica i de futur.

També hem de fer un treball millor per proporcionar oportunitats a les persones nouvingudes. Reconeixent les habilitats apreses al país d'origen, proporcionar formació lingüística i lluitar contra el racisme pot ajudar a integrar els nouvinguts en el mercat laboral. El fonament de totes les accions és el respecte a la diversitat, a les diferents cultures i idiomes.

1. Demanarem la regulació i l'ampliació de les opcions de migrar legalment.
2. Presentarem la proposta d'un codi de migració, que ofereixi oportunitats de visat per reunir les famílies i treballar en diferents àmbits de competències. Aquest també ha de permetre que les persones migrants que ja són a la UE canviïn el seu estat amb més facilitat, per exemple, d'estudiant a treballador. Això incentivarà als immigrants a arribar a la Unió Europea en ple respecte de les condicions de la visa i evitant l'explotació, el tràfic sexual, els abusos i els viatges perillosos.
3. Reclamarem normes europees més flexibles per a la reunificació familiar. El respecte a la vida familiar és un dret humà garantit per l'article 8 del Conveni Europeu dels Drets Humans i la Carta de drets fonamentals de la UE. Sense la reunificació familiar, les persones refugiades i migrades

sovint tenen poques possibilitats d'establir noves vides, fins i tot temporalment. La reunificació familiar també és un aspecte clau de la integració de les persones migrants en les societats d'acollida i en la protecció de refugiats i la gestió de la migració.

4. Lluitarem contra la tendència a adoptar normes restrictives sobre les condicions de reunificació familiar als estats membres. L'edat mínima, la residència prèvia, les condicions d'allotjament, els requisits d'ingressos i les mesures d'integració es troben entre els diferents requisits que els estats membres poden demanar als peticionaris de reunificació familiar.

5. Exigirem més suport i fons europeus de les agències de la UE DEVCO i AMIF destinats a les autoritats local i regionals. Les autoritats locals i regionals realitzen gran part del treball en el terreny. Són i han de ser un actor rellevant en la gestió dels fluxos migratoris i necessiten tenir accés als recursos adequats per promoure la integració i garantir una recepció adequada i digna.

6. Cal revisar els acords amb països de trànsit per garantir la protecció adequada dels drets humans i els compromisos internacionals de la UE.

7. Protegir els drets de ciutadania i residència de les persones migrades i harmonització de les legislacions dels estats membres per fer front al racisme i la xenofòbia, sota el control del Parlament Europeu.

8. Cal promoure un abordatge compartit europeu de la gestió de les fronteres exteriors.

10.2 Una UE que lluita contra les causes de migració forçada

És hora que la Comissió Europea vegi la lluita contra el canvi climàtic com un tema primordial amb conseqüències multidimensionals, entre les quals s'hi inclouen les migracions climàtiques.

Creiem fonamental que el principi de coherència entre totes les polítiques de la UE no afavoreixi contextos que forcin les persones a migrar:

1. Exigirem unes polítiques comercials i d'inversió coherents i que no segueixin impulsant més persones a abandonar el seu país d'origen. Demanarem també que es deixin d'exportar armes de la UE que alimenten les guerres en regions en crisi.
2. Reclamarem un augment de l'ajuda humanitària per ajudar els països més afectats pels moviments de refugiats a acollir-los en bones condicions i, per tant, permetre que els refugiats romanguin a les seves regions d'origen.
3. Exigirem que l'acció exterior de la UE deixi de donar suport als règims amb un registre de greus abusos dels drets humans i limitar la cooperació amb ells al mínim, i denunciï clarament aquests abusos, independentment de la cooperació en qüestions de migració.
4. Desenvolupar un mecanisme europeu de protecció de drets humans.
5. Demanem que el canvi climàtic es vegi com un tema clau en el debat sobre la migració. Creiem que la UE ha de liderar les accions per lluitar contra el canvi climàtic a partir de mesures concretes i ambicioses, per exemple que la lluita per aturar el desplaçament forçat de petits agricultors que no són capaços de fer front a les condicions canviants. La UE ha de donar suport a l'agricultura agroecològica als països en desenvolupament, ja que aquestes pràctiques solen ser més productives i resistents al canvi climàtic.

10.3 Una UE solidària i que reparteix les seves responsabilitats

Seguirem defensant que la UE adopti un sistema d'asil europeu basat en la solidaritat i el repartiment de responsabilitats entre els estats membres. Aquesta és també una batalla clau contra l'extrema dreta i els populistes que han prosperat a tot Europa durant els últims 20 anys en matèria de migració.

Tot i que les competències en matèria d'estrangeria recauen en els estats membres, una de les principals reivindicacions del municipalisme i dels coneguts com ajuntaments del canvi ha estat que les ciutats tinguin la possibilitat de real·lotjar refugiades, d'acord a la seva capacitat per acollir-les. La lluita dels municipis per poder acollir persones refugiades ha portat a la creació d'una xarxa de col·laboració a nivell nacional i internacional.

Hi ha una necessitat urgent de trobar una alternativa justa a l'actual sistema de Dublín, que deixa als Estats membres fronterers responsables dels refugiats. Estem treballant per a estàndards comuns i normes comunes per a la mobilitat laboral i la migració, i per compartir responsabilitats equitativament entre països, amb l'esperit de solidaritat.

1. Reclamem que es finalitzin les negociacions i s'acordi la reforma del sistema de Dublín sota les premisses acordades al Parlament Europeu i es derogui el principi del primer país d'entrada.

2. Demanem un mecanisme de distribució equitatiu i obligatori que tingui en compte, en la mesura del possible, els vincles i les preferències dels sol·licitants d'asil a un determinat estat membre, com ara les relacions familiars, els vincles comunitaris i el coneixement de la llengua. Tots els estats membres han de contribuir a

acollir refugiats. Amb la introducció d'un mecanisme de distribució just i vinculant, la UE pot ampliar dràsticament la capacitat de protecció dels refugiats. Tenir en compte les preferències millora les perspectives d'integració.

3. Exigirem un sistema sancionador pels estats membres que es neguin a gestionar sol·licituds d'asil negant a aquells països qualsevol suport per retornar al seu país d'origen els sol·licitants d'asil i les persones migrants rebutjats. Aquests estats membres tampoc haurien de rebre fons de la UE per a aquest fi ni beneficiar-se de les operacions de retorn de Frontex.

4. Defensem una postura clara contra l'odi i la por i seguirem alçant la veu per donar la benvinguda als qui ho necessiten.

5. Establir mecanismes perquè l'espai Schengen es preservi i no es recorri al tancament de fronteres internes la UE per part d'estats individuals des de premisses avantatgistes o insolidàries. Estar en l'espai Schengen ha de tenir implícit assumir una política d'asil compartida.

6. Frenar la tendència de fer un Schengen a la carta segons els interessos dels estats membres. Volem una UE en la qual les persones puguin moure's sense control de fronteres. Exigirem que les diverses policies estatals aturin el control de passaports als trens o autovies internacionals amb l'únic objectiu de perseguir immigrants.

7. Seguirem de prop les revisions en marxa de les 8 Directives d'asil i refugi que s'han aprovat durant aquesta legislatura al Parlament Europeu a fi de fer el sistema d'asil més solidari i que estan actualment aturades i bloquejades al Consell pels estats membres.

8. Exigirem a la Unió Europea més suport per a les ciutats Refugi. Cal assegurar en els triàlegs pendants que tal com es va

aprovar en la reforma del Fons AMIF, una part significativa vagi als ens locals. Hores d'ara, l'asil és competència dels estats i els fons s'assignen de forma exclusiva a ells. Però són els ajuntaments els que donen refugi. Aquesta situació s'ha d'equilibrar. No podem deixar morir persones en el Mar Mediterrani, mentre als nostres municipis hi ha milers de persones i moviments preparades per acollir-les i facilitar-ne la integració.

9. Donarem suport i vigilarem que s'implementi amb efectivitat la proposta de permetre que els governs locals puguin beneficiar-se directament dels fons de la UE per cada persona refugiada acollida. Volem apoderar la societat civil i els sindicats com a agents d'integració a la vida cívica, a les organitzacions ja existents i a les xarxes de solidaritat.

10. Revisió del reglament de l'EASO per enfortir la seva capacitat en la gestió de fluxos.

11. Impulsarem una estratègia europea de protecció dels menors no acompanyats per donar suport econòmic amb fons europeus a les administracions públiques que se'n fan càrrec. Garantirem els drets i l'atenció adequada a aquests menors.

12. En la tramitació de la revisió sobre la directiva de retorn, ens oposarem al text actual que dona cobertura legal europea a l'existència dels CIES i a la retenció de refugiats i migrants durant períodes prolongats.

10.4 Una UE en la qual el dret a l'asil no és negociable

Cal que el Parlament Europeu tingui un control democràtic sobre l'aplicació dels controls fronterers, els acords formals i informals amb tercers països i les polítiques d'asil i migració. Els controls fronterers han d'assegurar que les persones necessitades puguin registrar efectivament una reclamació d'asil, inclòs l'accés als procediments d'asil, d'acord amb l'estat de dret.

1. Exigim la revisió exhaustiva i la retirada de l'acord de refugiats UE-Turquia de 2016, el de Líbia de 2018 i el de Marroc de 2019. Seguirem defensant que qualsevol cooperació amb tercers països sobre qüestions relacionades amb la migració hagi de seguir una avaluació específica dels drets humans i s'ha de basar en acords formals que permetin un escrutini democràtic adequat i supervisió parlamentària.

2. Exigirem incrementar dràsticament el nombre de places del programa de reassentaments de la UE tal com va plantejar la mateixa Unió al 2017 amb el seu pla de reassentament de 50.000 persones. El programa actual depèn de cada estat membre i, al 2018, només 17 països de la UE van rebre 24.925 persones reassentades (amb 5 països que acullen 21.214 persones reassentades, un 85% del total de persones reassentades a la Unió). Dividit pel nombre de països de la UE, aquest nombre és clarament ridícul i insuficient en comparació amb les necessitats actuals (ACNUR demanava el reassentament de 250.000 persones el 2017). La proposta del Pla de Reassentament que està en vies de negociacions ha de respectar la proposta del Parlament Europeu i donar reassentament, a com a mínim, el 20% de les necessitats anuals de reassentament previstes per ACNUR.

3. Seguirem denunciant qualsevol forma d'acord que pretengui l'externalització de les fronteres europees amb països com el Marroc, Líbia o d'altres de l'Àfrica, passant la responsabilitat de la gestió dels migrants a aquest tercers països. Amb l'excusa de lluitar contra les màfies, aquests acords pretenen impedir que els migrants arribin a les fronteres de la UE o a les oficines per demanar asil.

4. Reclamarem que es compleixi el principi de no devolució inclòs tant a la Directiva Europea de Retorn com als tractats internacionals i que es denunciïn tots els casos d'expulsions en calent als tribunals corresponents a fi d'acabar amb aquesta vulneració massa estesa als països europeus amb fronteres exteriors.

5. Rebutgem qualsevol pla per centres controlats o plataformes de desembarcament regionals fora de la UE.

6. Seguirem exigint que la Unió Europea i els estats membres desenvolupin pautes de gènere per integrar la perspectiva de gènere en totes les polítiques d'asil, assegurant que els procediments d'asil siguin sensibles al gènere i que les dones es beneficiïn igualment d'un procés no discriminatori.

7. Revisar els criteris del concepte i la composició de la "llista de països segurs" d'origen per a l'asil. Seguirem denunciant la importància del concepte de llista de països segurs i no segurs, insistint especialment en el fet que Líbia no és un país segur, com a conseqüència de la seva completa desestructuració i falta de govern, el que es coneix com un estat fallit.

10.5 Una UE que salva les persones en risc.

Impulsarem la creació de vies segures i legals d'entrada a la UE, a través d'un programa real de reassentaments, visats humanitaris. També promourem la possibilitat de demanar asil des d'ambaixades de països tercers, la definició i posada en marxa d'una política europea de desembarcament en port segur i altres programes per garantir que els demandants d'asil no hagin d'emprendre perillosos i inhumans viatges de la mà de màfies i traficants per tal d'arribar a Europa.

Rescatar persones en perill de mort no pot ser un crim ni un pot dependre de la bona voluntat dels països: el dret a la vida és un dret fonamental i superior. Els tractats internacionals sobre dret marítim (d'obligat compliment i per sobre de lleis nacionals) obliguen al rescat de persones naufragues i al seu desembarcament en el port segur més proper amb l'obligació dels estats a obrir els seus ports pel desembarcament de persones naufragues.

La Unió Europea deixarà de rescatar els refugiats a la Mediterrània després de la suspensió de la missió europea de rescat "Operació Sophia". La decisió ve després d'una manca de compromís per part dels estats membres de la UE en una distribució equitativa de sol·licitants d'asil a Europa i la decisió del govern italià de no estendre l'operació de rescat de la UE a la costa de Líbia.

Els governs dels estats membres no han de cedir a les veus de la dreta extrema i populista. Han de continuar amb el rescat marítim i acordar una distribució equitativa dels refugiats a la Unió Europea. El bloqueig permanent de països de la UE com Polònia o Hongria no ha de significar la fi d'un sistema de distribució just i de rescat marítim.

Cal involucrar a les ciutats i pobles dels

diferents estats en el procés i la definició de mecanismes d'acollida descentralitzats perquè no depengui només de l'administració central la presa de decisions sobre aquesta matèria.

1. Reclamarem, tal i com hi va donar suport el Parlament Europeu, el passat mes de desembre de 2018, l'establiment d'un sistema de visats humanitaris de la UE per a ciutadans de països tercers. La proposta permetrà als demandants d'asil sol·licitar visats a les ambaixades i consolats fora de la UE, a través del qual podran viatjar legalment a un estat membre i sol·licitar asil. Aquest mecanisme està dissenyat per crear un canal segur per a aquelles persones que necessitin asil i reduir la quantitat de migrants que arriben a la seva vida intentant viatjar a Europa. Després de la clara demanda del Parlament Europeu, és el torn de la Comissió Europea de presentar una proposta legislativa i demostrar que la UE pot proporcionar alternatives humanes a la qüestió dels refugiats, en lloc d'externalitzar aquesta responsabilitat a països tercers amb poc respecte al compliment dels drets humans.

2. Exigirem que es respectin les directives europees i que es deixi de criminalitzar les ONGs que salven vides al Mediterrani. La legislació vigent, la Directiva de 2002 destinada a definir l'ajuda a l'entrada, a la circulació i a l'estada irregular, requereix als estats membres que adoptin sancions per a les persones que facilitin l'entrada irregular de persones a Europa. Caldrà revisar la Directiva de Facilitació 90/2002 per complir adequadament el Protocol de l'ONU contra el Tràfic Il·lícit de Migrants, que inclou l'exempció de criminalització per a aquells que donen assistència humanitària. Avui, només una quarta part dels estats membres de la UE han transposat aquesta clàusula d'exempció a la legislació nacional. Demanarem, per tant, que la Comissió Europea publiqui unes directius clares pels estats a fi de prevenir la criminalització i persecució judicial de

l'assistència humanitària i a definir una política europea de desembarcament en port segur equitativa i d'obligat compliment. Aquestes directrius donarien claredat i uniformitat a l'aplicació de la legislació vigent especificant quines formes de facilitació no han de ser criminalitzades pels estats membres.

3. Seguirem demanant que la UE reprengui les operacions humanitàries de cerca i rescat a la mar mediterrània. La tasca que han realitzat les ONGs durant aquests darreres anys hauria d'haver estat portada a terme per la pròpia Unió. La UE ha de recuperar l'operació Mare Nostrum que tenia aquest objectiu i que va ser cancel·lada l'any 2014 per ser substituïda per l'operació Tritón amb l'únic objectiu de protegir fronteres.

4. El paper i capacitat humanitària de Frontex s'ha de poder desenvolupar. Aquesta expansió de les competències de Frontex hauria d'anar acompanyada d'un major escrutini i protecció dels drets fonamentals. Però alhora ens oposem a l'ampliació de les competències de Frontex en la lluita contra el terrorisme perquè estem en contra de barrejar la migració amb el terrorisme.

5. Impuls d'un centre de coordinació europeu de rescats (MRCC).

6. A llarg termini, la Unió Europea i els seus estats membres han de crear un programa europeu de rescat marítim.

10.6 Una UE en la qual l'ajuda al desenvolupament sigui la clau de la protecció internacional

1. Reclamarem que la UE deixi de condicionar els fons de cooperació al desenvolupament a la cooperació de tercers països en matèria de prevenció de la migració irregular, els controls fronterers i acords de readmissió de migrants, com es fa amb Etiòpia, Txad o Nigèria. La cooperació al desenvolupament té l'objectiu de lluitar contra la pobresa, no el de lluitar contra la migració. Aquests fons no poden ser utilitzats, com és el cas, en la protecció externa de les fronteres de la UE. Seguirem denunciant qualsevol forma d'acord que pretengui l'externalització de les fronteres europees amb països com el Marroc, Líbia o d'altres de l'Àfrica, passant la responsabilitat de la gestió dels migrants a tercers. Amb l'excusa de lluitar contra les màfies, aquests acords pretenen impedir que els migrants arribin a les fronteres de la UE o a les oficines en què poden demanar asil.

2. L'ús de fons de desenvolupament per a propòsits de protecció anti-migratòria implica desviar-los de propòsits de desenvolupament clars i sovint no compleixen els criteris OCDE sobre l'elegibilitat de les ajudes. La UE ha de deixar de cooperar a nivell de migració amb dictadors i règims opressors i generadors de demandants d'asil, com Sudan del Sud i Eritrea. Les condicionalitats en aquest àmbit són inacceptables i van en contra dels principis internacionals. La UE no pot continuar promovent una agenda de desenvolupament basada en la condicionalitat dels països receptors a la gestió de la migració.

3. Reclamarem doncs que la UE prioritzï el "soft power" i els drets humans, i reservi més fons de cooperació per al desenvolupament als països d'origen de les migracions irregulars, sense condicionalitats, que permeti donar eines de creixement a la població d'aquests estats i els acompanyi a nivell institucional i municipal en el seu desenvolupament democràtic.

BLOC 11:

L'Europa defensora
dels drets humans en
el món: acció exterior,
pau, multilateralisme,
seguretat, cooperació
i DDHH.

BLOC 11 : L'Europa defensora dels drets humans en el món: acció exterior, pau, multilateralisme, seguretat, cooperació i DDHH

El món avança cap a un estadi amb fortes tensions en l'ordre internacional. La conflictivització de les relacions econòmiques internacionals i la pugna entre Xina i els Estats Units dibuixen un escenari on el multilateralisme pot anar en retrocés i unes relacions internacionals cooperatives i constructives poden donar pas a aliances transaccionals i conformació de nous blocs. Caldrà atendre la tendència d'alguns conflictes locals a esdevenir regionals i espais de xoc i confrontació indirecte entre potències regionals i/o globals. Hi ha un desplaçament de la tensió cap al Pacífic. Una tensió creixent, que per accident o per espiral, pot esdevenir conflicte militar en el mig-llarg termini entre els Estats Units i la Xina i/o entre els Estats Units i Rússia. El què acabaria significant, explícitament o implícita, un conflicte global i una amenaça a la pròpia humanitat. En aquest sentit, tota contribució europea que es pugui fer al desescalar tensions i fer de pont, si cal, poden ajudar en una prevenció primària.

Estem en un món cada cop més multipolar i complex, amb reptes que impliquen tota la humanitat. No obstant això, les aproximacions dominants a les relacions internacionals dels principals estats són cada cop més instrumentals i amb una projecció més importants dels seus poders durs i "afilats". En alguns dels principals països dominen lideratges de pulsio autoritària (amb diferents graus) proclius a què el seu suposat interès nacional esdevingui element de confrontació i tots ells amb un interès compartit: debilitar la UE. Segueix sent, doncs, imprescindible que un actor internacional rellevant com pot ser la Unió Europea contribueixi amb la seva política exterior, de seguretat i defensa a un ordre internacional multilateral i en pau, sense dependència de la defensa d'altres.

Garantir els drets humans arreu vol dir una

acció decidida i ferma, sovint en contra de grans interessos creats i injustícies persistents. I, alhora, vol dir que també s'abordin els determinants i els responsables de les vulneracions dels drets humans, les causes dels desplaçaments forçosos, i que es persegueixin els promotors de la inestabilitat i la guerra. En el context actual, Trump i el seu unilateralisme suposen una amenaça a la pau i la seguretat global. Ha intensificat les tensions amb la Xina i suposa també una nova amenaça per a la normalització d'alguns conflictes i tensions que estaven en vies de solució. Confrontar, doncs, les seves polítiques també haurà de ser una prioritat de l'agenda per la pau i la seguretat.

La política exterior unilateralista, agressiva i instrumental nord-americana amb uns interessos cada cop més divergents als europeus; una assertivitat i ingerència no convencional de Rússia, i el creixent pes de la Xina i la seva nova diplomàcia via l'hegemonia econòmica haurien de ser una invitació al desenvolupament d'una autèntica política exterior de la UE, autònoma i pròpia, amb veu pròpia i superadora de les limitacions i insuficiències de l'acció exterior de cadascun dels estats membres. Tant els Estats Units com Rússia per la via dels fets tenen en la seva agenda exterior fragilitzar la Unió Europea. El moment de les diplomàtiques nacionals triomfants ha acabat. Un sol estat membre no pot tenir una influència significativa a nivell mundial comparable a la de les grans potències.

Les aportacions de la UE i dels seus estats, en aquest sentit, han estat contradictòries i ambivalents, amb llums i ombres. La manca d'influència i l'ambició de la UE és particularment decebedora en un moment en què la democràcia i els valors universals es troben en retirada mundial. D'un impuls declarat a principis del segle XXI com a potència

normativa, s'ha passat en la darrera revisió estratègica a un "pragmatisme amb principis", la qual cosa constata, també, la debilitat de la seva acció exterior. Una diplomàcia que ha estat copartícep de fites com l'acord de París o l'acord de desnuclearització de l'Iran però que no va anticipar el caos i desastre humà derivat dels conflictes a Líbia o a Síria. Sabem que la forta dependència de la UE dels combustibles fòssils perjudica el desenvolupament d'una política exterior i de seguretat comunes equilibrades, coherents i orientades als valors, sense dependències perilloses. La finalització de l'addició fòssil beneficiaria els ciutadans de la UE tant en termes de qualitat de vida com en l'efectivitat de l'acció exterior de la UE.

La Unió ha de tenir un paper principal al món, allunyat dels interessos estrets nacionals, com a eina de llibertat, de fraternitat, de justícia social arreu. Sense aquesta acció decidida no hi ha cap certesa que l'actual geopolítica del caos i les injustícies del passat siguin superades per un sistema més democràtic, just i igualitari. Europa ha de tenir una estratègia global pròpia per tal d'assegurar-se un lloc en l'arena global i promoure el multilateralisme i un ordre global just. Amb una acció exterior forta i decidida davant dels populismes autoritaris, si no vol acabar sent-ne un actor subaltern.

Necessitem que la Unió Europea i els seus estats membres esdevinguin un actor decisiu i de referència en defensa del dret internacional, la pau i els drets humans, el multilateralisme, d'una governança global més justa i democràtica, que agafi la bandera internacional del feminisme i els drets de les dones. Amb uns criteris rectors que incloguin la justícia social, la solidaritat, la igualtat de gènere, la lluita contra el canvi climàtic, la promoció del l'Agenda 2030 i dels Objectius de Desenvolupament Sostenible, la fraternitat entre els pobles i la sostenibilitat del planeta.

Els principis, doncs, que han d'inspirar aquesta acció exterior han de ser:

a) El multilateralisme i una governança

global més justa i democràtica, que sigui capaç de canalitzar democràticament conflictes polítics, econòmics i militars, així com els reptes globals, planetaris i de la humanitat.

b) La promoció de la democràcia i els drets humans

c) El dret internacional, com a font per normalitzar les relacions en un món multipolar i democràtic.

d) La promoció de la pau, la seguretat, la solidaritat i la justícia.

e) L'alineament i coherència d'aquests principis ha d'estar present en totes les polítiques de la UE, en especial, les comercials, energètiques i ambientals.

11.1 Acció exterior europea

El lideratge insuficient, els arranjaments institucionals disfuncionals, els estàndards dobles i la tendència estructural dels estats membres a prioritzar les polítiques nacionals en acció exterior han impedit una acció col·lectiva eficaç. A més, l'acció exterior d'alguns estats membres, per exemple, la venda d'armes a les parts en conflicte, així com la incoherència entre les polítiques exteriors de la UE, com ara fer negocis amb dèspotes mentre persegueixen objectius de drets humans, debilita la seva credibilitat. A causa de la necessitat exigida d'unanimitat en acció exterior i les reticències dels estats membres, la UE no pot desenvolupar una política exterior genuïna i coherent. La unanimitat en la política d'affers exteriors (que efectivament significa que un únic membre pot bloquejar qualsevol decisió) sens dubte limita l'abast del càrrec d'alt representant de la Unió Europea per a afers exteriors i política de seguretat (HRVP), però aquest no és l'únic problema.

El paper del servei exterior no pot ser el de mer gestor de les relacions diplomàtiques de la UE amb altres països fora del territori comunitari, sinó d'executor i garant d'una política pública al servei de la ciutadania promotora de la solidaritat internacional, el diàleg pacífic entre pobles i la justícia. Una acció exterior feta des de l'autonomia estratègica. No només ha de dirigir la política exterior i de seguretat de la UE, sinó que també ha de garantir la participació i la contribució significativa i vinculant de la ciutadania en la mateixa. Això implicaria també enfortir el paper de les delegacions a tercers països en qüestions com: la interlocució amb la societat civil local, també amb les comunitats afectades per projectes o per empreses de la UE, capacitat de tramitar visats per a persones refugiades i protecció i asil a defensores i defensors de drets humans o en el diàleg polític amb els governs per enfortir democràcia i DDHH. L'acció exterior europea ha de fer-se referent dels i les defensores dels drets humans i, alhora, ser espai de protecció, refugi i defensa

d'aquests defensors.

Cal reforçar la política exterior europea perquè sigui una veu autònoma i promogui els drets humans arreu, reforçant-ne la legitimitat.

En aquest sentit, proposem:

1. Demanar el nomenament, com a HRVP per al període 2019-2024, d'una persona que realment es comprometi a desenvolupar una política basada en valors de l'Estratègia d'Acció Exterior de la UE.

2. Exigir finalitzar amb el dret de veto dels estats membres sobre política exterior i passar a un sistema de majoria qualificada. És possible acabar amb la norma d'unanimitat entre els estats membres en la decisió sobre assumptes exteriors: els canvis de tractats no són necessaris per a això. Segons l'apartat 3 de l'article 33 del TUE, els estats membres poden decidir, per unanimitat al Consell Europeu, canviar a un sistema de majoria qualificada quan es reuneixi el CAE (afers exteriors).

3. L'estratègia d'Acció Exterior hauria de ser un àmbit de la co-decisió amb el Parlament, i ser debatuda anualment.

4. La creació d'un "ombudsman" ("defensoria") de la Unió Europea per a afers exteriors. Proposem la creació d'un observador de polítiques exteriors de la Unió Europea, un òrgan independent, que actuaria de manera efectiva com a defensor del poble en la política exterior. Rebria i investigaria les queixes dels individus, dins o fora de la UE, sobre les polítiques exteriors comunitàries. L'objectiu principal d'aquesta proposta és garantir la coherència entre les diverses polítiques. Qualsevol individu podria presentar una queixa quan consideri que una política exterior de la UE, o qualsevol activitat realitzada en virtut d'una política exterior comunitària, viola el tractat de la Unió (principalment l'article 21 del TUE pel

que fa a l'obligació de promoure els drets humans, en el marc del dret internacional) o altres obligacions (per exemple, una clàusula de drets humans d'un comerç o un acord marc). Seria una instància de vigilància i apel·lació de l'acció exterior i les de les empreses europees en matèria de drets humans a la qual qualsevol ciutadà o organització de la Unió o d'una regió afectada podria recórrer.

5. Potenciar el rol del Parlament Europeu en la presa de decisions relatives a la PCSD (Política Comuna de Seguretat i Defensa) i en especial a l'enviament de missions d'aquesta.

6. Rol de lideratge de la UE vers el canvi climàtic. La diplomàcia inclourà les consideracions i contribucions dels països tercers en el compliment dels Acords de París i en la lluita contra el canvi climàtic, i considerarà una política d'aranzels comercials vers aquells països que no s'impliquin activament en els objectius dels acords de París.

11.2 Multipolaritat i multilateralisme, reforma de Nacions Unides i establiment d'una veu europea a NNUU

Europa ha de defensar el multilateralisme i té, a més, una responsabilitat especial en defensar els valors civilitzatoris i democràtics a nivell internacional. L'espai natural per a això és les Nacions Unides.

En aquest sentit:

1. Cal contribuir a la reforma de les Nacions Unides. Europa ha de defensar l'ONU contra els atacs que rep per part dels que volen un ordre internacional basat en la llei del més fort i alhora defensar-ne les reformes, inclosa la millora de la transparència, la rendició de comptes i l'eficàcia per tal d'adaptar-la al món actual. Entre d'altres, cal exigir una actualització en les contribucions a les despeses globals. Alhora cal reforçar el paper dels Cascos Blaus, tot canviant alguns protocols i que siguin realment garants de poblacions en perill. També cal que les estructures internes de Nacions Unides es democratitzin i siguin més transparents i que les aportacions a programes, com per exemple el Mundial d'Aliments siguin més efectives.

2. Promoure la reforma del Consell de Seguretat de l'ONU. L'objectiu seria fer-lo més democràtic, transparent i representatiu, amb la intenció d'acabar en el futur amb el dret de veto i prioritzar un mandat orientat a la defensa dels drets humans, l'equitat de gènere, la protecció de civils, les dinàmiques de diàleg i el lideratge local en la gestió de crisi. Mentre no es produeixi aquesta reforma, promourem un compromís formal de no utilitzar el veto pel que fa a qüestions humanitàries (casos de genocidi, crims de guerra o de lesa humanitat).

3. Cal una veu Europea al Consell de Seguretat de Nacions Unides. S'han d'establir els mecanismes de deliberació previs i de coordinació amb l'HRVP perquè els representants dels estats membres al Consell de Seguretat (siguin permanents o no) hi duguin la veu i els criteris del conjunt de la UE.

4. S'ha d'establir un mecanisme mundial de sanció dels drets humans. Necessitem un mecanisme global de sancions de la UE contra els responsables de les violacions més greus dels drets humans. Les possibles sancions podrien incloure, per exemple, la congelació d'actius i les prohibicions de viatges a persones i entitats que se sap que han comès violacions greus de drets humans.

5. Promoure una veu única europea en els fòrums internacionals sobre els principals temes de l'agenda global.

166

11.3 Política de veïnatge

Europa té un interès i una responsabilitat particular en el nostre veïnatge, tant a l'est com al sud. Cal tendir a apostar per mecanismes de cooperació i diàleg per a la resolució de conflictes. En aquest sentit, proposem:

1. Facilitar gradualment una relació privilegiada de la UE amb els països dels Balcans Occidentals que vulguin aquesta aproximació sempre que aquests assumeixin els compromisos en drets fonamentals, estat de dret, justícia i resolució de disputes amb els seus respectius veïns.
2. Delimitar un nou enfoc a les relacions amb Rússia. Cal donar una resposta ferma i desincentivadora als intents d'ingerència en els assumptes interns de diversos estats membres i a la promoció del debilitament i fragilitat de la UE. Cal també trobar marcs i vies per recuperar el diàleg i la cooperació amb Rússia que puguin ser superadors de l'actual política ineficaç de sancions. Amb l'objectiu de generar relacions independents, respectuoses amb els drets, que puguin estabilitzar Europa i garantir el desenvolupament social i econòmic un marc de diàleg podria ser l'impuls d'una conferència euro-asiàtica de distensió.
3. Repensar les relacions amb Turquia de manera que pugui mantenir-se i fixar-se una relació privilegiada, sense la distorsió d'una hipotètica incorporació que no resulta realista en l'horitzó pensable i en l'actual context. Aquesta relació hauria de reformular l'externalització de fronteres i basar la condicionalitat d'associació privilegiada comercial en el respecte als drets humans i a les llibertats civils (que actualment hi pateixen una forta regressió) i alhora poder mantenir un espai de diàleg polític.

4.

5. Aspirar a una relació de convivència sincera, d'igual a igual i en mutu benefici dels pobles de la Unió Europea i el Magrib, zona amb la qual Espanya i els països del sud d'Europa han de ser pont, i que superi la visió de extracció econòmica.

6. Reformular, en un sentit exigent, els criteris per a la consideració de països d'origen segurs en relació al dret d'asil.

7. Reforçar la col·laboració amb l'OSCE en matèria de suport a les organitzacions dels drets humans.

8. Reimpulsar el rol de la Unió pel Mediterrani en la resolució dels conflictes a la regió MENA i en l'impuls de la cooperació socioeconòmica, cultural i de la societat civil a partir dels projectes del secretariat de la UpM.

9. Reorientar el sentit dels fons fiduciaris i augmentar els fons per a la democratització.

10. Ampliar el suport i la protecció als grups de defensa dels drets humans i feministes al Marroc, Algèria i Egipte.

167

11.4 Desescalar, pacificar i donar sortida als diversos conflictes al món des d'una perspectiva regional i promoure una cooperació positiva

La UE pot tenir un rol com a mediador internacional, en el sentit de força de pau, seguretat, i defensa dels drets humans en les diverses regions del món.

Magreb i Orient Mitjà

- Donar suport políticament i financera als processos de pau, negociació per a la resolució de conflictes, mecanismes de justícia transicional i protecció de la població civil a Palestina, Síria, Iemen, Líbia i l'Iraq. Donar suport als esforços i impulsos democratitzadors als països de la regió.
- Promoure el reconeixement immediat per part de les institucions europees de l'Estat de Palestina i contribuir a un procés de pau viable entre Israel i Palestina. Implementar les accions diplomàtiques i sancions per acabar amb l'ocupació, el bloqueig i l'apartheid a Palestina que pateixen les seves poblacions mitjançant un embargament militar a Israel i, alhora, aturar el comerç de productes des dels assentaments il·legals.
- Impulsar el respecte als drets democràtics, polítics i culturals de les poblacions kurdes a Síria, l'Iraq i Turquia, país en el qual exigim l'alliberament dels seus representants polítics i afiliats injustament empresonats.
- Exigir el respecte a la sentència del TJUE sobre recursos naturals del Sàhara Occidental; impulsar l'establiment de relacions amb el govern de la RASD i

materialitzar el suport al dret a la lliure determinació del poble sahrauí impulsant el compliment de les resolucions del Consell de Seguretat de Nacions Unides i els processos de negociació en marxa.

Amèrica Llatina

- Abordar les relacions entre les dues regions d'igual a igual.
- Aposta decidida per la reducció de les desigualtats en la regió a través de la creació d'un partenariat Unió Europea-Amèrica Llatina per la justícia fiscal, contra el frau i el blanqueig de diners. Dins el partenariat defensarem l'enfortiment dels mecanismes de lluita contra l'evasió fiscal i el control transparent de la gestió dels recursos naturals.
- Enfortiment dels programes de defensores de drets humans, ambientalistes i sindicalistes a través d'un increment de la dotació pressupostària, ampliació de competències i enfortiment de la seva arquitectura per incrementar-ne l'eficàcia i donar seguretat efectiva totes les persones defensores de drets humans dels països socis de la Unió que es puguin veure amenaçades.
- En el cas de Veneçuela, fer i mantenir que la UE esdevingui un interlocutor i un mediador creïble en el conflicte intern que hi té lloc, per tal que les múltiples crisis que està patint puguin ser reconduïdes per vies dialogades i democràtiques i s'aturi l'amenaça d'intervenció militar i guerra.
- Reforçar i ampliar el suport al procés de pau a Colòmbia, encoratjant el compliment dels acords de l'Havana i, en paral·lel, que l'activitat diplomàtica de la UE participi activament sobre el terreny en el procés de reconciliació, en particular en els àmbits de la reforma rural, la reinserció d'exmembres de les FARC a la vida civil i l'establiment d'una unitat especial de recerca, dependent

de l'oficina del fiscal general, per lluitar contra la delinqüència i protegir els activistes. Assegurar que el fons fiduciari de la UE per a la pau a Colòmbia esdevé un element efectiu per donar suport a aquest objectiu i promou l'adopció de clàusules vinculants en matèria de drets humans que comptin amb mecanismes sancionadors que assegurin que cap empresa transnacional que opera sota el paraigües de l'acord comercial UE-Colòmbia s'aprofita de la situació.

- Acompanyar el procés d'integració regional. Sempre que els actors de la regió ho demanin, col·laborar amb els processos d'integració econòmica i política d'Amèrica Llatina.
- Replantar les relacions comercials amb els països d'Amèrica Llatina en base a acords que han estat un fre en molts casos al desenvolupament socioeconòmic de la regió. Entre d'altres, ens oposarem a la modernització de l'Acord UE-Mèxic i a les negociacions UE-Mercosur, en aquest cas sobretot pel procés d'involució democràtica que està vivint el Brasil.
- Impulsar el marc de diàleg polític UE-CELAC, incloent-hi quatre elements essencials: el canvi climàtic, les desigualtats, els marcs internacionals sobre reestructuració del deute i la lluita contra tota forma de feminicidi.

Àfrica subsahariana

- Desenvolupament d'una iniciativa estratègica per a l'Àfrica amb l'objectiu de donar suport a les societats africanes en els seus esforços per promoure la democràcia, els drets humans, l'equitat de gènere i el desenvolupament sostenible i inclusiu. Aquesta estratègia es farà en el marc de coherència de polítiques i comptarà tant amb la participació d'actors africans i de la societat civil europea.

- Suport als processos democràtics de l'Àfrica Subsahariana, tot defensant els processos electorals i protegint les persones perseguides
- Promoure un pacte multilateral amb Àfrica per abordar en conjunt els principals reptes compartits, entre d'altres: immigració i demografia, inversions i relacions comercials. Tot i els moviments incipients al respecte, cal una inversió molt superior als tímids esforços actuals.
- Promoure un esforç mancomanat i amb legitimació internacional en les activitats europees de prevenció i manteniment de la pau. Cal evitar la territorialització del takfirisme al Sahel. Aquest fenomen pot ser una zona de desestabilització important i amb un risc d'assumpció de cert control territorial per part del takfirisme.

Àsia-Pacífic i Oceania

- Promoure un canvi de rumb del model de relacions amb els països de la regió d'Àsia-Pacífic, superant la visió estrictament comercial i avantposant el compliment dels drets humans i dels compromisos internacionals en matèria de canvi climàtic.
- Xina. Abordar un enfoc des del conjunt de la UE per tal d'evitar el debilitament de negociacions país a país i involucrar activament el Servei d'Acció Exterior per redefinir l'abast i els objectius d'algunes de les grans apostes geopolítiques proposades per la Xina, com l'anomenada Nova Ruta de la Seda ("One Belt, One Road o BRI"). En l'aproximació a la resposta al projecte, integrar el concepte de coherència de polítiques per al desenvolupament de manera que tots els projectes finançats en l'àmbit de la iniciativa compleixin estàndards laborals i mediambientals estrictes.

11.5 Polítiques de cooperació i justícia global

La desigualtat de gènere, el canvi climàtic, la limitació de recursos, la inseguretat alimentària, la contaminació de l'aire de les nostres ciutats o l'augment de les migracions forçades, són alguns dels molt complexos reptes als que el nostre planeta s'enfronta avui. En tractar-se de desafiaments interrelacionats necessiten d'una resposta holística. La Unió Europea en la seva acció exterior ha de jugar un paper de lideratge per fer front a aquests importants reptes globals. La Unió ha d'esdevenir un referent en la consecució de l'Agenda de Desenvolupament sostenible 2030 de les Nacions Unides. Per a això reorientarem la nostra acció exterior alineant-la amb els Objectius de Desenvolupament Sostenible i els nostres valors de pau, solidaritat i justícia.

En un moment en què la Unió apunta a fusionar tots els seus instruments d'acció exterior, considerem fonamental que el futur instrument únic graviti al voltant del principi de coherència de polítiques per al desenvolupament i la consecució dels Objectius de Desenvolupament Sostenible a nivell global. En l'actualitat, però, moltes polítiques de la UE minen el treball que fa la mateixa Unió en el desenvolupament internacional. Polítiques sobre, per exemple, el comerç i la pesca, empenyen en un sentit contrari als objectius de desenvolupament i sostenibilitat. Ignorant el necessari principi de la coherència entre polítiques.

En aquest sentit, ens dotarem d'una política de cooperació internacional per al desenvolupament robusta i eficaç que, des del respecte mutu, fomenti el desenvolupament endogen i sostenible de la resta de països i territoris, posant les necessitats i drets de les persones en el centre. Una política capaç de fer front a les desigualtats, inclosa la de gènere, la injustícia i la pobresa, que són multidimensionals. Una política que no reposi en la condicionalitat a controls fronterers,

gestió de fluxos migratoris o acords de readmissió. Una política que faci front a les causes de la migració forçosa, com són la pobresa, la desigualtat, la manca de serveis bàsics i les violacions de drets humans en els països beneficiaris.

Per tot això, proposem:

1. Desenvolupament d'una normativa europea integral per a la solidaritat i el desenvolupament sostenible, que harmonitzi la dispersió normativa existent i assegurí que l'ajuda internacional per al desenvolupament de la Unió respon exclusivament a objectius de desenvolupament sostenible, i eviti qualsevol vinculació o condicionalitat de la mateixa als objectius d'altres polítiques com ara la comercial o la migratòria.
2. Creació d'una vicepresidència de la Comissió Europea per a la coherència de polítiques per al desenvolupament sostenible i l'Agenda 2030 que harmonitzi i coordini l'acció exterior de la Unió per a la promoció dels Objectius de Desenvolupament Sostenible.
3. És urgent desenvolupar un full de ruta per al 0,7% que sigui realista i ambiciós que permeti assolir l'objectiu en l'any 2030. La Unió i els seus estats membres segueixen lluny d'assolir el compromís històric de destinar el 0,7% del seu PIB a l'Ajuda Oficial al Desenvolupament.
4. Reforçar l'estratègia d'acció exterior feminista de la Unió a través d'un increment pressupostari que permeti el seu ple desenvolupament. La qüestió de gènere no només serà transversal en tots els programes de cooperació sinó que a més proposem destinar el 25% dels fons de l'AOD de la Unió a intervencions específiques de gènere per a la promoció de la igualtat, l'empoderament de la dona i la promoció dels seus drets, incloent els drets sexuals i reproductius.

5. Demanar a la UE que doni suport de manera proactiva els drets de les dones arreu del món i augmenti significativament el finançament del desenvolupament de la UE per a la salut i els drets sexuals i reproductius, en particular per a l'accés a la planificació familiar i l'avortament segur i legal sense discriminació, per tal d'omplir el buit de finançament que van deixar els Estats Units a Nacions Unides en aquesta àrea
6. Promoure la cooperació amb els moviments europeus i mundials que lluiten contra el retrocessos dels drets de les dones. En especial vers els intents de limitació dels drets sexuals i reproductius i de la LGTBIfòbia
7. Acabar amb la condicionalitat de l'ajuda als objectius de control de la migració de la UE l'ajut no es desvii del seu principal objectiu que és l'erradicació de la pobresa. Cal redefinir l'enfocament actual de la UE respecte al nexse desenvolupament- migració, d'acord amb el principi de coherència de les polítiques de desenvolupament, i assegurarem l'alineació de tota l'acció de la Unió als principis internacionals d'eficàcia del desenvolupament.

11.6 Iniciatives en la prevenció de conflictes i promoció de la pau

En la prevenció de conflictes en tercers territoris, si bé tradicionalment s'ha fet èmfasi en les causes immediates, cal augmentar la dedicació sobre les causes de les causes, i prestar especial atenció a determinants emergents, com són els impactes del canvi climàtic i la reducció de recursos essencials com és l'aigua potable en determinades zones.

La prevenció de conflictes civils, el diàleg, la mediació i les mesures de reconciliació són encara una pràctica poc sistemàtica de l'acció exterior de la UE. Contribuir a mantenir la pau ha de ser el rol natural de la UE al món. Cal, doncs, desenvolupar mesures de prevenció i resolució dels conflictes a través dels organismes regionals i internacionals, i basades en polítiques de diplomàcia, diàleg, negociació i seguretat compartida amb la resta de països.

Europa ha de ser molt més activa a l'hora de trobar solucions pacífiques als conflictes armats, tant al nostre veïnat com a l'estranger. Volem invertir fortament en la prevenció de conflictes civils, la mediació, la reconciliació i el manteniment de la pau. Abordar les causes fonamentals del conflicte és més fàcil, més barat i més humà que fer front a les conseqüències posteriors. Ens oposem a redirigir els fons europeus cap a finalitats militars.

Ens preocupen els dobles estàndards aplicats en les relacions d'alguns estats membres de la UE. S'exporta material militar i repressiu a règims fortament repressius, mentre es condemna per altres canals les vulneracions de drets humans d'aquests règims. I a la inversa, sovint des de la UE es fan declaracions de suport a moviments democràtics i defensors dels drets humans

d'aquests països, mentre que no s'acorda cap mesura efectiva per donar-los protecció.

Així, considerem necessari:

1. Impuls d'una orientació de la UE en la seva acció exterior i interior més proactiva i propera a valors pacífics i democràtics a través de l'Alta Representant i creació de la figura del comissionat de cultura per la pau i la democràcia.

2. Dotar de recursos i capacitats una política forta i creïble de prevenció de conflictes de la UE. Aquesta requereix:
a) un pressupost d'uns 5.000 milions d'euros (2021-2027); b) una direcció dedicada del SAE, amb un augment considerable del nombre de personal; c) vincles amb la societat civil i grup d'experts governamentals.

3. Revisar fonamentalment la política d'exportació de la UE i especialment prohibir les exportacions d'armes a països amb vincles opacs amb grups terroristes globals. Fem una crida per aturar les exportacions d'armes a règims dictatorials i especialment a les parts en conflictes oberts. Volem un organisme de supervisió que vetlli per l'aplicació dels criteris d'exportació per part dels estats membres i, a nivell del PE, exigim estructures apropiades per a un control permanent del compliment per part dels estats membres de la posició comuna de la UE sobre exportacions d'armes.

4. Liderar els esforços internacionals per abolir les armes nuclears. Per a això, s'impulsarà un debat ampli al Parlament Europeu per promoure l'adhesió, signatura i ratificació al Tractat de Prohibició d'Armes Nuclears (TPAN). S'activarà prioritàriament la diplomàcia europea per evitar el col·lapse dels diferents tractats relatius a la reducció i a la no proliferació d'armament nuclear (JCPOA, INF, New START i NPT).

5. Treballar activament per al desarmament internacional, inclosa la moratòria global per al desenvolupament i recerca dels robots programats per matar (sistemes d'armament plenament autònoms, "Killer Robots"). A més, impulsarem que les institucions europees traslladin aquesta problemàtica a Nacions Unides.

6. Facilitar, en l'acció exterior de la Unió Europea, el guiatge de les resolucions 1325 i 1820, garantint un major suport polític de la UE per a la participació de les dones en els processos de pau.

7. S'ha d'establir un règim de sancions específics per a la UE per als vulneradors de drets humans per congelar-ne els actius il·lícits i limitar-los els visats d'entrada. Així mateix el sistema financer europeu no s'ha de beneficiar de la corrupció i el saqueig a tercers països. Donem suport l'instrument europeu de protecció de drets humans exigit al Parlament Europeu recentment.

8. En la contractació pública europea, es fixaran clàusules de compliment del dret internacional.

11.7 Defensa Europea

És molt evident ja que les prioritats, amenaces i els interessos estratègics i en defensa de la Unió Europea (i dels seus estats membres) respecte dels Estats Units cada cop són més divergents. La voluntat de l'administració Trump de confrontar en diverses dimensions i de debilitar la UE, així com les tendències de fons condicionades per la geografia, la geopolítica i la geoeconomia fan obsolet i desconfiable la inèrcia de pensar que el "paraigües OTAN" pot ser indefinidament protector i alhora estar alineat amb els requeriments en política de defensa que la Unió Europea pugui tenir.

A aquesta circumstància hi hem de sumar el fet que altres actors internacionals, Rússia, en particular, tenen l'objectiu estratègic d'afeblir la UE. Alhora, apareixen amenaces a la defensa i a la pau no tradicionals. Atacs des del ciberespai i sobre les infraestructures crítiques vinculades, conflictes híbrids i/o amb actors no estatals (que poden o no tenir control territorial) poden requerir un ajust entre els dominis clàssics de la seguretat i la defensa.

En aquest context és d'on neix la necessitat d'articular un projecte comú i compartit entre els diferents estats de la UE de defensa europea, amb comandament propi, sense subordinació i desubalternitzat del dels Estats Units i de l'OTAN, que inviabilitzi i allunyi qualsevol hipotètica confrontació entre països europeus, i que pugui permetre dotar de coherència estratègica autònoma la política exterior i l'abordatge de les potencials amenaces, així com mancomunar i compartir recursos i capacitats, i per tant reduir duplicitats i excessos de despesa.

L'enfoc ha de ser d'orientació defensiva. Així mateix, però, ha de poder jugar un rol rellevant més enllà de les seves fronteres en la prevenció, manteniment i promoció de la pau, i en l'estabilització post-conflictes. En aquest sentit, l'assumpció del paradigma de responsabilitat per protegir i la possibilitat d'ús

de força militar com a últim recurs en tercers països per evitar genocidis i atrocitats vers poblacions civils ha d'afinar-se de tal manera que no pugui generar "canvis de règim" i per tant ha de comptar amb la legitimació de Nacions Unides, més enllà del que es pugui impulsar en un Consell de Seguretat Europeu.

L'horitzó final ha de ser poder comptar amb una defensa europea, que respongui i depengui d'una institucionalitzat comunitària amb les capacitats i controls distribuïdes a mode tradicional entre executiu i legislatiu, entre la Comissió i el Parlament. Un Consell de Seguretat Europeu pot ser un espai transicional i provisional per anar alineant i dotant de coherència les diferents orientacions dels estats, i alhora anar unificant posicionaments per al sistema Nacions Unides.

La qüestió dels recursos (humans, materials, econòmics) destinats és central. El fet de mancomunar recursos i estructures ha de permetre una major eficiència en la despesa. Certament el criteri de corresponsabilitat en els esforços entre estats ha de significar una certa harmonització. Això, no obstant, no ha de suposar un topall mínim econòmic a l'alça, com alguns reclamen. De fet, hauria d'implacar una certa reducció en la despesa, ja que per economia d'escala i evitant duplicitats organitzatives i materials, es pot tendir a una menor despesa en defensa individual i agregada en relació al PIB en el mig termini.

La plena autonomia estratègica de la política de defensa europea també està condicionada pel fet de no dependre tecnològicament de tercers països. En aquest sentit i rebutjant les subvencions a la indústria europea armamentística a través dels fons europeus de defensa, cal evitar que les tecnologies i materials depenguin de la provisió de tercers països, en especial dels Estats Units (amb la subordinació i captura que això implica), i pugui anar-se adoptant provisió pròpia, alhora que es simplificaria i reduiria el nombre de sistemes d'armament.

Partint de la necessitat d'autonomia estratègica i d'una política de defensa d'abast europeu, proposem:

1. Situar el debat polític públic i parlamentari en les característiques d'aquesta defensa europea. Confrontar i disputar allò que són models i concepcions de les polítiques de defensa diferents entre diversos projectes polítics: quins objectius, quina legitimació democràtica, quina rellevància i centralitat, i quines prioritats i orientació. Les discussions que tenien lloc fa un temps sobre l'exèrcit en el marc en l'estat-nació (si ofensiu o defensiu, la dotació pressupostària, l'encaix amb la política exterior, les adaptacions a reptes canviants, el rol global i la implicació en la promoció de la pau) ara han de ser debatudes a escala europea.
2. Gradualitzar la proposta. En tots els mecanismes i instruments de defensa compartits europeus, s'observa una lògica de construcció gradual, d'anar incrementalment augmentant les capacitats de cooperació, coordinació i el mancomunar recursos, així com el nombre de "missions" i projectes. És per això que, tot i que hi haurà salts qualitatius en la integració en defensa, la lògica gradual i paulatina preval. Això pressuposa un horitzó d'una defensa única o un exèrcit europeu a llarg termini, faltant-ne encara diverses etapes i passes per anar compartint enfocs i cultura estratègiques, que són actualment molt diferents entre els diversos països.

a) Aquesta gradualitat també ha de pensar-se des de la perspectiva de la legitimació política. Cal evitar el què ha passat en altres àmbits de la integració europea, en què se situava al final de la integració "sectorial" la possible integració política i institucional corresponent. Es requereix un govern comú al que se subordini un futur exèrcit. De manera que abans de l'escenari

de disposar d'una defensa europea plenament capaç, cal haver construït la institucionalitat específica i dotar de capacitat executiva a la Comissió i d'aprovació, fiscalització i regulació al Parlament Europeu.

b) En aquest sentit també la desconexió i desacoplament de l'OTAN ha de pensar-se en paral·lel a aquesta gradualitat, de manera que a mesura que vagi guanyant funcionalitat i legitimitat la defensa europea, els vincles, interessos i dependències amb l'OTAN i Estats Units es vagin diluint fins a una completa desvinculació.

3. Impulsar amb més èmfasi la col·laboració i racionalització de capacitats, millorant la interoperabilitat dels diferents exèrcits europeus i evitant les seves duplicitats, a través d'un compromís ferm amb el "Pool & Sharing" per mitjà de l'Agència Europa de Defensa.

4. Donar suport a la conformació de l'exèrcit europeu i a l'harmonitzar capacitats, doctrines operacionals, formació i entrenament dels militars en les missions UE conjuntes, relançant el concepte SAFE (Synchronised Armed Forces in Europe). En el que ha de ser un procés gradual, defensarem els següents criteris en la seva conformació: que tingui una orientació defensiva, que disposi de mecanismes de legitimació democràtica parlamentària des de l'inici, i que la seva participació en promoció de la pau i prevenció de crims contra la humanitat estigui basada en el dret internacional i en l'aprovació parlamentària.

5. Reduir la despesa militar agregada i en els estats membres. La convergència en defensa europea ha de passar també per la racionalització de la despesa a cadascun dels estats membres, no a través de nous fons europeus que s'afegeixen als ja existents a nivell nacional.

Acompanyarem aquelles iniciatives que promoguin i impliquin la reducció agregada de la despesa militar a escala europea, i la mancomunació i harmonització d'equipament, facilitant-ne l'eficiència i evitant duplicitats. Mantenim l'oposició al nou Fons de Defensa Europeu i volem revertir la limitació de la capacitat de supervisió del Parlament sobre aquest. Rebutgem que la política d'I+D a Europa augmenti els seus recursos en àrees que poden ser d'utilitat militar. Confrontarem qualsevol iniciativa tendent a bonificacions, reduccions o exempcions fiscals per a les empreses armamentístiques.

6. Implementar mecanismes de seguiment, transparència i rendició de comptes a la Unió Europea en matèria de transferències d'armament i material de doble ús dels membres de la UE, que incloguin: a) Obligatorietat d'informar sobre les transferències d'armament reals i autoritzades per part de tots els estats membres; i b) Establir organismes a la Unió Europea de rendició de comptes dels estats membres amb participació de la societat civil.

11.8 Apèndix: Brexit

En el supòsit que es concreti i materialitzi el “Brexit”, defensarem les següents orientacions i criteris de cara a preservar l'interès general europeu i de la seva ciutadania:

60. Garantir els drets de la ciutadania fins i tot en cas que no hi hagi acord, ja que no poden ser una moneda de canvi ni servir com a forma de xantatge. Garantia de permisos de residència i treball per als ciutadans de la UE residents a Regne Unit i per als britànics al conjunt de la UE i dret d'aquests a sufragi actiu i passiu en les eleccions locals. A més, és crucial que es desenvolupin garanties concretes sobre els drets de la ciutadania desvinculades de la resta d'aspectes de les negociacions.

5. En el marc de la mesa de negociacions, la UE ha de plantejar la necessària revisió de contingents específics que el Regne Unit va introduir en la seva adhesió en alguns acords comercials com, per exemple, amb Nova Zelanda, Israel o Austràlia.

6. En la nova relació comercial amb el Regne Unit, promourem que es mantingui la continuïtat en les relacions sense barreres o obstacles comercials afegits i sense canvis en el règim aranzelari, sempre que es garanteixi també la mobilitat i els drets adquirits pels ciutadans, els drets laborals (d'acord amb els estàndards recollits en la Carta Social Europea i les diverses normes de l'Organització Mundial del Treball), i els estàndards de protecció mediambiental.

1. Preservar la no frontera dura entre Irlanda i Irlanda del Nord nascuda dels acords de pau.

2. Coordinar una resposta unitària europea vers les especificitats de la situació de Gibraltar, que tingui entre els seus objectius acabar amb el règim de paradís fiscal.

3. Desenvolupar un sistema de transport públic transfronterer que permeti la mobilitat laboral i sol·licitar a la Unió Europea la inclusió d'aquesta zona en el marc de l'EASI, el programa de la UE per a l'ocupació i la innovació social, i de l'EURES, el qual ajuda als treballadors transfronterers a superar aquests obstacles proporcionant suport financer a les associacions transfrontereres.

4. La sortida del Regne Unit ha de comportar la revisió de quotes d'importació i contingents aranzelaris agrícoles i alimentaris, ja que la capacitat d'absorció del mercat europeu d'aliments serà més reduïda.

BLOC 12:

Ciència, Recerca, Futur

BLOC 12: Ciència, Recerca, Futur

El progrés d'Europa ha de basar-se en el coneixement, la recerca i la ciència. Volem augmentar considerablement el finançament per a la recerca i la innovació independents per afrontar els grans reptes socials, ampliant el programa Horizon 2020.

La identitat europea i el seu rol en el món també es juga en la seva capacitat per apostar per un model d'R+D+I i orientat cap al valor social, la creació d'ocupació de qualitat i la democratització de la ciència, tenir cura de la gent que s'hi dedica i buscant un increment de la participació de dones i grups socials als quals se n'ha vedat tradicional l'accés. Europa ha de tenir un model d'R+D+I cooperatiu però autònom, que no es plegui als desitjos de benefici propi i depredació del coneixement comú de les multinacionals del coneixement.

La Unió necessita esdevenir un agent principal en la tasca d'orientar una economia estancada i sense més capacitat d'estendre la precarietat en una economia orientada cap a l'abordatge dels nostres principals problemes civilitzatoris, al mateix temps que generadora d'ocupació de qualitat i amb previsibilitat i confiabilitat en el futur.

Pensant en el futur, el progrés científic, especialment en els àmbits de la intel·ligència artificial i l'edició genètica humana, ens planteja reptes existencials i definitoris per a l'espècie humana que caldrà assumir abans que sigui massa tard. Pensar-los en clau europea i global pot ser determinant per al seu èxit regulatori i per evitar competicions anti-ètiques entre països.

12.1 Recerca i innovació: un model de R+D+I per al salt a Europa

Necessitem un nivell d'inversió pública i una institucionalitat pròpia capaç d'operar un gir productiu que situï Europa com a líder mundial en sectors com la producció de vehicles elèctrics, d'energies renovables, aprofitament de "big data", intel·ligència artificial, alimentació de qualitat, salut, fàrmacs i biotecnologies.

La regla d'or de l'economia europea no ha de ser l'austeritat sinó una inversió en la transformació econòmica basada en el coneixement, la qual necessita un fons per a inversions estratègiques ben dotat.

superior. Es facilitarà la mobilitat de científics/es entre l'acadèmia i l'empresa i la consolidació d'una carrera professional per al personal tècnic i de gestió, que és clau per a la viabilitat de la innovació.

1. Augmentar la inversió en R+D+I, per tal d'assolir l'objectiu de la Unió Europea de destinar-hi el 3% del PIB (als EUA és un 2,6 i al Japó, un 3,2). La inversió en formació, recerca, desenvolupament i innovació és un factor d'adaptació als canvis. La competitivitat no pot basar-se en la precarietat laboral i els salaris baixos.
2. Garantir fons públics destinats a la recerca, així com el caràcter públic dels seus resultats i de les dades utilitzades en la recerca.
3. Democratitzar la gestió dels programes de R+D+I garantint fons de finançament públic.
4. Garantir que cap inversió en recerca de caràcter militar sigui comptabilitzada com a inversió pública civil.
5. Crearem una carrera acadèmica estable d'àmbit europeu, amb criteris clars i objectius per accedir a cada nova fase, de manera que una majoria àmplia de les persones que inicien una carrera científica i vulguin continuar-la pugui dedicar-se de manera estable a la ciència o a l'educació

12.2 Ciència, universitat i carreres professionals en la recerca

El model d'universitat s'ha de basar en refermar l'autonomia universitària alhora que s'aprofundeix en el compromís social de la universitat, tot combatent possibles elitismes o corporativismes interns i garantint una vertadera participació democràtica. La universitat és una peça clau en el desenvolupament de la societat i en la creació de coneixement. Per això proposem dotar-la de recursos suficients i impedir que cap persona deixi d'accedir-hi per motius econòmics. Cal que, a escala europea, les universitats puguin col·laborar i sumar sinèrgies tant en docència com en recerca.

L'accés universal a l'educació ha permès que l'actual sigui una generació molt preparada. Malgrat l'àmplia oferta, dins de la UE veiem com es permet que hi hagi barreres econòmiques que no permeten que l'educació sigui de veritat un dret i no un privilegi. Volem acabar amb les barreres que dificulten l'accés a l'educació. Molta gent jove treballa gratuïtament sota l'excusa d'aconseguir formació i experiència. Les propostes de formació d'àmbit europeu que facilita la UE compten amb beques que acaben sent un complement que, amb prou feines, cobreixen les necessitats de la majoria d'estudiantat i, per tant, acaben sent també una font de desigualtat.

La ciència és passió pel coneixement i generositat però també és una feina, així que la UE ha d'assegurar bones condicions per als i les científiques en els seus centres i promoure que la situació millori a Espanya i al conjunt de la UE, tancant la bretxa d'innovació que ella mateixa ha contribuït a eixamplar aquests anys:

Proposem:

1. Creació de l'oficina europea per a la cooperació i la internacionalització de les universitats dels estats membres, amb la finalitat d'avançar cap a un autèntic espai universitari europeu.
2. Proposar un pacte per l'educació superior que estableixi una ràtio màxima entre el nivell de preus i beques per tal que sigui adoptat pels estats membres. Necessitem assegurar la igualtat d'oportunitats en l'accés a l'educació universitària i en la formació professional a tot Europa.
3. Incrementar la dotació de les beques europees com el programa Erasmus, tot fent-les progressives en funció de la renda. Cal que els intercanvis educatius deixin de ser un privilegi per a l'alumnat universitari que s'ho pot permetre i passi a ser una oportunitat extensiva a tothom. Aquests programes han de deixar de tenir un enfocament de simples ajudes per passar a ser beques-salaris que garanteixin la mobilitat i la igualtat d'oportunitats.
4. Constituir una comissió parlamentària de control i seguiment del programa Erasmus+ que orienti el desplegament del programa a les necessitats dels ciutadans i ciutadanes i residents europeus amb més necessitats econòmiques i socials.
5. Increment del 50% en les ajudes de les accions KA1 del programa Erasmus+, amb especial atenció a la promoció de la mobilitat de professorat i alumnat de formació professional (CINE 3) i en forta connexió amb el món empresarial per a una formació dual.
6. Introducció d'una KA4 en Erasmus + dedicada als projectes d'innovació, la recerca i la mobilitat de formadors d'educadors a la UE.

7. Promoure una recomanació del Consell i del Parlament per a la millora de la finançament de la investigació a la UE i l'ampliació del programa H2020 a projectes de transformació social sota criteris d'impacte qualitatiu.

8. Demanem multiplicar el finançament europeu per a l'intercanvi d'estudiants. L'Erasmus+ s'ha d'ampliar i reforçar per permetre que persones de tots els àmbits puguin treballar, formar o estudiar en un altre país.

9. Incentivar fórmules de contractació de joves investigadores amb més programes conjunts entre diferents universitats europees. Aquestes contractacions han de tenir en compte l'equitat de gènere per trencar la segregació entre sectors "típicament" masculins i femenins.

10. Promourem un programa de recuperació de científics/es perduts per la crisi, especialment emigrats fora de la UE o que han abandonat l'activitat investigadora.

11. Garantir que l'oferta de pràctiques doti d'una remuneració digna a totes les persones joves amb conveni de pràctiques, ja que la formació i l'adquisició d'experiència no pot ser una excusa per fer treballar gratuïtament ningú. En aquest sentit, cal establir una remuneració mínima per hora treballada, així com el seu reconeixement total com a experiència laboral i no només de tipus formatiu.

12. Impulsarem la mobilitat del personal docent i investigador entre centres i universitats dels diferents estats.

13. La UE impulsarà una política de beques que assegurï la igualtat real en l'accés a l'educació superior.

14. Crearem els centres d'innovació ciutadana per divulgar i obrir la ciència a la societat. Aquests centres seran un

punt de trobada entre la societat i la ciència en els municipis. Hi col·laboraran l'administració, la universitat, els centres educatius i la societat civil. A més de la divulgació científica, un dels seus objectius serà posar en contacte persones expertes, administracions i societat civil per resoldre de manera innovadora i oberta problemes que afecten directament la ciutadania.

15. Pla Europeu de divulgació científica. A través dels centres d'innovació ciutadana i del conjunt de centres de recerca, s'acostarà la cultura científica a escolars i gent gran. Alhora, es promourà que els mitjans de comunicació públics –i a través de plataformes europees com Arte– ofereixin continguts científics rigorosos i adequats, tant d'investigació científica com d'innovació social.

12.3 Dona i ciència

La ciència no és un privilegi. És una forma de pensar junts i juntes de manera crítica pel bé comú. Per això la segregació en aquest àmbit resulta especialment injustificable. Des d'un enfocament feminista, tot i que les dones ja són majoria en l'educació superior, només una de cada cinc ocupava càrrecs sènior a la recerca europea a inicis d'aquesta dècada i la quantitat de dones dedicades a la ciència només creix la meitat de l'augment de les que es doctoren cada any. Des d'un enfocament interseccional, cal augmentar la participació en el coneixement científic.

Per assolir-ho, proposem:

1. Programa Europeu d'Introducció a la Investigació. Estimulem la vocació científica, particularment la de les estudiants en ciències, matemàtiques, enginyeria i arquitectura. Incentivarem l'inici de la carrera científica en estudiants que hagin destacat durant els darrers anys de grau, acostant-los/les a la pràctica de la investigació. Investigarem les causes d'aquesta desigualtat de base.
2. Crear un segell de «Dona i Ciència» per certificar els centres europeus amb provada trajectòria en la igualtat d'oportunitats, considerant la presència de dones en els llocs directius i en els grups d'investigació, l'absència de precarietat en la seva situació i la implementació de polítiques de conciliació i de lluita contra les violències masclistes.

12.4 Cap a una ciència oberta

Bona part dels resultats de la R+D+I finançada amb fons públics es publiquen a les revistes d'unes poques multinacionals de l'edició científica amb altes taxes de benefici, al mateix temps que amb molts diners públics en aquest àmbit es torna a pagar aquestes multinacionals perquè altres investigadors/es puguin llegir-ne els resultats. Per això impulsarem un pla de transició cap a la ciència oberta i els repositoris de materials de recerca:

transparència i competitivitat però també d'homogeneïtzar les convocatòries per facilitar el treball científic.

1. S'impulsarà un Pla de Transició cap a la Ciència Oberta per evitar que, amb els diners públics amb què es financen les investigacions, només es publiquin resultats en revistes científiques de grans corporacions i d'accés molt costós per als nostres sistemes científics. Es promourà que es valoritzin més les publicacions en repositoris oberts.
2. Impulsarem els ajuts a les publicacions que passin a formats oberts.
3. S'establirà l'exigència que les dades i resultats d'investigacions finançades amb diner públic siguin d'accés obert.
4. Es valoraran de manera creixent els mèrits relacionats amb el major accés a la ciència, com a revisió, traducció, divulgació, edició, etc.
5. Es promourà l'adhesió de les institucions científiques a la Declaració de San Francisco sobre Avaluació de la Recerca (DORA)
6. Donar un salt en la gestió digital de la ciència, amb un portal de recerca europeu que inclogui totes les convocatòries d'ofertes laborals, projectes d'investigació, convenis de col·laboració i contractacions realitzades per institucions públiques de recerca, amb l'objectiu de guanyar

12.5 Reptes existencials per a l'espècie humana: intel·ligència artificial i enginyeria genètica

Les qüestions relacionades amb la robotització, l'automatització, la digitalització, la internetització, la intel·ligència o l'algoritmització artificial tenen un potencial innovador/disruptiu/transformador en l'àmbit econòmic, laboral i en l'ordre social molt rellevants. És evident que requereixen una regulació/adaptació per un repartiment just de càrregues i beneficis. En aquest sentit, saludem la resolució del febrer de 2018 del Parlament Europeu, en la qual es van suggerir algunes recomanacions, alguns codis ètics i es va emplaçar la Comissió i el sistema de les Nacions Unides (imprescindible l'abast global per evitar desenvolupaments deslleials) a impulsar pràctiques i regulacions al respecte. Domesticar la intel·ligència artificial i posar-la al servei de l'interès general hauria de guiar l'acció pública de les institucions europees.

Ahora el desenvolupament tecnològic està al llindar de fer viable la connexió directa de sistemes nerviosos centrals d'humans al flux de dades i informació i al torrent d'internet. Aquest fet planteja un escenari d'éssers post-humans. D'aquí, la certa urgència en ser encarat. Són elements que no som capaços de comprendre completament ni imaginar-ne les seves derivades, així que possiblement l'aproximació hauria de ser a través de moratòries en la investigació/aplicació sobre allò en què es pensable un ampli acord del que no volem en un determinat moment. La Comissió Europea i els estats membres haurien d'edificar una coalició de països ambiciosos sobre el tema per portar-lo a una discussió al sistema de les Nacions Unides.

Finalment l'enginyeria genètica, que té un gran potencial terapèutic, també pot fer que, a través de la manipulació, alteració i selecció genètiques, ens trobem amb organismes que

difícilment podríem definir com a humans. Cal una discussió col·lectiva sobre quins són els límits d'allò que considerem terapèutic o superador de limitacions indesitjables i on comença un canvi en l'espècie no desitjable.

Proposem:

1. Impulsar un marc normatiu europeu per al control de la intel·ligència artificial (IA), el qual haurà de ser adoptat abans que el desenvolupament tecnològic ens situï en un escenari de fets consumats. Establir una estratègia Europea sobre la recerca i desenvolupament de la IA que tingui lideratge i supervisió públiques.
2. El comú denominador per mantenir el caràcter humà seria una moratòria en el desenvolupament de dispositius de connexió directa (interfície, en tots dos sentits) del cervell a processadors artificials o al flux de dades global/internet. Hauria de mantenir-se, fins ara, la connexió passi a través dels sentits i òrgans habituals. Moratòria d'abast europeu que s'hauria de limitar per supòsit a la intencionalitat de sobre-capacitació de l'espècie, no al seu ús terapèutic.
3. Obrir el debat ciutadà, amb tota la societat civil europea i conduït pels diferents observatoris de bioètica, sobre on estan els límits acceptables per a l'edició genètica humana.
4. Impulsar, d'acord amb l'OMS, un registre global de totes les investigacions que impliquin edició de gens humans.
5. Portar al Sistema Nacions Unides aquestes iniciatives europees i propostes de regulació en IA, connexió neurones-torrent informació ("brain-computer interface") i edició genètica per a què tinguin abast global.